

RAMAZAN XUTRAYEV

**KÖNLÜM
BAHAR İSTƏYİR**

Bakı - 2007

Naşir:	<i>Rafiq Xan-Sayad oğlu</i>
Redaktor:	<i>Mustafa Camal</i>
Texniki redaktor:	<i>Seyfəddin Babayev</i>
Bədii tərtibatçı:	<i>Alim Nəbioğlu</i>
Korrektor:	<i>İradə Əhmədova</i>
Dizayner:	<i>Ceyhun Əliyev</i>
Kompüterdə yığıdı:	<i>Günəl Məstəliyeva</i>

Ramazan Xutrayev. «Könlüm bahar istəyir».

Bakı, 2007, «MBM», 240 səh.

Bu kitaba müəllifin müxtəlif illərdə yazdığı şeirləri, poemaları toplanmışdır. Şair yaradıcılığının əsas motivləri təmiz və qarşılıqlı sevgi xalqına, torpağına, təbiətinə və daha neçə-neçə ülvi amallara məhəbbətdir.

İnanırıq ki, oxucular çox maraqlı və aktual mövzularla dolu bir kitabla qarşı-qarşıya qalacaqlar.

Kitab poeziyasevər oxucu kütləsi üçün nəzərdə tutulmuşdur.

I SBN 9952-29-057-8

© R.Xutrayev
Bakı, «MBM»

ÖN SÖZ

Bəzən həyatda ən adi bir təsadüf insan ömrü üçün çox önəmli olur. Sizinlə görüşə gələn bu kitabın müəllifi Ramazan müəllimlə bir təsadüf nəticəsində tanış oldum. Mənə bu gözəl tanışlığı bəxş edən Məhəmməd kişiyyə hörmət və ehtiramımı bildirirəm.

Ramazan müəllimlə ilk tanışlığımız müəllifi olduğum bir kitabın ona göndərməyim və buna cavab olaraq onun da mənə iki şeir göndərməsi oldu. Mənə göndərilən bu şeirlərin ilk sətirlərindən hiss etdim ki, üzünü görmədiyim, qarşı-qarşıya durmadığım bu insan şeirdən, ədəbiyyatdan, poeziyadan mükəmməl baş çıxaran şirin, səmimi, sevgi dolu, həm də iti və güclü qələmi olan yaradıcı bir insandır, öz yolu, öz sözü olan istedadlı şairdir.

Görüşdük, yazıları ilə tanış oldum. Onun yazdıqlarını oxuduqca, bu gizli, çoxlarının xəbəri olmadığı şeir, sənət dünyasının dərinliklərinə baş vurduqca, sevindim, fəxr etdim ki, mən zənnimdə yanılmamışam. Bu tanışlıq dostluğa çevrildi və bunu davam etdirməyi qərara aldım. Az müddətdə Ramazan müəllim daha başqa keyfiyyətlərini də kəşf etdim. O, göründüyündən daha artıq səmimi, alicənab, həssas, duyğulu, sözün əsil mənasında ziyalı bir adamdır. Yaşadığı bölgədə sözükeçən böyük hörməti-izzəti olan bir ağsaqqaldır.

Mənsub olduğu avar millətini də, azərbaycanlıları da, burada yaşayan bütün digər millətləri də eyni məhəbbətlə sevir, onları vəsf edir. Doğma Azərbaycanın avar oğlu olmasından qürur hissi keçirir.

*Vətən-dağdır, arandır,
 Ürəkaçan məkandır
 Anam Azərbaycanlıdır*

O, öz ailəsini, dünyadan nakam və faciəli surətdə gedən həyat yoldaşını, balalarını, nəvələrini, qohum-qardaşlarını, dostlarını böyük məhəbbətlə sevir və bu sevgi onun bütün yaradıcılığı boyu hiss olunur, özünü biruzə verir. O, sevgisindən, şirinliyindən heç vaxt doymadığı həyat yoldaşı Fatma müəlliməni bir an belə unutmur, onun xiffətini çəkir, bu hisslərdən heç vaxt uzaqlaşmır.

*Sən ki, gözəlliyə tac idin bahar,
 Bəs niyə qəsd etdin o gözəlliyə?
 İnsan ürəyinə bəzək arzular
 Torpağın qəlbində uyusun niyə?*

Ramazan müəllim yaradıcılığı çoxsahəlidir. O, öz ibrətamiz, hikmətli fikirləriylə, məntiqylə oxucu ilə qarşı-qarşıya dayanır və bu mübarizədə o çox vaxt qalib gəlir. O, haralara baş vurmur, dünyanın əşrəfi, bəzəyi olan insanları ulduz sanır, onları kəhkəşanda axtarır, tapır. İnsanlığa yaraşmayan əməl sahiblərini isə iti söz qılıncının gücü ilə tərksilah edir, onların iç üzünü məharətlə açır, tənqid edir. Kiçik balalarla şəkil çəkir, onlarla mahnı oxuyur, köməksiz, tənha anaların, ataların dilindən haray salır, insanları rəhimli, mərhəmətli olmağa çağırır.

Şairin qələmiylə şəhid anaların dönməzliyini, onların ölməzliyini bir daha yəqinləşdirirsən:

*Ana qəzəbindən dağlar əriyər,
 Analar dönməzdir-
 Dönməyəcəyəm!
 Sənin qisasını alana qədər
 Analar ölməzdir-
 Ölməyəcəyəm!*

Ramazan müəllimin yaradıcılığında əsas mövzulardan biri məhəbbət mövzudur. Səməd Vurğun, Rəsul Həmzətov kimi böyük söz sərraflarının lirikasından bəhrələnən şair, özü də lirik və həzin şeirləri ilə qəlbləri fəth edir, sevgini, məhəbbəti yüksəklərə qaldırır, insanları bu incə, gözəl, həmişəyaşar duyğularla köklənməyə çağırır.

*Dünyaya baxıram gözlərinlə mən,
Mənim sevincim var gülüşlərinlə.
Sevənlər öyrənir gülməyi səndən.
Məhəbbət payıdır gülüşlərin də.*

Şair Ramazan qələmi ilə təbiəti təsvir edir demək çox azdır, o təbiətin özünü yaradır. Bu bədii təsvirlərə heyətlənməmək, onun gözəlliyindən həzz almamaq olmur. Bu sətirlərin təsiri ilə fikirləşirsən ki, doğrudan da biz nə qədər gözəl bir diyarın sakinləriyik. Bizim bu gözəl təbiətimizin bir hissəsi də, bu təbiətin qoynunda yaşayan insanlarımızdır. Belə insanlarımızdan birisi də, bu kitabla görüşünüə gələn şair dostum, şair qardaşım Ramazan müəllimidir.

*Təbiətin vurğunuyam həmişə,
Qismətimə çiçək düşə, gül düşə,
İlk baharın həsrətilə, bənövşə.
Səni boynu əyən gördüm, kövrəldim*

Şair bütün yaradıcılığı ilə insanları daim ucalığa çağırır:

*İnsan! Bütün canlıların
Ən canlısı, ən alisi.
Allah onu yaratdı ki,
Ucalıqdan gəlsin səsi.*

Kitaba daxil edilmiş poemalar içərisində dünyasını faciəli dəyişən həyat yoldaşı Fatma müəlliməyə həsr etdiyi «56-cı bahar» poemaelegiyası xüsusi ilə seçilir. Seçilən mövzular həyatıdır, insan

ağrıların, əzablarının bədii tərənnümüdür, eyni zamanda insanın belə ağrılar, ölümlər üzərində qalibiyyətidir:

*Hər tale bir hökmün qurbanı olur,
Qoruya bilmədim getdin, qəlbi nur.
Qəlbimdə əbədi kədər uyuyur.
Tale mənə verdi sənsizliyimi.
Apara bilmədi ölməzliyini.*

Əziz oxucular! Bu kitabı çox diqqətlə, səbirsizliklə oxuyun, su kimi için, hava kimi özünü zə çəkin və fikrə dalın. Bir şair qəlbinin çırpıntılarını, sızıltılarını, düşüncələrini duymağa, həzm etməyə çalışın. Bunu etsəniz, bundan böyük qazancınız olar, bu qazancı isə sizə hamımızın istəklisi, təvəzökar və hamı üçün həmişə narahat qalan Ramazan müəllim halal edir.

Mustafa CAMAL
*Azərbaycan Yazıçılar Birliyinin
üzvü, şair*

NECƏ
YAZMAYIM

VƏTƏN

Vurulmuşam Vətənin
Ətirli torpağına,
Oduna, ocağına,
Üçrəngli bayrağına.
Torpaq-arxalandığım,
Ocaq-eşqə yandığım,
Bayraqsa-qazandığım!

Vurulmuşam Vətənin
Bahar qaranquşuna,
Payızın yağışına,
Qar, boranlı qışına.
Bahar-qismətim mənim,
Payız- həsrətim mənim,
Qış-Şuşa dərdim mənim.

Vurulmuşam Vətənin
Cığırına, yoluna,
Ağacına, koluna,
Çiçəkli budağına.
Yol-sabahımdır mənim,
Ağac-varımdır mənim,
Çiçək-barımdır mənim.

Vurulmuşam Vətənin
Dağına, qayasına,
Göy-bəyaz səmasına,
Qartal qıy vurmasına.
Dağlar-əzəmətimdir,
Səma-uçuş yerimdir,
Qartal-diləklərimdir.

Vurulmuşam Vətənin
Oğuluna, qızına-
Cavana, qocasına,
Yurdun hər qarışına.
Vətən-dağdır, arandır,
Ürəkaçan məkandır,
Anam Azərbycandır!

BALAKƏNİM

Ayaq açdım torpağında,
İsinmişəm ocağında.
Sənin isti qucağında
Gözəl keçər ömrüm, günüm,
Balakənim, Balakənim

Beşiyindir uca dağlar,
Sərin Qubek yaylağın var,
Balakənçay layla çalar
Şirin-şəkər, bala kəndim,
Balakənim, Balakənim.

Hər tərəfin çiçək-çiçək,
Füsunkarsan ilk bahar tək.
Səfasından doymaz ürək,
Gözümdə dünya gözəlim-
Balakənim, Balakənim.

Axşam-axşam meşələrin
Pıçıldaşar həzin-həzin.
Sıldırımından şələlənin
Düşməsindən uçdu qəlbim,
Balakənim, Balakənim.

Zümzüməli sərçəşmələr,
Barmaq salsan əl üşüdür.
Yaraşlıq mənzərələr
Təbim mənim, şerim mənim,
Balakənim, Balakənim.

Gözəllərin çiçək kimi,
Sabahın xoş dilək kimi.
Döyünürsən ürək kimi
Sinəsində igidlərin,
Balakənim, Balakənim.

Diyarısən sən bolluğun-
Şabalıdın, qoz-fındığın.
Göz oxşayır bağcan-bağın.
Çiçəklərdən bal çəkənim,

Balakənim, Balakənim.

Sac maxaran dadlı-dadlı,
Qonaq gəldi daddı,daddı.
Hər qonağa şaddı, şaddı
Mənim qonaqsevər elim-
Balakənim, Balakənim.

Hara getsəm gözlə məni,
Ayrı düşsəm səslə məni,
Balan kimi bəslə məni.
Həm anamsan, həm Vətənim,
Balakənim, Balakənim.

DƏYİŞDİ DÖVRANIMIZ

(Bakı-Tbilisi-Ceyhan neft kəmərinin açılış gününə)

Başımız üzərindən dağıldı dumanımız,
Üfüqlər açıldıqca göründü pünhanımız.

Yenə üçrəngli bayraq dalğalandı ucada,
Ucaldıqca yenildi, dəyişdi dövrənımız.

Dünya xəritəsinə hər göz ilə baxdılar,
Aləmə əyan oldu bizim də ünvanımız.

Xoş müjdələr gözləyir azad ruhlu xəlqimi,
Zəfərlərə köklənib hər məqsəd,məramımız.

Bakının ürəyindən böyük cahan canına
Qızıl qan vurmaq üçün uzandı damarımız.

Düz ilqarlı üç qardaş qolboyun, bir oldular,-
Qucaqlaşdı Tiflislə Bakımız, Ceyhanımız.

Həqiqətə çevrilib tarixlərə yazıldı

Əfsanə söylənən ən böyük dastanımız.

Qızıl kəmər bağlandı cahanın qurşağına,
Gündən-günə xoş olar, şükür, güzaranımız.

İndi bəşər dünyası qüdrətimizdən deyir,
Neft, milli qeyrətimiz, şöhrətimiz, şanımız.

Haydı hünər vaxtıdır-bütöv görək Vətəni,
Sevinsin dostlarımız, kor olsun düşmanımız.

Vətən bizə anadı, biz Vətənin övladı,
Anamız Vətən üçün fəda şirin canımız.

Vətən mərdləri sevər-mərd olmağı bacaraq,
Xələflərin canına keçsin təmiz qanımız

Bayrağımız qürurla dalğalansın ucada,
Ucaldıqca ucalsın, Azərbaycanımız!

SƏHƏR – SƏHƏR

Dan ulduzu göz elədi,
Salam verdi səhər-səhər.
Baxdım üfük bir lalədi,
Günəş güldü səhər-səhər.

İlhama gəl, vurğun könül:
Qaranquşlar ötür dil-dil,
Nalə çəkir şeyda bülbül,
Dərdi güldür səhər-səhər.

Çəpər üstən kəhər kişnər,
Qoyun qaçar, quzu mələr.
Atılıb-düşən çəpişlər
Nə dəcəldir səhər-səhər?!

Uzaqlarda bir ney səsi,

Bulaqların zümzüməsi,
Yazıb-yaratmaq həvəsi
Nə gözəldir səhər-səhər?!

Dəydi sərin meh üzümə,
Fikrim getdi gül üzlümə,
Dedim: bəlkə görüşümə
Durdu gəldi səhər-səhər.

Göy çəməndə yalqız durdum,
Ayağımı şehlə yudum,
Havasından uddum-uddum.
Hey baxdıqca sənə yurdum,
Göz dincəldi səhər-səhər.

SABAHIN XEYİR, QARDAŞIM

I

Yenə səhər-səhər oyadır məni
Nəğməkar quşların sübh şərqiəri.
Yuxuya verdim uzun gecəni
Sabaha calayıb sökülür dan yeri.
Meşələr mürgülü, bağlar mürgülü,
Döş-döşə söykənən dağlar mürgülü.
Səhərin yuxusu bal kimi şirin,
Əsəblər çəkilib, dincəlib beyin.
Fikir oyaqsa da, gözüyümü
Gördüyüm yuxunu bir də anıram,
Mənalı- mənasız anlarla dolu
Dünənki günümə xəcil qalıram.

Dünya işığına baxır pəncərəm:
Hüsnü tamaşadır hər təzə günün!
Böyük yaradana «Şükür!»-deyirəm,
Sabaha salamat çıxdığım üçün.

Dağdan üzübəri sərin meh əsir,
 Öpüb yanağımı məst edir məni
 Hava nə xoş dadır-təzə bal kimi,
 İçəri çəkirm, dilimi kəsir.
 Qubek dağı boyu işarır səhər,
 Əriyir, yox olur ulduzlar bir-bir.
 Yamacda uyuyan qələm meşələr
 Enib dəstə-dəstə arana gəlir.
 Oxuyur şəhanə Qurusu çayı,
 Səsinə səs verir əsən qovaqlar.
 Şəfəqlər üfüqdə gizləyir Ayı,
 Zirvədən bozarır silsilə dağlar...
 Dincini aldıqca ana təbiət
 Hər yanı oxşayır şux bir tərəvət.
 Dünya hazırlaşır yeni bir günə-
 Kimə xeyir günə, kimə şər günə!

Çayıra bürünmüş torpaq oyanır,
 Oyaqdır çiçəklər, güllər o başdan
 Qonşunun çırağı gecədən yanır,
 Deyən bixəbərdir bu oyanışdan.
 Qubeyin başından yüksələn günəş
 Mübarək səhərə salama gəlir.
 Ürəklər isidir bu doğma atəş.
 Günaydın, qardaşım, sabahın xeyir!
 Loğman şəfəqlərdən nur dadır torpaq,
 Həyat gülümsəyir yerin üzünə.
 Arzudan-arzuya qanad açaraq
 Mən də qələm çəkim bu təzə günə.

II

Bu gün ürəklərdən çəkilsin kədər,
 İnsanlar şad olsun-sevinsin, gülsün.
 Bu gün işlənməsin eyhamlı sözlər,
 Hamı ehtiramla salama gəlsin.

Bizi sarsıtmasın satqın əməli,
Sıxıntı çəkməyək böhtandan, şərdən.
Həvəslə söz açsın insanın dili
Böyük əməllərdən, xoş niyyətlərdən.

Bu gün mərdiməzar çıxmasın yola,
Heç şeydən, heç nədən qan qaralmasın.
Deyingən nənələr dinməsin, nolar?
Ərköyün gəlinlər incik qalmasın.

Bədxah da çınqılı çevirməsin ki,
Yolunu sapmasın durna qatarı.
Budağı bəsləyək xan ağac kimi,
Yuvasız qoymayaq qaranquşları.

Əl tutsun, barışsın bütün küsənlər.
Sevənlər qovuşsun arzularına.
Toy-toya qarışsın, bayram-bayrama,
Bir şirin nağıla bənzən ömür.

Gözümüz tox olsun, süfrəmizsə bol.
Qonaq qarşılayaq, qonaq da gedək.
Hamıyla, hamıyla-kasıb, ya tox ol,
Ürəkdən, ürəkdən duz-çörək kəsək.

Bu gün ürəklərdən mərhəmət yağsın,
Əl tutaq gücsüzə düşdükcə məqam.
Övlad da böyüyün sözünə baxsın;
Yaşasın insanda sabaha inam!

Beləcə başlasın günümüz, qardaş,
Necə bitəcəkdir bilmirik hələ.
Həyat mübarizə, ömürsə yarış,
Hər yeni sabaha çıxacaq hünərlə.

Beləcə hər səhər nəğməkar quşlar,
Qoy oyatsın bizi şirin yuxudan
Sabahınız xeyir, günaydın, dostlar,
Ömür yaşdan doymaz, ürək arzudan!

NECƏ YAZMAYIM

Könül pərvaz edir ildən xəbərsiz,
Min avaz üstədir dildən xəbərsiz.
Bir şair yaşayır eldən xəbərsiz,
Özümdən o yana yetmir harayım-

Necə yazmayım?

Bir sevda gəzdirir nə vaxtdı ürək,
Yaşaya bilmirəm həmişəki tək.
Bulud da dolanda boşalsın gərək,
Yaz selləri kimi coşum, çağlayım,

Necə yazmayım?

Çılgın gəncliyimdən miras duyğular
Dinçlik verməz mənə-ruhumda qaynar.
Necə ki, mən varam, həyat eşqi var,
Yazmasam qış olar baharım, yayım,

Necə yazmayım?

Kiməm ki, elimdən aralı düşsəm?
Min yol «Vətən» yazsın əlimdə qələm.
Mənə əzab verir, xəcalətliyəm,
Hədən keçirdiyim hər günüm, ayım,

Necə yazmayım?

Cənnət deyirsənsə bu mahaldadır,
Torpağı sünbüllü, suyu bal dadır.
İnsanlar nə gözəl dövrən yaradır?
Burda yaşa dolum, burda yaşayım,

Necə yazmayım?

QABAQÇÖLDƏDİR

Başını Qafqazın döşünə qoyar,
Yaşıl ətəyini Alazan yuyar,
Kaxet kəndlərilə sərhəddə durar,
Neçə oba desən Qabaqçöldədir.

Könüllər oxşayır çiçəkli yazı,
Bərəkət yetirən qızıl payızı.
Elin sərvətidir findığı, qozu,
Cökədən bal çəkən Qabaqçöldədir.

Palıdlı, qovaqlı, qozlu meşələr
Torpaqdan güc alıb göyləri dələr.
Mazımçay-şahdamar qəlbindən keçər,
Qursuçay-nazənin Qabaqçöldədir.

Ana təbiətin gözəlliyindən
İlhama gəlirəm... Gəncləşirəm mən!

Keç Bağmanbulaxdan, Təpə çölündən,
Bağ-bağat, gül-gülşən Qabaqçöldədir.

Şan-şöhrət dəmidir, yetişib vədə,
İzobel çaxırı büllur qədəhdə.
Buyur keç, yerin var gözümün üstdə,
Dost qədrini bilən Qabaqçöldədir.

Damağa dad verər saç maxarası,
Soğanda qızarmış beçə çolpası.
Təndir çörəyilə çıl-çığırtması
Keçirsə könlündən- Qabaqçöldədir.

Məhəmməd kişinin atı yorğalı,
Zər-gümüş yəhərli, hörgülü yallı.
Minib səyirdəndə od çaxar nalı,
Neçə belə köhlən Qabaqçöldədir.

Qocası tədbirli, cavanı hünər,
İsmətli, gözəldir qızlar, gəlinlər.
Hər kəs namus üçün canından keçər,
Qeyrətli ər-ərən Qabaqçöldədir.

Doğma torpağına qəlbən bağlanan,
Bu yurdun-yuvanın qeydinə qalan,
Alnının tər ilə bolluq yaradan,
Halal çörək kəsən Qabaqçöldədir.

Çalınsın tamburda Qokkoz havası,
Gəlsin Malaçinin zurna sədası,
Çkalavın, Şirinin şirin avazı,-
Ulu babaların ölməz dünyası
Yaşayır əzəldən,- Qabaqçöldədir.

QƏDRİNİ BİLƏK

(*Böyük Nizami hikmətinə, Rəsul müdrikliyinə dərin ehtiramla*)

I

Dostlar, bu gün sizdən söz açacağıam,
 Əhdə vəfa edim hələki sağam.
 Tənha yaşamadım mən çoxları tək,
 Həyat aşiqiyəm həmdəmərim gərək.
 Mən ömür sevənəm, bir də baharı,-
 Ömrün baharı tək sandım dostları.
 Kimdir dost? Sadə söz, bəsit bir sual,
 Qaldım cavabında heykəl kimi lal.
 Bu sözdə hikməti aramaq çətin,
 Barı xatirələr karıma gəlsin.

Gənclik havasıyla pərvaz edərkən
 Neçə dost qazandım özümə erkən.
 Vəfalı dostlardan vəcdə gələrək
 Vüqarla döyündü sinəmdə ürək.
 Dostlarla yaşadığ qəmi, kədəri,
 Fərəhli günləri, gözəl illəri...
 Durna qatarı tək saf-saf düzəlib
 Arzudan-arzuya qanad çalardıq,
 Düz əhdə, ilqara, peymanə gəlib
 Ürəkdən-ürəyə körpü salardıq.
 Varmıdır əvəzi dost məclisinə? -
 Bir yerdə açardıq sübhün gözünü.
 Badələr qalxardı həmdəm eşqinə,
 Hər dəm uzadardıq vaxtın ömrünü...
 Dost gördüm, deyərsən canlara dəyər,
 Sirrinə sirdaşdı, sədaqətdə ər,
 Dost gördüm ilqarı qıfılda qıvraq,
 Dar günə yaraqdı, zülmətə çıraq.
 Dost gördüm qəlbi nur, sözü mirvarı,
 Şimşəkdən itiydi zehni, qərarı.

Dost gördüm şərəkdi hər xeyrə, şərə,
Yaşa bu dostluğa, yaşa hünərə!

II

Yaşamazdı «yaxşı» «pis»-olmasaydı,
Yaxşılar məzmunsa, pisləri saydır.
Qoşadır dünyada «xeyir» ilə «şər»,
«Məqsədli» dostlardan deyim bir qədər:
Bizi qınamasın bir neçə dostlar,-
Sevilmir dostluğa yamaq olanlar...
Cana can deyərdik bir dost ilə mən,
Bir an ayrılmazdıq bir-birimizdən.
Deyərdik: «Xəyanət etməsin zaman,
Amandır girməsin araya şeytan».
Tapıldı bədniyyət, gözgötürməyən,-
Yaman çeynədilər, dedilər bizdən.
Fəqət, qəlbimizə yol tapdı iblis,
Bir misqal xətadan ayrı düşdük biz...
Bir dost da elə ki, mənsəbə çatdı,
Qoydu tərəziyə dostluğu satdı.
Para qızdırması tutdu birini,
Sürüşdü aradan yox imiş kimi.
Biri müdirinə qoltuq ağacı-
Kökləri qurumuş «yaltaq» ağacı.
Kimi xəyanətə qatıldı getdi,
Kimisi şöhrətə satıldı getdi...

Çürük çubuqlardan hörülən çəpər
Birinci zərbədən sökülər gedər.
Duz-çörəyi kəsməz çürümüş dişlər,
Silkənər, incidər, sökülər gedər.
Zamanla töküldü «xəstə dişlərim»
Damaqda inci tək qalanı mənim!
Elə dost itirdim «ah»-da demədim.
Elə dost itirdim ağladı içim!...
Beləcə azaldı dostlarım bir-bir.

Allah, qalanlara dəyanət, səbir!

III

Dost kimdir-hər kəsə tanrıdan qismət,
Qanmayana yükdür, qanana sərvət.
Həyatda dostlarla qol-qola gedək,
Heç zaman olmayaq onlara yedək.
Çörəyi, gərəyi güdən dostlarım,
Bacarin ürəyi, ürəyi güdün!
Hər şeyi güzəştisiz bölən dostlarım,
Bacarin ürəyə güzəştə gedin!
Dostluq şərab dolu qədəh deyil ki,
Boğazdan yuxarı deyib içəsən.
Dost yükü bir ata yedək deyil ki,
Yükləyib dördnala çapıb keçəsən.
Ürək dostu olsun əsil dost gərək,-
Həmahəng səslənir «Dost» ilə «Ürək».
İçində yanmırsa məsum bir həvəs,
Tapılmaz həmdəmin, axtarma əbəs.
Bil sınaq yeridir könül meydanı,
Dostluq hünərsə də sınaq onu.
Ayıraq gövhəri daşdan, kəsəkdən,
Sevinək ürəkdən, sevək ürəkdən.
Saf-təmiz ürəklər şüşəyə bənzər,
Zahirdən görünər batındəkilər.
Dostluq ürək qədər kövrəkdir, bilin,-
Qurbanı olmasın bədniyyətlərin.
Qoruyaq dostları hər zaman, hər an,
Qoruyaq ən böyük xəzinə kimi.
Onlar bu dünyada çox deyil, inan,
Bölək hər sevinci, hər təbəssümü.
Dost yükü qeyrətlə daşıyaq yenə,
Vəfalı günlərin qədrini bilək.
O şirin anları yaşayaq yenə,
Həyat çeşməsindən doyunca içək.
Vəfalı günlərin qədrini bilək!

(2004)

BAĞMANBULAQ

Qaynadıqca həzin-həzin
Göz tək duru, buz tək sərin.
Şöhrətidir bu ellərin
Hər yana səs salan bulaq,
Bağmanbulaq.

Bulaqbaşın səfalıdır,
Suyun şirin, şəfalıdır.
Bizim ellər vəfalıdır,
Səni daim yaşadacaq,
Bağmanbulaq

Axşam, səhər dost-tanışlar
Bulaq üstə məclis qurar,
Bayram olar, şadlıq olar
Razı gedər səndən qonaq,
Bağmanbulaq.

Ocaq üstə kabab bişər,
Ortalığa tambur gələr:
Bax indicə şux nəğmələr
Dalğa-dalğa hey axacaq,
Bağmanbulaq.

Uzaq yolçu, düş atından,
Dincini al, bir az dayan.
Susamısan iç bu sudan,
Yorğununu aparacaq
Bağmanbulaq.

Ay cavanlar, siz də gəlin,
Bir-birizə könül verin.
Eşqdən yanan ürəklərin
Yanğısını soyudacaq
Bağmanbulaq.

Yaza – yaza bu gün səndən
Bir hiss keçir ürəyimdən:
Başdan-başa şəriyyətsən!
Şəninə çox yazılacaq,
Bağmanbulaq.

GÖZƏLDİR

Bulaq başında vələs-
Budağı quş nəğməli,
Kökündən süzüb gələn
Çeşməsi zümzüməli,
Gözəldir.

Kəklikli, bildirçinli
Çəmənləri, çölləri,
O «yaşılbaş sonalı»
Durna gözlü gölləri-
Gözəldir.

Kolluqda keşik çəkən,
Qırqovullu meşəsi,
Nəğmə dolu zəmisini-
Yurdumun hər guşəsi,-
Gözəldir.

ANAMIN KƏNDİ**I**

O dağlar diyarı avar elində,
Qartal qanad salan qaya belində
Bir kənd var alınmaz qalaya bənzər,
Adına Hin-Qala,-Hindib deyirlər.
Evləri bitişik bir divar kimi,
Daş divarlar özü qayalar kimi.
Dərədən baxanı heyrətə salır,
Qayadan asılmış quş yüvasıdır.
Anamın kəndidir bu aul, bu kənd,
Burada dünyaya göz açmış hərçənd.
Bu yerin bənzərsiz təbiəti var:
Qarşıda ucalır meşəli dağlar,
Zirvələrdən düşür gur şələlələr,
Barmağı üşüdür büllur çeşmələr.
Dərədən dəli çay hayqırır, köpür,
Ordan kəndə baxsan papağın düşür.

Bu yurdun minillik tarixi vardır,
Onu yaşadansa mərd insanlardır.
Qədimdən sevərək halal zəhməti
Başından aşardı varı, dövləti.
Elin sərvətinə göz dikənləri
Gözsüz qoyardılar kəndin ərləri.
Analar qəhrəman oğullar doğmuş,
Aul da əzəldən alınmaz olmuş.
Ərənlər yaşatmış bu daş-qalanı,
Divarlarda qalıb xəncər nişanı.

II

Hindibin sınıanmış adətləri var,
Ulu babalardan qalmışdır onlar:
Hər kəsin var-yoxu hamıya şərik,
Birgə keçirərlər xeyirlə şəri.
Yüz yaşı haqlamış müdrək qocalar

Qodekal-meydana yığışan zaman,
 Cavanlar onları dövrəyə alar,
 Yüz ağıl götürər, yüz qızıl kələm.
 Kişilik rəmzidir kişi üçün söz,
 Qız-gəlin isməti-uca, müqəddəs.
 Hər ata, hər ana öz övladıynan
 Qeyrət dərsi keçər erkən yaşlardan.
 Oğlan göndərərlər uzaq yaylağa
 Quzu gətirməkçün dosta, qonağa...
 Qızlar öyrənərlər fətir yaymağı,
 Xalçaya ilməylə naxış salmağı.
 Qürürlü atalar oğul yetirər,
 Pəhləvan cüssəli, polad biləkli.
 Tələbkar analar qız böyüdərlər,
 Ağıllı, qamətli, təmiz ürəkli.
 Divardan asılmış xəncərlə tambur-
 Biri mərdlik, biri sevgi rəmzidir.
 Hər ocaq qonağa daim müntəzir
 Avarxəngəl isə süfrə şahıdır.

III

Bu yerdə göz açmış anam dünyaya,
 Bu qaladan baxmış anam dünyaya.
 Özü tək vüqarlı dağları keçmiş,
 O buz bulaqların suyundan içmiş,
 Ona layla demiş həzin meşələr,
 Nəğmələr oxumuş gur şələlələr,
 Təbiətdən almış tərəvətini,
 Ata-anasından ləyaqətini.
 O, dörd övladına bir ana olmuş,
 Həyatda atamın həyanı olmuş.
 Ana! Vətən kimi vüqarlı ana,
 Ürəyi həmişə baharlı ana.
 Elə bilirəm ki, ölməmişən sən;
 Doğmalar yanına, kəndə gedibsən.
 Bir zaman qaydıb gələydin, ana!
 Anasız günümü görəydin, ana!

YAŞA, DOSTUM

(Nurullah dostumun ad gününə)

Biləndə ki, şad günündü,
Könül dindi, qəlb isindi.
Cavanlığım geri döndü,
Təbim gəldi cuşa, dostum.

Göz üstədir sənin yerin.
Nurla yansın bəxt ülkərin.
Arzuların, əməllərin
Tuş gəlməsin daşa, dostum.

Sınaq etdi illər bizi-
Silkələdi gəmimizi.
Ömrümüzü, günümüzü
Sovurmadıq boşa, dostum.

Hər kələyə əyilmədin,
Hər küləyə sərilmədin,
Ömrün keçdi dağ tək mətin,
Ucadan da uca dostum.

Ata sərvi çinar kimi,
Gül balalar bahar kimi,
Ana-qüdrət, vüqar kimi,
Ömür sürün qoşa, dostum.

Sözüm sadə, məna dərin,
Səmimidir dediklərim:
«Necə varsa elə görün,
Görünən tək yaşa, dostum.!»

«ƏKS-SƏDA» ÇALIR.

(«Əks-səda» ansamblının rəhbəri Bəxtiyara ithaf)

Eşidin sədanı, dinləyin, dinin:
Duyğular oyanır, cana od salır.
Ruhum qanad açır göylərə mənim,
Bizi özümüzdən yamanca alır.
«Əks-səda» çalır.

Bəxtiyar tanrıdan vergidir bizə,
İnciməz, könlüncə musiqi istə.
Barmaqlar gəzdikcə dillərin üstə,
Ürəyə süzülən səda ucalır,
«Əks-səda» çalır.

Könül tərənəsi, sevgi nəğməsi,
Bülbülün gül üstə ahı, naləsi,
Büllur bulaqların şux zümzüməsi,
Dağ şələləsinin əks-sədasıdır,-
«Əks-səda» çalır.

Onda uluların min mənası var
Tamburun, Zurnanın xoş sədası var
Segahı, «Yerlisi», Ləzginkası var
Dinləyən məst olur, xəyala dalır,
«Əks-səda» çalır.

Musiqi nə millət, nə sərhəd bilməz:
Musiqisiz ürək ağlamaz, gülməz!
Hər nəğmə, hər səda ürəyə girməz
Bir ana laylası sinəmə dolur,
«Əks-səda» çalır.

Eşidin sədanı, dinləyin, dinin,
Yenə də çalınır toy həzin-həzin.
Necə də xoşbəxtdir bəy ilə gəlin,
Ovqatı göydədir gözəl məclisin;
Bravo, Mayestro! Alqış! Halaldır!

«Əks-səda» çalır.
BU DİYARA VURĞUNAM

I. Cənnətə bənzəyir bu diyar

Balakən, Qabaxçöl, Qax, Zaqatala,
 Kim vurğun olmayıb bizim mahala.
 Cənnətə bənzəyir bu bağça, bu bağ,
 Qadir yaradanın qüdrətinə bax!
 Gəzmişəm, bələdəm hər qarışına,
 Güllü baharına, qarlı qışına.
 Düzənlər keçmişəm, dağlar aşmışam,
 Anam təbiətlə qucaqlaşmışam.
 Sərin yaylaqlarda süfrə açmışam,
 Zirvədə qartalla qardaşlaşmışam.
 Otdan, çiçəklərdən çələng hörmüşəm,
 Sərin bulaqlara könül vermişəm.
 Xoş ovqat yetirir abı-havası,
 Bahar nəfəslidir payızı-yazı:
 Obalar hərə bir çiçək çələngi,
 Gümüş tək parlayır səmanın rəngi.

Bir gün də ürəkdən məftun olduğum
 Qədim Zaqatala seyrinə çıxdım.
 Qızılgül diyarı, bənzərsiz şəhər,
 Gəldim salamına günəşli səhər!
 Səni dövrələyib dağlar hər yandan,
 Qafqazın döşündə mirvari qaşsan.
 Pillələr aparır Car qalasına,
 Ah, baxın zəhminə, ucalığına.
 Böyük imperiyanın güc abidəsi,
 Ulu babaların tale döngəsi.
 Tarix şahidini-tarix yaşadar,
 Neçə sirr gizləyir soyuq divarlar.

Daşlarda iz qalıb hər b illərindən,
Baxıram dünyaya qala gözündən...

II Qaladüzündə

Qalxıram Qaladüz seyrangahına
Təbiət səxavət göstərib ona.
Tanrıdan yadigar canlı abidə,
Üstdən naxış çəkib insan əli də.
Çətindir vəsf etmək söhbətlə, sözlə
Duyasan qəlbinlə, görəsən gözlə.
Bir gözələ könül açmış kimi,
Qaçır dodaqlarım qeyri ixtiyar:
Yarəb, gözəllikdə nə böyük güc var-
Görüşə bəzənən şux gəlindimi?!
Nizamla düzülüb cökə, şam, küknar,
Ucalır göylərə müdrik xançınar.
Göy otlar torpağa xalı salıbdır,
Yaxası çiçəklə naxışlanıbdır.
Məst edir əmbər tək qızılgül ətri,
Yer də ətirlidir, göy də ətirli.
Ürək açır burda səliqə-səhman,
Təmtəraq içində yaşayır hər yan.
Bayram əhvallıdır bu səma, bu yer,
Gözəl insanları daha bəxtəvər.
Çıxıb gəzintiyə ahıl qocalar,
Dərin ehtiramla salamlayırlar
Hər yana yayılır gəncliyin səsi,
Ucalır Emilin şən-şux nəğməsi

III Car gözəli

Gözüm bir alagöz qıza sataşdı,
 Birdən ağlım çaşdı, fikrim dolaşdı.
 Güllər arasından baxıb Car qızı-
 Qırmızı yanaqlı o avar qızı
 Heyran-heyran mənə gülümsünürdü,
 Telləri çiçəkdən seçilməyirdi.
 Baxıram, özü bir qızılgül kimi,
 Qızılgül özü də o gözəl kimi!
 Gözümün nurunu aldı gözləri,
 Qəlbimə yaralar saldı gözləri.
 Bir müddət qalmışam beləcə halsız,
 Dinib, söz deməyə tabsız, əhvalsız
 Hərgah min fikirlə qövr edərkən mən
 Ala gözlərini çəkib üzümdən,
 Dönüb uzaqlaşdı Carın gözəli,
 Üzümü üşütdü təəssüf yeli...
 Heyran baxışları gözümdə qaldı,
 Bilmirəm yuxuydu, yoxsa xəyaldı?!
 Fəqət, bir ümidlə göynəyir qəlbim:
 O alagöz qızı bir də görəydim.

BEŞİK BAŞINDA ANANIN OĞLUNA MAHNISI

Gəlişinlə evim doldu, nurlandı,
 Gözlərimin işığısan, gül balam.
 Sən adısan, vüqarısan atanın,
 Evimin yaraşığısan, gül balam.

Od qoparan itigözlü qartalım,
 Alov kimi istiqanlı, nər balam.
 Ata, ana sevincisən, aslanım,

Böyüyəndə igid balam, ər balam.

Dağ çayı tək coşub-daşıb çağlarsan,
Yellər kimi dağ aşarsan, qoçağım.
Vətən üçün dönməz igid olarsan,
Düşmənlərə dağ çəkərsən, qoçağım.

Böyü tez-tez, boya-başa çat, balam,
Qızların ən gözəlini alaram.
Yorulmusan, dincini al, yat, balam,
Səhərəcən keşiyində qalaram.

Lay-lay, sənə qurban olum a laylay!
Laylay canım, mehribanım, a laylay!

BEŞİK BAŞINDA ANANIN QIZINA MAHNISI

Şux bədənli doğulmusan, ay qızım,
Günəş, ay tək sən nurlusan, ay qızım,
Qızıl alma yanaqlısan, ay qızım,
Adı şirin, kamallısan, ay qızım.

İlk baharın bənövşəsi, ay qızım,
Xoş ətirli gül qönçəsi, ay qızım,
Həzin səslə bala quzum, ay qızım.
Səhərlərin dan ulduzum, ay qızım.

Böyüyərsən, mən başına dolanım,
Hər işimə, dərd-sərimə qalanım.
Sən evimə, ocağıma yaraşlıq,
Hara getsən sən oraya sal işiq.

Lay-lay, qızım, lay-lay gülüm, a laylay!
Laylay mənim ömrüm, günüm, a laylay!

ZAQATALA QORUĞUNDA

Bir gün qəfil görüşdük biz,
Qarşılaşdı gözlərimiz.
Məlul- məlul, səssiz-səssiz.
Baxdıqca sən, hürkək maral,
Ürəyimə düşdü bir xal.

Qərib-qərib ötdükə sən.
Bir hiss keçdi ürəyimdən.
Dedim: «Sən də təklənibsən!»
Bəlkə mənə gümanın var,
Harayın var, amanın var?

Sal meylini bizə sarı,
İtirmərik etibarı.
Tanı dostu, istə yarı,
Ötüş bəhsdən, bədnəzərdən,
Ahəstə keç bu yerlərdən.

Yol saldığın sal qayadan
Su üstünə enən zaman,
Kol dalında pusqu quran
İnsafsızdan yan dolan, keç,
Buz bulağın suyundan iç.

Çoxdur sənə nəfsi salan,
Adını da ovçu qoyan...
Nə ələ gəl, nə də inan!
Quşqonmaza yolunu sal,
Sıldırma sığın, maral.

BİZƏ QALAN QONŞUDUR

Günəşlə bir oyanıb salamlaşan qonşudur,
Kefini xəbər alıb könül açan qonşudur.

Doğmaların hərəsi bir diyara köçərlər,
Hər qohumdan, qardaşdan yaxın olan qonşudur.

Xatircəm ol hər zaman bir gün gərəyin olar,
İraq, gəlsə bədbəxtlik-ilk yardımın qonşudur.

Xeyir-şərin hər işi düşər qonşu çiyinə,
Sevincinə, qəminə şərik çıxan qonşudur.

Toylu-düyünlü günlər əskilməsin hər evdən,
Süfrələrin başında layiq olan qonşudur.

Qonşunu xoş görəndə canını yaxma oda,
Unutma, dar ayaqda sənə hayan qonşudur.

Qəflət qonaq gələndə boşsa da təknən, nə qəm?-
Yüyür, qonşun sağ olsun, üz ağardan qonşudur.

Nə olursa daş atma qonşunun bostanına,
Qəbahətsiz kəs olmaz, qonşu hər an qonşudur.

Hər oğul işi deyil qonşu yükünü çəkmək,
Etdiyin hədər getməz, çünki qanan qonşudur.

Dua edək allaha qonşu firavan olsun,
Hərçənd ki, əvvəl-axır bizə qalan qonşudur.

QRSUÇAY

Qafqaz anan, Suayıran beşiyin,
Dağdan düzə qıyla axar Qursuçay.
El bilir ki, tələsirsən hara sən,-
Mazımçayla görüşün var, Qursuçay.

Uşaqlığım keçdi gözəl qoynunda,
Boya gəldim qumluğunda, suyunda,
Yüz də desəm borcun vardır boynumda,
Çaylağında izim qalar, Qursuçay.

Şan-şöhrətin yayılıbdır hər yana,
Bir behiştən, söylə, varmı tay sana?
Kim gəlsə də bizim cənnətməkana
Mın könüldən könül salar, Qursuçay.

Sularında gözəl sonalar süzər,
Axarında qızıl balıqlar üzər.
Səhər suya enəndə qız-gəlinlər
Yollarında gözüm qalar, Qursuçay.

Çay yuxarı gəzib dolan dörd yanı,
Saf havası bihuş edər insanı.
Suyundan iç min bir dərdin dərmanı,
Sevənlər də şəfa tapar, Qursuçay.

Şərif kəndi bəzəyibdir hüsnünü,
Sənsə onun şahdamarı, xoş günü.
Yam-yaşıl sürməli mavi göz kimi,
Bu gözəl dövrana baxar Qursuçay.

Selə dönər, aşıb-daşar, yaz-bahar,
Hər gəlişi min bərəkət, bar-bəhər.
Sənin ilə çulğalaşar duyğular,
Şair könlüm ilham alar, Qursuçay.

Qədirbilən dostlar gələr üstünə,
Məclis qurar, sağlıq deyər eşqinə.
Göz tək duru, ay tək gözəl hüsnünə
Tambur tutub söz də qoşar, Qursuçay.

Yada saldım sənə bağlı çağları,
Nə tez ötdü ömrümün ilk baharı?
Qayıdarmı bir də o anlar barı,
Könlüm səni soraqlayar, Qursuçay.

SƏHƏR-SƏHƏR SAC ÜSTÜNƏ

Səhər-səhər sac üstünə
Ətirlənə-ətirlənə
Maxaranı yayır yenə
Bizim yerin dan ulduzu,
Avar qızı.

Köz üstdə sac yana-yana,
«Od düşür o şirin cana»
Yaraşır gül camalına
Yanaqların qızartısı,
Avar qızı.

Quyruq damır oda, közə,
İyi gəlir yola-izə,
Bilinərmə yeyilməsə
Maxaranın dadı, duzu,
Avar qızı.

Dedim: «Ay qız bağrım yandı
Yol üstəyəm payım hanı?»
Öz əlilə maxaranı
Verdi, getdi ay parçası,
Avar qızı.

03.07.

AY ELOĞLU, QƏDRİNİ BİL

Yad qızları dəb salanlar,
Ətirlərə aldananlar,
İlk baxışa vurulanlar,
Qızlarımız bir qızılgül,
Ay eloğlu, qədrini bil.

Uzaqların adı gəzər,
Uyma, günün ağlar keçər.
Qonşu qıza elçi göndər-
Özgələr tək dönük deyil,
Ay eloğlu, qədrini bil.

Bizim qızlar evə bəzək,
Göz oxşayır mirvari tək.
Rəğbət elə nazını çək,
Qırılmasın büllur könül,
Ay eloğlu, qədrini bil.

Diyarımız cənnətməkan,
İnsanları mərd, mehriban.
Bu ülvyyəət, ədəb-ərkan
Özgələrdə olan deyil,
Ay eloğlu, qədrini bil.

Təndir çatar qız-gəlinlər,
İsti çörək ətirlənər.
Süfrələri ləzzət edər,
Ürəyincə nuş elə, gəl,
Ay eloğlu, qədrini bil.

Qızlarımız ayrı aləm,
Bu dünyaya dəyişmərəm!
Qoy bilməsin qüssə, ələm,
O aybəniz, o şirin dil.
Ay eloğlu, qədrini bil.

HÜRKÜTMƏYƏK, QOVMAYAQ

Dənə gələn quşları
Qovmayaq, ey insanlar.
Tanrının ruzisindən
Onların da payı var.
Quşların bizdən ayrı
Sığınmağa yeri yox,
Qardan, sazaqdan özgə
Qisməti yox, yemi yox.
Kim sevmirsə quşları,
Demək, ürəyi yoxdur.
Quş qonmayan eyvanın,
Evin dirəyi yoxdur.
Sərçə «cik-cik» etmirsə,
Yurdun həyat bacası
Körpəsiz evə bənzər,
Eyvanı bəzəmirsə
Qaranquşun yuvası
Qonaq qəlbi isinər?!
Damı göyərçinli ev-
Sülh, mərhəmət məbədi.
Mərhəmət gələn evə
Sevinc gələr əbədi!
Göydə durna qatarı
Qaqqıldayıb hay verər,
Bizi haqqa səsleyər.
Göyərçinsiz səmada
Qara buludlar gəzər,
Yeri bürüyər kədər.
Meşələri, bağları
Qurd yeyər için-için-
Yoxdursa ağacdələn.
Yaz baharın quşlarsız,
Dünyamızın baharsız

Günü, aqibəti yox,

Sünbülü saralmayan,
Xırmanı quş qonmayan
Yayın hərarəti yox,
Qar üstündə iz salıb.
Qaratoyuq gəzmirsə,
Gün-güzaran əlindən
Qaqqıldayıb bezmirsə,
Qışın da ləzzəti yox,
Quşu qanad çalmayan,
Köçərisi olmayan
Payızın həsrəti yox.

Quşların nəğməsindən,
Təbiətin rəngindən
Dincəlməyən ürəyin,
Bülbülün naləsindən,
Qızılgülün ətrindən
Kövrəlməyən ürəyin
Sevgisi sevgi deyil.
Həyacansız, qayğısız,
Mərhəmətsiz, duyğusuz
Ömür sürən kəslərin
Ömrü də ömür deyil.

Dənə gələn quşları
Qovmayaq, ay insanlar.
Bizdən mərhəmət umur
Yer üzündə hər nə var.
Biganəlik, laqeyidlik
Çürüdər içimizi,
Kin-küdurət baş alsa
Qurd yeyər içimizi.
Rəhmə gələyin barı,
Biz insan övladıyıq.
Gəlin, gəlin quşları
Hürkətməyək, qovmayaq.

Yanvar 2004

QƏDƏMLƏRİN MÜBARƏK

(Əziz dostumun üç qızdan sonra Arzuman oğlu dünyaya gəldi)

Bənövşələr açan gün
Gözəl dünyaya gəldin.
Evinizə nur, işıq,
Sevinc, fərəh gətirdin.
Yat beşikdə, ağ çiçək,
Qədəmlərin mübarək!

Evdə körpə ağlayır,
Bir ana layla çalır.
Bir atanın qüruru
Yerə-göyə sığmayır.
Ataya oğul gərək,
Qədəmlərin mübarək!

Can bala göyçək bala,
Üç bacıya tək bala.
Sən ataya arxa ol,
Anaya kömək bala.
Sevin, şad ol, gül görək
Qədəmlərin mübarək!

Baban da kama yetdi-
Səni oxşadı, getdi.
Adını, dünyasını
Sənə tapşırdı, getdi.
Ucalt onu məbəd tək,
Qədəmlərin mübarək!

Bir gün ayaq açarsan,
Yola-izə qaçarsan.
Bir gün belində çanta
Məktəbə də çatarsan.
Bir gün toyunu görək,
Qədəmlərin mübarək!

16 fevral 2005

NƏVƏLƏRİM

Biri günüm, biri ayım,
Bu yaşımda sevinc payım.
Toylarında mən oynayım,
Arzularım, istəklərim,
Nəvələrim, nəvələrim.

Biri şərbət, biri şəkər,
Dillərinə bal dedilər,
Övladdan da şirindilər.
Öz ömrümdən kəsim verim,
Nəvələrim, nəvələrim.

Biri üzdən çəkib mənə,
O birisi nənəsinə.
Xasiyyətdə kimə-kimə.
Güvənc yerim, ümidlərim,
Nəvələrim, nəvələrim.

Oynayarlar, çəp düşərlər,
Ağlaşarlar, gülüşərlər,
Barışarlar, öpüşərlər,
Şirin, şıltaq dəcəllərim,
Nəvələrim, nəvələrim.

Böyüyüb «at çapacaqlar,
Əsgər, həkim olacaqlar,
Daha kim, kim... olacaqlar»-
Gündə bir şey deyənlərim,
Nəvələrim, nəvələrim.

Baba yurdu tikənlərim,
Soyumu hifs edənlərim,
Qeyrətimi çəkənlərim
Həm bu günüm, həm gələnim,
Nəvələrim, nəvələrim.

Oğurlayıb saqqızımı
Unutdurublar yaşımı,
Mən onlara qardaş kimi.
Mənim şeytan körpələrim,
Nəvələrim, nəvələrim.

İndi mənə hayandılar,
Dar günümə gümandılar,
Məni yola salandılar.
Əvəzimə gələnlərim,
Nəvələrim, nəvələrim.

**KÖNLÜM
BAHAR İSTƏYİR**

CAVANLIQ

Yolüstü əylənən bir qonaq kimi
Çaparaq köçünü çəkdi cavanlıq.
Ələyib yoluma kədəri, qəmi,
Sevincimi aldı keçdi cavanlıq.

Vida baxışıyla süzdü, ha süzdü,
Çəkdi öz əlini əlimdən üzdü,
Qara saçlarıma ağ çiçək düzdü,
Başını yellədi getdi cavanlıq.

Deməyin çəmənli, güllü baharmış,-
Nərgiz tək tez açıb solmağı varmış.
Sevinci qəmindən qısa olarmış.
Neçin bəs belə ötdü cavanlıq?

Gəncliyə sığınan dilbər diləklər
Koması yıxılmış yetimə bənzər.
Kim varmış, kim yoxmuş bilənə qədər
Bir şirin nağıl tək bitdi cavanlıq.

Bircə şamlıq ömür yaşadı getdi,
Ömrümü bəzədi, oxşadı getdi,
Məni qocalığa tapşırıd getdi,
Qəmli xatirəyə köçdü cavanlıq.

KÖNLÜM BAHAR İSTƏYİR

Qış yuxusuna dalmış
xatirələr oyandı,
Ömrümün budağından
yarpaq düşdü usandı,
Həvəs doğdu ay kimi

arzulara calandı:-
Könlüm bahar istəyir.

Yayın qızmar çağında
göz açmışam dünyaya,
İçimin yangısını
kim soyuda, kim duya?
Bənövşəli günlərin
səhvətindən kim doyar? -
Könlüm bahar istəyir.

Göydə şimşək oynasın,
yerdə bulaq ağlasın
Təbiət gəlsin cuşa
çaylar-sellər çağlasın.
Sevənlər söyüd altda
əhdi-peyman bağlasın,
Könlüm bahar istəyir.

Şeyda bülbül yenə də
gül üstə çəksin nalə.
Çiçəklərin gözündən
şeh gəlsin gilə-gilə.
Kövrəltsin ürəyimi
bir vüsəl həsrətilə,
Könlüm bahar istəyir.

Ayaq açım çəmənə
şeh üstə izim qalsın,
Xəfif-xəfif yaz mehi.
saçlarımı darasın.
Qədirbilənlər məni
baharımda arasın,
Könlüm bahar istəyir.

Vurğunuyam baharın
 dəli coşqunluğuna
 Lal sükutu sevmərəm
 ətalət yaddır mənə!
 Qışım, yayım, payızım,
 olmam sizə biganə, -
 Könlüm bahar istəyir.

Yubandı, harda qaldı
 ürəyim çəkir yenə.
 Qurban olum qar üstdən.
 nazənin gəlişinə.
 İçim çiçək ətrini
 ülvyyətin eşqinə! -
 Könlüm bahar istəyir.

VARAM MƏN

Dünya bir səhnədir, ömür tamaşa,
 Özüm-öz rolumda sənətkaram mən.
 Hədsiz sərvət olmaz, sərhədsiz ölkə,
 Öz taxtım, öz baxtım-ixtiyaram mən.

Hər dərdə dərmanam, hər kəsə əlac,
 Gəlin hüzuruma varsa ehtiyac.
 Xəbisə, xainə olmayın möhtac,
 Hal əhlinə daim, daim varam mən.

Məni məst etmədi dünyanın varı,
 Gördüm şirin gündə şirin dostları,
 Qərəzlə yıxmadım xəyanətkarı,
 Dosta da, yada da etibaram mən.

Ülvi duyğularım göylərin şahı,
 Sevən ürəklərin olar pənahlı.

Allah! Könül mülküm cənnətsayağı,
Huri mələklərə havadaram mən.

Mən eşqin közündə yanan bir aşıq,
Günəşə od verrəm, ulduza işiq.
Eşqə qanad verrəm, qəlbə yaraşıq,
Səadət mülkündə bəxtiyaram mən!

Məhəbbət hökm etsin küllü-aləmə,
Sevənlər yetişsin vüsala, dəmə.
Kimsə üzləşməsin qüssəyə qəmə,
Bitib tükənməyən bir arzuyam mən.

Deməyin dünyada yoxdur ədalət,
Etmədim xəyanət, kimsəyə möhnət.
Həyat müvəqqəti, ömür əmanət,
Tanrı yazısından çox razıyam mən.

Sinəmdə döyünür bir ayrı ürək.
Bir ayrı dünyam var, bir ayrı istək.
Yaşaya bilmədim mən də hamı tək,
Qismətdir, deməyin, günahkaram mən.

Günəş qürub edər-sərinlənər gün.
Bu isti nəfəsim soyusa bir gün,
Sonu gələr yəqin bivəfa ömrün,
Fəqət ürəklərdə yaşayaram mən.

KÖVRƏLDİM

Bulaq üstə qız dindirən oğlanı,
Əcəb həya edən gördüm, kövrəldim.
Könlüm incə mətləbləri duyandı:
Baxışıyla dinən gördüm, kövrəldim.

Xatirələr köks ötürdü, inlədi,

Yenə İslam: «Vaxt keçir evlən»-dedi.
Teleekranda cavanlaşan Şövkəti
«Ağ çiçəyi» dərən gördüm, kövrəldim.

Kövrək qəlbim ha alışıdı, ha yandı,
«Sevib- sevilmək həvəsi» oyandı.
Sultan gənclik-ömrə bahar mehmandı-
Yol üstüydü, gedən gördüm, kövrəldim.

Təbiətin vurğunuyam həmişə:
Qismətimə çiçək düşə, gül düşə.
İlk baharın həsrətilə, bənövşə,
Səni boynu əyən gördüm, kövrəldim.

Bilirəm ki, cavan olmam innən mən,
Ürək qoymaz qocalam mən, öləm mən!
Payız çağı al Günəşi məğribdən
Yorğun – yorğun enən gördüm, kövrəldim.

BAHAR GƏLİR

Dünya təzələnir, bəzənir dünya,
Yenə gəlir bahar, qiyamət gəlir!
Könül pərvazlanır bu oyanışdan,
Xoş bayram ovqatlı şəriyyət gəlir.

Bənövşə müjdəli, çiçək libaslı,
Gəlin tərəvətli, işvəli-nazlı,
Çıxıb qabağına oğullu-qızlı,
Bahar, sən gələndə ülvyyəət gəlir.

Zirvələr günəşdən nurlar içəndə,
Sular dağ-dərəni çapıb keçəndə,
Çöl-çəmən yuyunur sellər içində,
Yurduma, elimə bərəkət gəlir.

Nə gözəl açılıb bu səhər yenə?
Yellər nəğmə deyir bahar eşqinə.
Şəfəqlər yağdıqca yerin üstünə,
Torpağın nəbzinə hərarət gəlir...
Səməni göyərüb bizə hay verir,
Al-əlvan xonçalar açılınsın bir-bir,
Çatın tonqalları-novruz qəlbidir,
Elimə minillik bir adət gəlir.

Xalqımız əzəldən bayram əhvalı,
Gəlsin yerli hava, çalınınsın yallı.
Gördükcə, duyduqca bu cah-cəlalı
Gözümə, könlümə məhəbbət gəlir.

BU GÜN MƏNİM GÜNÜMDÜR

Hər qayğıdan, cəfadan azad olum bu gün mən,
Bir səhərin eşqiylə ayrılıım dünənimdən,
Şahə qalxan atımı buraxım yüyənindən,
Qınamayın siz məni, bu gün mənim günümdür.

Bu gün bəxtəvər göydə bədir ay doğan gündür,
Bu gün səmadan mənə bir ölkər baxan gündür,
Bu gün bahar seyrinə bənövşə çıxan gündür,
Qınamayın siz məni, bu gün mənim günümdür.

Bu səhər o ölkəri qucmaq istəyirəm mən,
Xəyal olub o aya uçmaq istəyirəm mən,
Könlümü bənövşəyə açmaq istəyirəm mən,
Qınamayın siz məni, bu gün mənim günümdür.

Bu gün göylərdən yağın sevincdir, təbəssümdür,
Bu gün çaylardan axan gülüşümdür, səsimdir,
Bir ömür bahar üçün elə bir gül bəsimdir,
Qınamayın siz məni, bu gün mənim günümdür.

Hər nəyim var ürəkdən sizin ilə bölərəm,
Ürəyimi istəsəz, alın, əsirgəmərəm,
Təkcə bu məsum günü istəməyin, vermərəm,
Qınamayın siz məni, bu gün mənim günümdür.

BƏNÖVŞƏ

Asta-asta köçür qışın karvanı,
Pənah gətir barı bizə, bənövşə.
Sorağınla dolanıram dörd yanı
Ürəyimi üzə-üzə, bənövşə.

Sən baharın elçisisən, mən əsir,
Dörd fəsildir gözlərimi yol çəkir.
Sən elimə bahar gətir, mən-şeyir,
Həyat gülsün üzümüzə, bənövşə.

Kol dibindən pünhan-pünhan çıxanda,
Boynun əyib nazənin tək baxanda,
Gözlərimdən üzünə şəh yağanda
Yanar könül, dönər közə, bənövşə.

Bu diyarı gözə-gözə keçmişəm,
Könül verib baharından içmişəm.
Yüz çiçəkdən, inan, səni seçmişəm
Gəlməyəsən aman, gözə, bənövşə.

Yer üzündə yadigarın yaz olur,
Sevgi olur, həsrət olur, naz olur...
Görən niyə gözəl ömür az olur?
Möhnətinə ürək dözə, bənövşə!

GÖZƏLLİK NİŞANƏSİ

Payız oldu deməyək: xəzəl elə xəzəldir,
Xalı kimi yollara döşənəndə gözəldir.

Haçan ki, qış uzanar bezib əldən düşərik,
Qonaq da vədəsində, xoş gedəndə gözəldir.

Dil açıb dillənsəydi baharıma deyərdim:
Hər güşən də gözəldir, bənövşən də gözəldir.

Yayda girsən bostana şamamaya göz yetir,
Şamama ki, yeyilməz, iyində də gözəldir.

Kimə gül bağıqlasan üzü gülər, şad olar,
Gülü sevən də gözəl, bəsləyən də gözəldir.

Seçib könül verdiyin, əlbət sənə xoş gələr,
Ona gözəl də desən, deməsən də gözəldir.

Uyma hər şirin dilə niyyətindən xali ol,
Niyəti gözəldisə hər nədən də gözəldir.

Əkdiyimiz hər ağac bizdən yadigar qalar,
Kölgə salan da gözəl, bar verən də gözəldir.

Dərd əhlindən olmayaq üç-beş günlük dünyada,
Könlü xoş olan gözəl, xoş edən də gözəldir.

TƏQVİMİN QIZIL VƏRƏQİ

8 mart təqvimin qızıl vərəqi,
Qadının adına açılır bu gün.
Dilimizdə bayram sözü də yaqın
İlk dəfə islənmiş qadınlar üçün.

Bahar da bu günlə görüşə gəlir,-
Qadın ürəyi tək hərarətlidir.
Bu böyük bayrama açan bənövşə,
Baharın ilk çiçək hədiyyəsidir.

Təqvimdə bir varaq olsa da yenə,
Baharla yaşayır qadın bayramı.
Mübarək baharla qadın eşqinə,
Hər ürəkdə yanır səadət şamı.

Anadır dahilər, ərlər yetirən,
Ana övladıdır bəşərin özü.
Peyğəmbər gələndə ana bətnindən,
Anaya deyilmiş «Müqəddəs» sözü.

Gününüz mübarək, əziz qadınlar,
Baş əyim müqəddəs varlığınıza.
Dünyada nə qədər gül var, çiçək var
Dəstələr bağlayım bayramınıza.

ASUDƏLİK

Yaz səhəri göy çəmən
Al Günəşdən nur içər.
Yaz səhəri, göy çəmən,
Seyrinə yolum düşər.

Yaşıl-yaşıl yoncalar,
Şeh giləsi göz kimi,
Gözəllik məni tutar
Deyilməmiş söz kimi.

Göy düzdə ağ çiçəklər
Səmada ulduz kimi;
Yanağı al lələlər
Yüz bəkirə qız kimi.

Təkcə sənə qoynunda
Hər şeyi unuduram,
Təkcə sənə qoynunda
Özüm-özüm oluram.

Min bir sirrli dünyadan,
Dərdli-sərli dünyadan
Küsülü ahu kimi
Dönüb uzaqlaşırım.

Bir yanı tənha guşə,
Bir yanı tənha meşə,
Könüldən gözdən iraq
Burda qaçaqlaşırım.

Evimin bağ-bağçası
Yurdumun bir parçası.
Arxa durur güvəncim,
Burda qoçaqlaşırım.

Yerin çörək qoxusu,
Təmiz hava, təmiz su,
Azadlik duyğusu!
Bir az da saflaşırım.

Yerdən səmaya qədər-
«Göydən» «maviyə» qədər,
Asudəlik-nə qədər!
Burda xoşhallaşırım.

Adam var gül açdırar,
Adam var gül soldurar.
Qəbahətim var əgər
Sizlə halallaşırım.

Üfüqlərin tər-təmiz,
Səmaların sərhədsiz.
Uçur könül tərlandı,ım,
Mən onunla uçuram.

Fikir saf, sinə dolu,
Sətirlər karvan yolu.
Keçir şeir karvanım,
Bilməm hara çatıram.

KƏNDƏ SU GƏLİR

Dağların arasında Marımçay zümrüd qaşdı.
Bu füsunkar yurd yeri daim suya möhtacdı.

Budur dağlar qoynundan bu kəndə su çəkildi.
Bulaqlardan qaynayıb hər evə sevinc gəldi.

Qayaların qəlbindən süzdü axdı kəndə su
Çin oldu insanların neçə illik arzusu.

Bəhrə verdi xeyirxah bir insanın əməli
Qoyuldu dağ kəndinə xoş dövrənin təməli.

Qocalar bulaq üstə dəstəməzə tələsdi,
Razı qalan kənd əhli burda qurbanlar kəsdi.

Xeyir-dua verməyə gəlmiş əziz qonaqlar,
Sevincək cumdu suya şən, bəxtəvər uşaqlar.

Qızların, gəlinlərin yolu bulağa düşdü,
Sevənlər axşam çağı su üstündə görüşdü.

Su bərəkət gətirdi, yaşllaşdı hər həyəət
Cana gəlmiş yurdumuz, gözəlləşmiş təbiət.

Susuzluqdan saralan bağçalar da gül açdı,
Böyük-küçük üzündə xoş təbəssüm dolaşdı.

Kəndə soyuq bulaqdan su gəlmiş büllür kimi,
Xeyirxah əməllərdən axıb gələn nur kimi.

Bəxtəvər ellər bu gün alqış deyir hünərə,
El qədrini bilənlər qoy var olsun min kərə.

YASƏMƏN ÇİÇƏK AÇIR

Pəncərəmin önündə
Çiçək açır yasəmən,
Hər yana çiçək-çiçək
Ətir saçır yasəmən.

Ləçəkləri mavi-ağ-
Topa buludlar kimi.
Sanıram çiçək yağır
Mavi göydən qar kimi.

Səma ətir, yer ətir,
Hava ətir rənglidir.
Deyirəm bahar çağ
Çiçəklər nə sirlidir...

Otağıma dolur hey-
Ətirdən məst oluram;
Çəkdikcə ürəyimə
Qanadsız da uçuram.

Baxıram dünyamıza
Çiçəklərin gözüylə,
Dərdləşirəm, dinirəm
Ətirlərin özüylə.

Dilə gəlir duyğular,
Fikirlər ətir dadır.
Ətir səpir qələmim,
Sətirlər ətir dadır.

Düşünürəm, ay allah,
Nə yaxşı ki, bahar var,
Çiçəklər aç-aça.
Çiçək açır arzular.
Təzələnir ömür də...
Nə yaxşı ki, bahar var!

GƏNCLİYİM

Dəstə-dəstə çiçək idi,
Çiçək qədər göyçək idi,
Ömrü yaman gödək idi.
Sevincimi qapdı getdi,
gəncliyim.

Sevgi dolu bir nəğməydi
Üzgülər tələbəydi,
Nağıl kimi xatirəydi
Ürəyimdən qopdu getdi,
gəncliyim.

İlk sevgimin çeşməsiydi,
Arzuların zirvəsiydi,
Qaranquş tək köçəriydi,
Yuvasından sapdı getdi,
gəncliyim.

Al şafəqli səhər idi,
Ahıllığa səfər idi,
Bir dərbədər kəhər idi
Dördnalına çapdı getdi,
gəncliyim.

Elə bil ki, dünən imiş,
Kim deyir ki, sənən imiş?
Ocağıma dönən imiş,
Üç oğlumu tapdı getdi,
gəncliyim.

ÜRƏYİMİN BAHAR SEVGİLİSİ

Bu ömür ayırır öz baharımdan
Könülsüz, payıza aparır məni.
Bəlkə xəbərsizdir duyğularımdan:
Cavanlıq havası yaşadır məni.

Ay tələsən payız, qəm gətirən qış,
Məni haqlamasın vaxtsız boran, qar.
Yaşımdan soruşma, ürəkdən soruş,
Onun bahar adlı sevgilisi var.

ŞİRİN-ŞİRİN SƏSLƏNSİN DEYƏ

Qoy sözlərim qonsun gülə-çiçəyə,
Bahar ətri gəlsin nəğmələrimdən.
Şeirim şirin-şirin səslənsin deyə
Bir az ləhcə qatım elin dilindən.

PAYIZIN DA BAHARI VAR

Bu payız ayında öz bağımızdan
Alça çiçəkləyib, bar da veribdir.
Hələ bir müddətdən...
Tökdükə xəzan,
Qızarmış alçalar üzə gəlibdir.

Ulu təbiətin bu hikmətindən
Kövrəldim...
Qaynadım bir bulaq kimi.
Dedim: «payızına bahardı gələn
Gətirib gecikmiş məhəbbətimi».

28 oktyabr 2004

İNCİÇİÇƏYİ

Yaz-baharın ürəyi
 Novruzgülü göyərdi,
 Açdı inciçiçəyi,
 Çəmənə bəzək verdi.
 Daha neçə çiçək də
 Torpağa xalı sərdi.
 Sənə çəkdi ürəyim,
 Mənim inciçiçəyim.

Təzə-təzə dünyaya
 Göz açan körpə kimi,
 Nəfəsimlə isidim,
 Can tək bəsləyim səni.
 Nazını çəksəm belə
 Söylə, ürəyincəmi?
 Ürəyimcə çiçəyim,
 Mənim inciçiçəyim.

Çiçək ömrü gözəldir
 Eşqsiz ötən yüz ildən;
 Çiçəyi sevə-sevə
 Ömür sürdüm əzəldən.
 Dəyişməyəm dünyaya
 Çiçəkli günləri mən!
 İncə-incə çiçəyim,
 Mənim inciçiçəyim.

Gözəlliklə məhəbbət
 Yer üzündə var olsun,
 Ömür göyərcinimə
 Qoşa qanadlar olsun.
 Həyat da başdan-başa
 Çiçəkli bahar olsun,
 Səni yenə bəzəyim,
 Mənim inciçiçəyim.

GÖZÜMƏ İŞIQ DÜŞÜR

Yaz səhəri göy çəmən
Al günəşdən nur içər.
Pöhrələrin dibindən
Gözümə işıq düşər.

İşıq eşir gözümü,
Bir anlığa çaşıram,
Sanki qayıdır zaman
Dönüb uşaqlaşırım.

Kim ola səhər-səhər
Gözümə güzgü tutan?
Yəqin Şaban-əmioğlu-
Qalmaz şıltaqlığından.

Yaxınlaşdım nə gördüm?
Şehdi-büllur giləsi;
Yonca yarpağı üstən
Mənə baxıb güləsi...

Nolaydı, olmayaydı
Hər nə görən gözlərə
Güzgü tutanlarımız.
Uşaqlığa qalaydı
Göz qamaşdırmağımız-
Güzgü tutma oyunumuz.

GEÇİKMİŞ BAHAR

Bozardı dağ döşü, saraldı çəmən,
Ömrün payızına qovuşdu bahar.
Ürək ki, doymayır o tərəvətdən.
Nədəndir belə tez sovuşdu bahar?

Gözümə gətirdim gözəl çağları.
Könül baharıma saldım güzarı,
Seyr etdim çiçəkli, güllü gülzarı,
Bülbülün dililə danışdı bahar.

Payızında gəzdim baharımı mən-
Onun vurğunuyam başdan, əzəldən.
Müjdəsi gəldi bir türfə gözəldən-
Gözlərində yandı, alışdı bahar.

Gördüm baharımı eşqin bağında,
Sevənlərin gizli baxışlarında;
Ana təbiətin tər qucağında
Rəng alıb, rəng verən naxışdı bahar.

Neçə bahar gəldi, keçdi ömürdən.
Gələndə qışım da köçdü ömürdən.
Hər payız bir ləçək düşdü ömürdən,
Yenə yaşatmağa çalışdı bahar.

Hər vurğun ürəyin yüz baharı var,
Sevda baharı var, söz baharı var,
Payızın, qışın da öz baharı var,
Bəxtimə niyə bəs gec açdı bahar?

Ömrümün yoluna duman, çən düşdü,
Çovğun, qar ələndi bahar gen düşdü,
Həsrətdən saçıma vaxtsız dən düşdü
Ramazan qismətlə barışdı, bahar.

ÇİÇƏYİN DƏ DİLİ VAR

Çoxdur dünyada çiçək
Neçə naxış, neçə rəng,
Qırmızı, sarı, yaşıl,
Mavi, göy, bənövşəyi,
Ağ, narıncı... nar, inci,
Heyva, alma çiçəyi...
Çiçəklər bahar qızı
Çiçəklər bar anası.
Çiçəklər qışın yası,
Payızın toy xonçası.
«Adi çiçək» - deyirik
Görən niyə çox zaman,
Soyuqqanlı ötürük
Birnəfəsə yanından?
Çiçək adilik deyil
Bir ömürdür bənzərsiz.
Ömrümüzü bəzəyir
Öz ömründən xəbərsiz.
O «adi» dediyimiz
Çiçəyin də dili var.
Ətirlərin, rənglərin
Dili ilə danışar.
Çiçək ətri tünd olmaz,
Dili də bal kimidir.
Anlamasa kim əgər,
Danışmaz, lal kimidir.
Qönçənin açılmağı-
Çiçəyin təbəssümü,
Ətir-ətir saçmağı
Sözü, söhbəti, ünü.
Çiçək deyər: «Dilimi
Qədirbilənlər bilər,

Bir də sevənlər bilər.
Məni duyan, oxşayan.
Yarına çiçək verən
Yarı bilər dilimi.
Məni gözümdən öpən,
Neştər alıb bal çəkən
Arı bilər dilimi...»

Qönçə öpdüm açdı gül
Çiçəklərə tacdı gül.
Sar nə bilir dilini,
Dildarı Şeyda bülbül.

Səhər oyandı lalə,
Mənə boylandı lalə.
Ürəyinə xal düşdü,
Həyadan yandı lalə.

Bənövşə yaza çıxdı,
Boynunu бүkdü baxdı.
Mən ona könül verim,
Bəlkə açıla baxtı.

Nazını çəkməsək biz
Çiçək küsər, inciyər.
Süni gül bağışlasan
Gülün qəlbinə dəyər,
Dünyamız cənnətbağı,
Çiçək onun gözüdür
Təzə gəlinsayağı
Gözəlliyin özüdür.
Hər evə, hər ocağa
O, mərhəmət gətirər;
Bizi son mənzilə də
Tər çiçəklər ötürər.

PAYIZ GƏLİR

Vədə yetir, gəlir zaman,
 Yarpaq qopur hər budaqdan,
 Yellənərək asta-asta.
 Enir-enir dəstə-dəstə.
 Səriləndə üzü üstə
 Yarpaqdamı olur xəzan?
 Qəmgin-qəmgin deyir-deyir:
 Payız gəlir.

Yerdən, göydən min rəng alıb,
 Yarpaqlardan ilmə salıb
 Bağımıza sərdi xalı,
 Naxışları xallı-xallı.
 Məramından oldum halı.
 Budaqlar da çılpaq qalıb,
 Uzatdığı qəm əlidir,
 Payız gəlir.

Günəş süzdü üfüqlərdən,
 Göy üzündə dolandı çən.
 Qaranquşlar köç edəli
 Durnalar da saldı teli.
 Boğur qəhər, qəm bülbülü,
 Fəğan edir bu möhnətdən.
 Gül də solur can üstədir,
 Payız gəlir.

Yağış yağır asta-asta.
 Muncuq düzür xəzan üstə.
 Büllurdumu, nədir belə,
 Göz yaşımı gilə-gilə?
 Həzin-həzin nəğməsilə
 Pıçıldayır o, ahəstə:
 Ötdü bahar, yay da keçir,
 Payız gəlir.

Salxım-salxım üzüm üstə
 Narın-narın şəh düşəndə.
 Nar istədim, heyva dərdim,
 Qızılyanaq alma dərdim,
 Almayanaq qıza verdim:
 «Muştuluğu səndə-səndə,
 Gözün aydın, günün xeyir,
 Payız gəlir!»

Köks ötürdü o gözəl də,
 Giley gördüm gözlərində...
 Eşqə layiq ürəklərin,
 Gen dolanan diləklərin,
 Bəxti küsən çiçəklərin,
 O gileyli gözəlin də
 Qızıl payız həmdəmidir,
 Payız gəlir.

Nə qayğılı gəzir ana
 Yüz dərdi var dözüür ana
 Bu gün dərdi qız dərdidi,
 Qız yüküdü, öz dərdidi
 Gözü yolda həsrətlidi...
 Toymu girir yuxusuna?
 Deyir bəlkə düşərlidir,
 Payız gəlir.

Bir təlatüm keçdi bu dəm
 Ürəyimin tellərindən...
 Göy qaraldı, çən də düşdü,
 Sinədolu qəm də düşdü.
 Gözlərimə nəm də düşdü,
 Deyir telə düşən bu dən:
 «Yazdan qışa gedən ömür,
 Payız gəlir».

TƏZƏ İL

Yenə təzə il gəlir,
Böyük-kiçik sevinir.
Həzin bir nəğmə kimi
Ruha təravət verir.
Xoş gəlmisən, təzə il,
Ay təzə il, təzə il.

Düşsün bu il ruhumuza,
Uğur gətirsin bizə,
Xöşbəxt günlər, şad günlər
Yazılsın adımıza.
Həyat gülsün üzə, il,
Ay təzə il, təzə il.

Çin olsun arzu, istək,
Şux olaq, deyək, gülək.
Hər fəsildən, hər aydan
Xoş müjdələr gözləyək.
Ömrümüzü bəzə il,
Ay təzə il, təzə il.

Ömür çiçək, ömür gül,
Ömürəndir ötən il.
İnsan yüz yaşasa da
Arzudan doyan deyil.
Biz də çataq yüzə, il,
Ay təzə il, təzə il.

Əlbir olaq, a dostlar,
Canbir olaq, a dostlar,
Hər ürəkdən ürəyə
Körpü salaq, a dostlar!
Mübarəkdir, təzə il,

Ay təzə il, təzə il.

Əzizim gözəl olsun,
Ömür-gün gözəl olsun.
Hər fəsil bahar kimi,
İl ildən gözəl olsun.
Gəlməyəsən gözə, il,
Ay təzə il, təzə il.

Şaxta baba xoş gəlir,
Qar qıza alqış, gəlir!
Sevənlərə bolluca
Sevgi payı gətirir.
Xoş gəlmisən bizə, il,
Ay təzə il, təzə il.

**HƏR ÜZLÜ
DÜNYA**

MƏNİM DÜNYAM

Düşünməyin ki, rüyadır,
Başdan-başa tamaşadır,
Dünya boyda bir dünyadır
Mənim dünyam, mənim dünyam.

Ucalığın zirvəsidir,
Bir dirilik çeşməsidir,
Şux cavanlıq həvəslidir
Mənim dünyam, mənim dünyam.

Öz elimə sədaqətli,
Dost yolunda dəyanətli,
Necə ki, var xoşniyyətli
Mənim dünyam, mənim dünyam.

Həsrət qonar, qəm də görər,
Hər möhnətə sinə gərər,
Nə əyilər, nə də dönər
Mənim dünyam, mənim dünyam.

Bənövşəli qışı, yazı,
Sorağında bahar qızı,
Bir sevdamin min ağrısı
Mənim dünyam, mənim dünyam.

Gözəllikdən bir tac qoydu,
Ömür yolu bəsat-toydu.
Sevənlərə həmdəm oldu
Mənim dünyam, mənim dünyam.

Duyğuların dəryasıdır,
Sevgilərin dünyasıdır,
Bilməm kimə qalasıdır
Mənim dünyam, mənim dünyam.

Düşünməyin ki, rüyadır,
Dünya boyda bir dünyadır,
Başdan-başa tamaşadır
Mənim dünyam, mənim dünyam.

DÜNYANIN YAŞI

Kim deyir qocalıb bizim dünyamız?
Kim deyir dünyamız taqətdən düşüb?
Dünya əvvəlki tək yaşayır, yalnız,
Dərd alıb üstünü-inciyib, küsüb.
Günəşli, ulduzlu səması ilə,
Hər nazu-neməti, səfası ilə
Bəşər hüsurunda müntəzir dünya,
Özünə bir həsir, bir yesir dünya!
Hərdən əvəzində nadanlıq görür,
Hərdən yaxşılığa yamanlıq görür.
Bizik bu dünyanın qəddini əyən-
Firavan çağları alıb əlindən
Kədər calayırıq onun ömrünə,
Özü böyüklükdə dərdi üstünə.
Dünyamız sığınıb ürəyimizə,
Bir az sevgi umur, hərarət umur.
Biz əsir düşdükcə əqidəmizə,
Dünyaya payımız ədavət olur.
İllərlə ölçülmür dünyanın yaşı,
Onun yaşıdır bəşər yaddaşı.
Vəfasız deməyə, fani deməyə,
Ona köksümüzdən hərarət verək.
Səmimi görünsün hər niyyətimiz,
Gəzsin diyar-diyar mərhəmətimiz.
Cahan qərq olmasın bəşər yasına,
Zəhər qatılmasın ab-havasına:
Dünyanın tənənfəs ağ ciyərindən
Daralsın, yox olsun, ozon dəliyi.

İsidək dünyanı nəfəsimiznən,
Üşüməsin daha onun ürəyi.
Kəsilsin ədavət, qanlar, qadalar,
Yoxsa dünyamızı müsibət alar-
Gün batar əbədi, ulduzlar sönər,
Qaçar, baş götürər dünyamız, gedər.

İnsanlar, bizədir gümanı bütün,
Qoruyaq cahanı özümüz üçün.
Biz ona həm loğman, həm bağban olaq,
Yeni dünyamızda mehriban olaq.

BİR AN VƏ BÜTÖV ÖMÜR

Nə verə bilmişik biz insanlara?
Hərgah, insanlardan çox şey umuruq.
Uyub xeyrimizdən olan anlara,
Özgə ömürləri tez unuduruq.

Deyil «yaxşılığa-yaxşılıq» hünər,
Ömür ver bir anlıq yaxşılıqlara,
İnsana ömürlük izzət verər
Bir anda ürəyə vurulan yara.

Ömür var hər anın özü bir ömür,
Ömür var axtarsan bir ana dəyməz.
Elə anlar da var ömrə bərabər,
An var darıxdırar,-mənasız, əbəs.

Ömür var başına yağar səadət-
Hər an bir ömür şadlıq gətirər.
Ömür var bir anlıq sevincə həsrət-
Həyatda nəsibi bir ömür, kədər.

Bir anlıq ehtiras deyil məhəbbət,

Onu ömür qədər yaşatmaq gərək.
Bir ömür sevgini bir anlıq nifrət
Udar, qorumasaq göz bəbəyi tək.

Bir ömür tər töküb tikdiyimizi,
Bir anlıq qasırga viran etməsin.
Bir gülüş oyatsın hər səhər bizi,
Bir an gözümüzdən inam itməsin!

Kamımız bir ömür, həsrətimiz an,
Əbədiyyət olsun eşqin ünvanı.
Bizim xeyrimizə işləsin zaman
Ürəklə yaşayaq hər gözəl anı.

NÜBAR NƏVƏM

Sən uzaq ellərdə gəldin dünyaya,
Ay bənövşə nəvəm, ilk bahar nəvəm.
Oğlum ata oldu, mən isə baba,
Bizə bağışladın dünyalar, nəvəm,

İlk görüş günündə kövrəldim, doldum,
Alıb qollarıma çıynimə qoydum.
Babalıq yükümü hiss etdim, duydum,
Nəvələr sayında ilk nübar nəvəm.

Atamın adını şərəflə daşı,
O, yüz on yaşadı, sən də gör, yaşa.
Səbrü-qərarınla sən ona oxşa,
Ucal, nəslimizə iftixar nəvəm.

2 may 2000-ci il

ÖZÜMÜZƏ QAYIDAQ

«Çəkilib öz guşamə
Yazırkən bu şerimi,
Müdhiş tənhalıq hissi
Üşüdüür ürəyimi».

Müəllif

Uzaq tənha ağaclar nəhəngsə də nə qədər,
Nə qışda sipərdilər, nə yayda kölgədilər.
Anlaya bilmirəm mən: bu necə əyyamdı ki,
Adamlar təkləniblər tənha ağaclar kimi.
Həyatın gözəlliyi əlbir yaşamaq ikən,
İnsanlar uzaqlaşır, ayrılır bir-birindən.
Qardaş-qardaşı görür bir xeyirdə, bir şərdə,
Qonşular çoxdan çəkib araya dəmir pərdə;
Dostların yaxşı gündə görünən üzü qalıb,
Qohum qohuma baxmır, yaxınlar da yad olub.
Qonaq-qara söhbəti dəbdən düşübdür daha,
Qaranquşlar da tikmir eyvanımızda yuva...
İnsanlara qaynayıb qarışmağı tərək etdik,
Bacardıq-bacarmadıq kommertsant olduq, getdik.
Yurd bağında gül əkib həzz almağı unutduq,
Mərdliyə, hünərvərə əl çalmağı unutduq.
Hanı iməciliklər-gözəl el ənənəsi-
Təmənnsiz birliyin bayramı, təntənəsi?
Ağsaqqal-ağbirçəyə hər ədəb gözləyərdik,
«Can qardaşım»-deyərdik, «Can bacım»da deyərdik.
Səmimi qəlbədən gələn salamımız var idi,
O da çiy maraqlara qurban gedibdir indi.
Şehli çiçək tək gülən gözlərimiz soluxub,
Min qayğıdan, fikirdən könül pərişan olub.
Hər kəlməsi bal dadan bizim şirin dilimiz
Gün altda ayran kimi indi turşuyub təmiz.

Söz ki, düşür dünyadan, gileyliyk həmişə,
 Günahı zəmanədə görüb çəkirik şişə.
 Dünya həməən dünyadı, bizsə başqalaşmışıq,
 Zəmanə nə karədi, zəmanədən qaçmışıq.
 Hər qəbahət bizdədir, qıraqdan gəlməz günah,
 Hara desən aparar insanı artıq tamah.
 Nə əkib, nə biçərik?-Çətindir halal zəhmət!
 Hazıra nazir olmaq əqidəmizdir fəqət.
 Müdrik qoca dünyamız-nəhəng yarış meydanı,
 Hər kəsin öz oyunu parçalayır cahanı.
 Həyat tərzimiz olub maraqlar fəlsəfəsi,
 Cilovlaya bilmirik qudurğan nəfsimizi.
 Biz ki,öz ölçümüzü unudub itirmişik,
 Başqa ölçülər tapıb qılığına girmişik.
 Dönüb başqalaşmışıq özümüzədən xəbərsiz,
 Sıxıntıdan kiçilib əqidəmiş, hissimiz.
 Nə sözün ağasıyıq, nə də papaq yiyəsi,
 Biri ağıl xəstəsi, biri para xəstəsi...
 Çölümüzədən yanırıq, içimizdən sönmüşük,
 Qurub yaradanlardan seyirçiyə dönmüşük.
 Qardaşa dəyəən sillə ağrıtmır bizi daha...
 Qonşunun müsibəti sarsıtmır bizi daha...

Çox da öyünməyin siz, ey təklənmiş insanlar,
 Ağac da tənha olsa asanca yıxar rüzgar.
 Necə ki, təklənmişən, bir o qədər gücsüzsən,
 Nə «tək əldən səs çıxar», nə «dağ oynar yerindən».
 Başımızın üstündə o dağlara baxın bir!
 Dağ-dağa söykəndikcə necə əzəmətlidir!
 Baxın şux meşəmizin nə gözəl qaməti var,
 O nəğməkar ağaclar necə qol-boyundular.
 Təbiətin qoynunda fəlakət üz verəndə
 Xilasçün insanlara sığınır vəhşilər də.
 Yetər nəfsə qul olduq, indi onu qul edək,

Gözütöx, başı uca, ruhu saf ömür sürək.
Maraq dairəsinə bölünməyin, insanlar,
Elin birliyindədir hər xoşbəxtliyə açar.
«Yerindən dağ oynadan» birliyimiz qayıtsın,
Dünyanı gözəl edən məsləkimiz qayıtsın.
Qayıdaq elimizə,
Qayıdaq özümüzə...
Gəlin duraq üz-üzə,
Gəlin baxaq göz-gözə.
Hər bir evdə yaşasın o əvvəlki hərarət,
Yarəb, qoru itməsin övladlarda fərasət!
Bu müdrik dünyamıza insanlıq olsun bəzək,
Bir amalda birləşək,
Qol-qola dilşad gəzək!

ATILMIŞ ANA

Mən bir ana gördüm-qocaman ana,
On uşaq anası-qəhrəman ana.
Yox, onu görmədim rahat evində-
Canbir doğmaları əhatəsində.
Bağlanıb üzünə isti ocağı,
Qocalar evidir sığınacağı.
On uşaq dünyaya gətirən ana,
On illər döşündən süd verən ana,
Səhərləri beşik başında açan,
Şam tək yana-yana laylalar çalan,
Canından can kəsən, ömründən ömür,
Gözdən işıq verən, qəlbəndənsə nur,
Oğul-qız böyüdüb başa gətirən,
Bu yolda min ağrı, məşəqqət görən
Bir müqəddəs ana, mehriban ana,
On uşaq anası qəhrəman ana.
Gərəksiz görünmüş doğmalarına!
Budur küçələrə atılmış ana...

Bu gün övladların hər şeyi vardır,
Mənsəbi, öz evi-eşiyi vardır.
Öz uşaqlarını əzizləyərlər,
Can kimi bəsləyib, «Can-can» deyərlər.
Onlar dövrən görür, elə dövrən ki,
Qayğısız, günahsız-xöşbəxtlər kimi.
Bir ana çöməlmiş quru taxtada,
Yerində heykəl tək qurumuş o da,
Məchula zillənmiş soyuq baxışlar.
Dönmüş dodaqlarda neçə sual var:
Anadan övlada pay düşdü həyat,
Övladdan anaya-tənhalıq, heyhat!
Qız-oğul qayğısı ona qalmadı,
Nəvə nəvazişi qismət olmadı...
Ana dərd əlindən baxdıqca baxır,
Acı göz yaşları qəlbinə axır.
Hərdən-hərdən onu alır xəyallar-
Tənhalıqda şirin olur xəyallar:
Oğullar dolanır onun başına,
Qızlar çimizdirir, salır səhmana.
Gah nəvə oynadır o, şirin-şirin,
Min nəvazişlə çay gətirir gəlin...
Ah! Xəyala döndü gerçək ocağın,
Nizam-tərəzisi pozulub haqqın.
İnsanlar yuxudan qurtula gərək,
Vicdan məhkəməsi qurula gərək!
Ey vəfasız oğul, üzüdünlük qız,
Varmı yer üzündə həyat anasız?
Hanı vicdanınız, allahınız da?
Kimin qanı axır damarınızda?
Borc nədir, qaytara bilərsinizmi.
Ananın yuxusuz bir gecəsini?
Üzünə ağ olma, məhv olar həyat,
Çıxar məhvərindən ulu kainat.
Ana fəryadından tufanlar qopar,
Dünya fəna olar, cahan dağılar.

Bir ömür yaşayır insan dünyada
 Növbədir gördüyün-çatar sana da!
 Bizdə ibrətamiz bir məsəl də var:
 Səbəti gen hör ki, gərəyin olar.

Mən bir ana gördüm-atılmış ana,
 Övlad möhnətindən sarsılmış ana.
 Oturmuş bir quru taxta üstündə,
 On bala həsrəti vardır gözündə.
 Göz dağı çəksə də doğmalarından,
 Ana mərhəməti tükənməz, inan.
 Övladların fikri şeytan yanında,
 Ana ürəyisə balalarında.
 Fəqət, övlad eşqi yanır qəlbində,
 Hər gün dua edir namaz üstündə:
 «Mənim on balamı qoru sən, allah!»
 Ana ürəyinin hikmətinə bax!

CAN AĞRISI

Çəkir məni yatağa üzüqara can ağrısı,
 Yüz dərddli ürəyimin dərdartıran ağrısı.

Nəhrə kimi çalxadı gərdişi-dövrən məni,
 Can ağrımı unutdu əski-zaman ağrısı

Şad günümü bəlaya çevirdi çərxi-fələk,
 Hər kim buna tab etməz, olur yaman ağrısı.

Gedəndən soraq gəlməz, qalanın halın sorun,
 Canımda can qoymadı qəmi-hicran ağrısı

Tikanlar arasında gülə bənzədi ömrüm,
 Göynətdi hər yanıma neçə tikan ağrısı.

Yaxınlar şərbətimə qatdılar ağu-zəhri,

Vücudumu sarsıtdı şərlə-böhtan ağrısı.

Çox başa ağıl qoydu mənim bələli başım,
Dövrən onların oldu, mənə qalan ağrısı.

Fəqət çəksə də məni həyat hər imtahana,
Bir səbir versin allah, bir də vicdan ağrısı.

MƏN DAYANDIM, SƏN DƏ DAYAN

Bu dünyanın hər üzünə bələdik,
Gecəsinə, gündüzünə bələdik,
Əyrisinə, həm düzünə bələdik,
Dünya yaxşı, dünya yaman, qardaşım.

Bu dünyaya qayğısız qonaq idik,
Hər bələdan, günahdan uzaq idik,
Bəsimizdi, nə olsa, uşaq idik,
Mən mehriban, sən mehriban, qardaşım.

Uşaqlığın şadlığı çox çəkmədi,
Dünya bizi zaman-zaman yüklədi,
Nə biləydik sonramız kələklədi.
Mən cavandım, sən də cavan qardaşım.

Dünya bizlə qaçdı-tutdu oynadı,
Göz açmağa fürsət yeri qoymadı,
Haqq olmadıq, haqq üzünü yanladı-
Mən də yalan, sən də yalan, qardaşım.

Bu dünyanın hər oduna qalandıq,
Səhralarda karvan kimi talandıq.
Neçə dərdə sirdaş olduq dolandıq,
Mən duyandım, sən də duyan, qardaşım.

Yuxumuza şəkər qatıb yatırırq,

Ömrümüzü mürgülərə satırıq.
Yetər, gəlib son ünvana çatırıq,
Mən oyandım, sən də oyan qardaşım.
Bu dünyanın hər üzünü görmüşük,
Acı şirin bəhrəsindən dərmişik,
Qaş deyənə gözümüzü vermişik,
Mən dayandım, sən də dayan, qardaşım.

NƏFS

Göydə qanad çalıb qıy vuran qırğı
Ayırmaz yerdəki yaxşını, pisi.
Şıgıyıb səmadan bircə anlığa,
Alar caynağına yazıq gücsüzü

Allah nəfs adında iblis yaratdı,
O, insan qəlbində yurd salıb yatdı,
Adəmi, Həvvanı cənnətdən atdı,
Nəfsinə qul oldu insanlıq özü.

Bu iblis qəlblərə yol açan gündən,
Şahlar ölüm gördü oğul əlindən.
El usandı qadın xəyanətindən,
Satqında göründü nəfsin iç üzü.

Nəfs də caynaqlı qırğı kimidir:
Şıgıyıb özündən gücsüzü yeyir,
Gücü çatmayana «Mənimdir»-deyir,
Dünyanın malından doymayır gözü.

Nəfsə əsir ürək şər yuvasıdır,
Tamah quduranda haqq gücsüz qalır.
İnsanın başını bəlaya salır,
Nəfsin gözü seçməz ayrını, düzü.

O nəfs dediyimiz tiryəkə bənzər:
Beyni dumanladar, ruhu öldürər,
Qəlbə hakim olar heyvani hisslər,
Qəbrə də aparar insanı, nəfsi.

ŞARLATANDI BORC

Adət desən düz olmaz-keçmişdən qalandı borc,
Ehtiyac yıxanların əlindən tutandı borc.

Almağı bir dərddirsə, qaytarmağı min dərddi,
Şadlanmağın çox çəkməz-bir günlük bayramdı borc.

Nagahan düşüb dara alacaq olsan da sən,
Vədəsində qaytar ki, günaha yazandı borc.

Arada varsa əgər etibarla halallıq,
Dərddinin harayına, hayına çatandı borc.

Sanmayın borca girmək çoxda böyük hünərdir,
Dəryada boğulana çör-çöpdü, samandı borc.

Alanı bir peşmansa, verən yüz peşman olar,
Öz varınla özünə düşməni qazanandı borc.

Rastlaşanda borc verən dönər xəcalətindən,
Borcluya kar eyləməz, min üzü olandı borc.

Yaxınlar arasında borc al-veri olmasın,
Qardaşı qardaşından bir gün ayırandı borc.

Borc ilə yaşamağa vərmiş edən biçərə,
Ondan bərəkət gəlməz, var-yoxdan salandı borc.

Minbir xəcalət ilə özgəyə əl açma ki,
Demokl xəncəri tək başından vurandı borc.

Heç kimsəyə minnətsiz quru çörəyin olsun,
Yaşa, güvənmə borca, çünki şarlatandı borc.

01.01.07.

TİCARƏTİN ŞƏRTLƏRİ

Əgər ki, istəyirsən dirçəlsin ticarətin,
 Əzəli bu sənətə gərək təmiz niyyətin.
 Peyğəmbər əleyhissalam özü rəğmən buyurmuş
 Ki, ticarət savabdır varsa insaf-mürvətin.
 Hər «al-ver»dən ticarət, gədədan tacir olmaz,
 Adınla bir səslənsin el içində hörmətin.
 Kamil biləsən gərək ticarətin elmini,
 Çatsın ali rütbəyə ağılnla məharətin.
 Müştərinlə hər zaman güləruz, xoşrəftar ol,
 Min bərəkət gətirər qəlbən hüsn-rəğbətin
 Səbir allahın adı, bolluğun açarıdır,
 Təmkinlə tədbir etsən özü gələr qismətin.
 Ticarət halallıqdan, düzlükdən bəhrələner,
 Müflis olarsan varsa zərrəcə xəyanətin.
 Çəkidən ya ölçüdə tamah edib kəsərsən,
 Çox ağırdır cəzası bu byük qəbahətin.
 Çox bələlar gətirər ticarətə paxıllıq,
 Paxıl irəli düşməz-hökmüdür ədalətin.
 Uzaq dolan nisyədən çünki, girməz kisəyə,
 Dəyməsin kəndarına ayağı bədniyyətin.
 Borc oddur, ehtiyat et, hərçənd səni yandırar,
 Vədəsində hesablaş, olmasın heç minnətin.
 Mənfəət yaxşısa da həmişə xeyir gəlməz,
 Ziyanlıq olsan belə əyilməsin qamətin.
 Qazanmaq bir şərtdirsə, xərcləmək on bir şərtidir.
 Bədxərc olsan dağılar bir anlığa sərvətin.
 Yüz dəvəyə yük olsa var-dövlətin öyünmə,
 Düşkünü olmayasan heç zaman şan-şöhrətin.
 Tacir gərək ömrünü xoşməramla yaşaya,
 Düz getdikcə işlərin canlansın xeyriyyətin.

YADA DÜŞÜR

Həyatda beləyik nə üçün, nədən,
Bəmdən gedən yerdə zil yada düşür.
Biganə qalsaq da yanında ikən,
Uzaqda olanda el yada düşür.

Nəsə çatışmayı, ha axtarıyıq,
Gah bədbinləşirik, gah darıxırıq,
Sovrulan xəzələ qəmlə baxırıq,
Çiçək yada düşür, gül yada düşür.

Qaçırıq hər şıltaq oyun əlindən,
Yazda aşıb-daşan suyun əlindən,
Əl-ayağa düşüb yayın əlindən
Yanğı güc gələndə sel yada düşür.

Olanda saymırıq «otuz ikini»
Bilmirik vaxtında zərin qədrini.
Ağızdan bir-bə-bir tökülən kimi,
Damağa dolaşan dil yada düşür.

Tələsə-tələsə sabahkı günə
Xəyanət edirik hər xoş dünənə.
Qocalıq gələndə qəflət üstünə
Qovub qaçdığımız il yada düşür.

KEÇƏN-KEÇİR, OLAN OLUR

Könül verib xoş niyyəyə
Yol açırıq səadətə,
Tale adlı hər qismətə
Hökmü verən dövrən olur.

Xəyal gəzər diyar-diyar,
Arzular da pərvazlanır.
Hər könüldə şam yandırar,
Biri səni duyan olur.

Həyat gözəl, ömür bəzək,
Nəşəsindən doymaz ürək,
Axar gedər dağ çayı tək,
Xatirəsi qalan olur.

Dünya malı kimə tacdı,
Kimə şirin, kimə acı.
Büdrəyəyə əl ağacı,
Boğulana saman olur.

Dünya sirli bir nərdivan,
Qalxmaq çətin, enmək asan,
Pillə-pillə qalxan insan,
Bir həmləyə enən olur.

Zaman axır axın-axın,
Hər anına sayıq baxın,
Dünən sən əl uzatdığın
Bu gün səni yıxan olur.

Bir lovğa da tülkü kimi,
Yamsılayar özgəsini.
Döyər şəstlə sinəsini:

Pişik dönür, aslan olur

Ötənlərə gülə-gülə
Tələsirik son mənzilə.
Qayıtmayır gedən hələ,
Keçən-keçir, olan olur.

Ömür şirin nemətsə də
Keçər dövrən, yetər vədə,
Qəm karvanı köç edəndə
Dünya sənə yalan olur.

ADI MƏNİM, DADI ÖZGƏNİN

Könül xoş olamaz bu seyrangahda,
Bulağı mənimdir suyu özgənin.

Ulduzlu səmanı istəmə məndən,
İşığı mənimdir, ayı özgənin.

Qorxma ki, nişanım səni yaralar,
Oxu mənimkidir, yayı özgənin.

Get o bəxtəvəri kənardə axtar,
Sorağı mənimdir, toyu özgənin.

İsinmədi canım bu münval ilə,
Qışı mənimkidir, yayı özgənin

Lalə, qızılgülü suvarmaz bu su,
Bağı mənimkidir, çayı özgənin.

İnşallah ağzımız heç zadı yeyər,
Tağı mənimkidir, barı özgənin.

Çox şeylər diləmə hədər yerindən,
Yoxu mənimkidir, varı özgənin.

DEMƏYİN GECƏYƏ QARA

1. Gecə

Siz allah, gecəyə deməyin qara.
Qara deyiləsi o qədər var ki...
Gecə bürünsə də qaranlıqlara,
Xeyir nişanəsi o qədər var ki...
Gecənin libası ulduz çiçəkli,
Ay da yaxasında qaşdı, bəzəkli.
Günəş ayna tutar gecələr aya,
Dünya heyran qalar bu tamaşaya.
Ana layla deyər səhərə qədər
İnsanlığın nurlu sabahı üçün.
Günəş də gecənin bətnindən gələr,
Nur ələr üzünə hər təzə günün,
Gecələr gəncliyin sevgi dünyası,
Vüsalın gülüşü, qəmin göz yaşsı.
Qocanın canından çıxan ağrısı,
Qalan ömür üçün şükür namazı.

Siz allah, gecəyə deməyin qara,
Sevmirəm qararı-barışım necə?
Ayıq gündüzüsən fikirlərimin,
Dərdimi bölüşən həmdənim, gecə!
Gecə xəyallarım göydə barışar,
Səma-idrakımın ulduz süzgəci.
Haqsızlıq inləyər, haqsa danışar.
Divan qurulacaq gecə, ya tezi...
Gecələr oyaqdır ilham pərisi,
Könül bulağından doyunca içər.
Əridər yuxumu yazmaq həvəsi,
Qələmim ucunda açılar səhər.
Gecələr dünyaya göz açan şerim

Qaranın köksünə sancılan xəncər,
Siz allah, gecəyə qara deməyin,
Ay üzü qızarar, ulduzlar küsər.

2. *Qara*

Siz allah, deməyin gecəyə qara
Qara deyiləsi o qədər var ki,
Qalxır yer üzündən ərsəyə qara,
Alıb üstümüzü qarğalar kimi.
Dünyamıza yaman dadandı qara,
Zümrədi, zəlidi, qan-qandı qara.
Gavur allahsızın hər andı qara,
Nadandı, yalandı, filandı... qara.
Qara ürəklərdə qara niyyətlər,
Dünyanı daraldan tünd xasiyyətlər,
Hər tində qeybətlər, qara qeybətlər,
Heç nədən üstünə yağan şər, şər, şər...

Təknəsində tikəsiniz üzü qara,
Çantasında parasızın sözü qara,
Dar ayaqda kimsəsiniz gözü qara,
Kasıblığın üzü qara, özü qara.

Qara:-Nə vətən tanıyan, nə doymaq bilən
Rüsvətxor məmurun öyrənən əli.
Neçə-neçə insan səbrini kəsən
Qansız bürokratin murdar əməli.

Nakam məhəbbətin, qərrib göz yaşı,
Qırılan talelər, ölən ümidlər.
Zavallı gəlinin güllü başdaşı,
Anasız körpəni gözləyən sədlər.

Elmsiz cahilin səfeh kəlamı
Aqilin qəlbinə vurulan yara!
Naşının hökmündən qaralan qanı
Ürək necə vursun şahdamarlara?

Dedim istəmirəm,-qara yamandı!
Qatığı qaranın ciyəri yandı...
Qara,-ağ dünyaya göz yuman andı
Sonra əbədidi, axır ünlandı,

Kim iman üstədi ruhu nurlandı...

Siz allah deməyin gecəyə qara,
Qara deyiləsi o qədər var ki...

BİRGƏYAŞAYIŞ

Bir torpaqda yaşayırıq,
Yer kürəsi-mənzilimiz.

Bir dam altda dolanırıq-
Göy səmadır çətirimiz.

Qolboyunuq dar məkanda,
Qarışib nəfəslərimiz.

Çarpazlaşır yollarımız,
Dolaşıbdır izlərimiz.

Bir süfrənin nemətidir,
Yediyimiz, içdiyimiz.

Böyük bəşər adlanırıq,
Birdir bizim dərdlərimiz.

Biz qardaşlıq, biz bacılıq,
Niyə yoxdur get-gəlimiz?

Yer kürəsi-tənha ada,
Qaçmağa yox bir yerimiz.

Dar mənzildə gen yaşarıq,
Geniş olsa qəlblərimiz.

CAN OĞUL

(Qədirbilməz oğul möhnətindən sarsılmış bir ataya halımyandı)

Bəyənmədin keçmişimi, indimi,
Demək, mənim ömrüm yalan, ay oğul?
Heç eylədin gəmiçini, gəmini,
Qopsa tufan batacaqsan, ay oğul.

Mənəm-deyə çox da coşub çaqlama,
Hələ ocaq yanmamışdan qaynama,
Özgələrin çaldığına oynama,
Segah olmaz hər havadan, ay oğul.

Çox dilləndik dil tapmadıq səninlə,
Nə qurmadıq, nə yapmadıq səninlə,
Yaman yerdə axşamladıq səninlə
Özünə gəl, bir havalan, ay oğul.

Haqsızlığın zəhərini içirtmə,
Bir ömürlük zəhmətimi heç etmə,
Ata cəfasını çox da kiçiltmə,
Kiçilərsən sən də yaman, ay oğul.

Unutma ki, gəldin ata belindən,-
Qılınc olsan yenə qınsız heç nədən.
Özünkülər çatsın, gözlə hələ sən,
Onda saçın yolacaqsan, ay oğul.

Sən ömründə neçə ağac əkibsən,
Neçə kərə el qədrini çəkibsən.
Deməsinlər qəm karvanın köçürkən:
«Yazıq getdi bu dünyadan», ay oğul

Oğul dərdi böyük dərdi ataya:
Oğul gərək ata adın saxlaya.
Fərsiz olub versə onu fənaya
Sən də betər qalacaqsan, ay oğul.

Ac da qalsam qurşanmadım harama,
Xoş günüzçün ağı qatdım qarama.
Gəl üstəlik xəncər çəkmə yarama,
Vallah, peşman olacaqsan, ay oğul.

DANIŞAQ

Hər birimiz bir tərəfə çəkməyək,
Dilbir olaq, can eşidək, can deyək.
Süfrəmizdə sevgi-sayqı, düz çörək,
Birlik kimi bir nemətdən danışaq.

Qədirbilən hər insana yüz olaq,
Qanmayana, kala-kütə üz olaq,
Əzəl gündən yaxşılığa göz olaq,
Yamanlığa min lənətdən danışaq.

Nakəslərin ömrü keçsin vay ilə:
Zər korlanar qarışdırsan zay ilə.
Təmizqanlı bəlli olar soy ilə,
Namərd kimdi, gəlin, mərddən danışaq.

Mən halıyam bu dünyanın halından,
Sərvət olub ağla, qəlbə hökmran.
Məhəbbətin qıtlığından kallaşan.
Ürəklərdə fəlakətdən danışaq.

Nə dövlətə, nə şöhrətə yaram mən,
Sizin ilə sevə-sevə varam mən,
Tələsmirəm ömrü başa vuram mən,
Hələ tezdür qiyamətdən danışaq!

Noyabr 2004

HƏR ÜZLÜ DÜNYA

(El deyimləri xəzinədir)

Eldən aldım sözümü,
Dəyanəti, dözüümü.
Kim eşidər səsimi
Bu lal, bu kar dünyada?!

Gör-götür dünyasıdır,
Nə verib alasıdır,
Kimə nə qalasıdır
Bu tari-mar dünyada.

Hamı gəldi gedərdi-
Dünyanı tərک edərди.
Kim ki, ərdi, hünərди
Adı qalar dünyada.

Yaxşılar ki, hələ var,
«Barmaq ilə sayılar»
Nə yaman meydan sular
Mərdimazar dünyada?

Ağıllı dinlər-susar,
Sarsaq fitnəkar olar,
Məkrli tələ qurar,
Hərif çaşar dünyada.

Oğul ki, fərsiz çıxar,
Atanı min dərd yıxar-
Gözükölgəli baxar,
Qalar naçar dünyada.

Qaynana ki, sağ idi,
Qaymaq idi, yağ idi,
Gəlin üzü ağ idi
Bu ixtiyar dünyada.

Dost nədi, aşna nədi,
Hamısı bir yanədi.
Öz yarın dürdanədi
Bu baxtı yar dünyada.

Hər nə vardı satıldı,
Yağa ayran qatıldı,
Hamı kommersant oldu
Bu sövdagar dünyada

Bəkməz satan bal satar
Balına bəkməz qatar.
Gah aldadar, gah atar
Bu saxtakar dünyada.

«Bal satan barmaq yalar»,
«Çox deyən azdan qalar»,
«Artıq tamah baş yarar»,
Bu tamahkar dünyada.

Bəxtin yatdı sən də yat,
Nə aşna bilsin, nə yad,
Çünki, belədir həyat
Bu kar, bekar dünyada.

Bulaq sudan sellənər,
Budaq yeldən yellənər,
Dərdli dərddən dillənər,
Bu xar, qəm-xar dünyada.

Yara könül saldı gül,
Gözü yolda qaldı gül,
Dərd əlindən soldu gül
Bülbülü xar dünyada,

Ay qız dərd-qəm eyləmə,
Gələr bir gün «Bəxtənə»,
Əlac qılar dərdinə
Bu cadugar dünyada.

Dost görəndə şad oldum,
Qanana dilşad oldum,
Nadürüstə yad oldum
Bu fitnəkar dünyada.

Bir-birimizə əl tutaq,
Dilimizə bal tutaq,
Gül açdıraq, gül sataq
Həmişəbahar dünyada.

Eşqim bahar, ömrüm yaz,
Könül deyir hələ yaz.
Mənim tək sevən olmaz
Bir bəxtəvər dünyada.

Yazdım kefiz çağ olsun,
Oxuyanlar sağ olsun.
Sizlərdən uzaq olsun
Azar-bezar dünyada.

TALE SƏSİ

İLK OXUCULARIMA

(Yazılarımı ilk dəfə oxuyub, yaradıcı əməyimə qiymət verən yaxın insanlara dərin minnətdarlıq hissi ilə)

Mənim ilk oxucum, əziz oxucum,
Bu gün səndən sənə deyəcəyəm mən.
Səni sevə-sevə yaşayacağam,
Yaşaya-yaşaya sevəcəyəm mən.

Səni ürəyimə bilmişəm həmdəm,
Diləklərin vardır şerimdə, sənin.
Əgər ki, qəlbinə yol tapa bilsəm.
Qəlbim sənin olar, şerim də sənin.

Sən mənim ömrümə gətirdin bahar,
Cənnət tək bəzəndi könlümün mülkü.
Kövrəldi ürəyim, dindi arzular,
Adına yazıldı şerimin ilki.

İlk dəfə sən vurdun mizrabı telə,
Ahəstə dilləndi könül rübabı.
Kövrək duyğularım gəldikcə dilə,
Başladı şairin şirin əzabı...

Fikir karvanıma sən oldun sarvan,
Qoymadın karvanım tufana düşsün.
Səmada bərq vuran kəhkəşanımsan,
Səni nişan aldım, yolum itməsin.

Mənə vuqar verdin uca dağ kimi
Yalnız zirvələrdə axtardın məni.
Əlimdən yapışıb bir uşaq kimi
Hünər cığırıyla apardın məni.

Yüz kərə sınağa çəksən də mənə
Demirəm, demərəm amansız oldun.
Sən ki, ədalətlə verdin hökmünü,
Şərimə qanaddır tələbkarlığın.

Bəşəri hisslərlə yaşadığca sən
Qəlbindən qəlbimə nur, işıq gələr.
Sən düşünən beynim, görən gözümsən,
Yolumu itirsəm mənə yol göstər.

İstərəm gözünlə baxım dünyaya,
Fikrim ziyalansın müdrikliyindən.
Günəş nur verməsə gecələr aya
Zülmət çəkilərmi Yer in üzündən.

Alım ürəyinin hərarətini,
Sözüm üşüməsin, şərim donmasın.
Qoruyum sevgini, sədaqətini,
Ayrılıq olmasın, dönüm olmasın.

Duyğularım gəzsin zirvələrində,
Duman tək yamacda sürünməyim mən.
Sənin tək vüqarlı dağın önündə
Miskin təpə kimi görünməyim mən.

Sənindir yazdığım, yazacaqlarım,
Neçə yol gələcəm mən hüzuruna.
Çəkim qələmimi, qurban olduğum,
Dağ əzəmətinə, dağ qüruruna.

Məşələr qələmə çevrilərsə də,
Çəşmələr mürəkkəb olsa da yenə,
Şairi yaşadan yüz hünərsə də,
Yetərmi bir naxış vurum eşqinə?

Oxucum, mənimlə çox keçəcəksən
Sənət oylağımdan, söz diyarımdan
Ömür vəfa etsə sən içəcəksən,
İlham bulağımdan, şeir bulağımdan.
...Yenə tələsirəm.

Tələsirəm ki,
Bu səhər səninlə görüşə gəlim,
Təzə çörək kimi ətirli, isti
Təzə-tər nəğməmi sənə yetirim.

Mənim ilk oxucum, əziz oxucum,
Daim səndən sənə deyəcəyəm mən.
Səni sevə-sevə yaşayacağam,
Yaşaya-yaşaya sevəcəyəm mən.

ŞƏHİD ANASI

Bir ana ah çəkir qəbir üstündə,
 Açıb qucağını o, başdaşına.
 Oğlu şəhid gedib iyirmisində.
 Bu günsə otuz-beş tamamdır ona.
 Qırılmış nəfəsi, sınımış qaməti-
 Bu dərd ana üçün ən böyük dərdidir.
 Alnında qırışlar oğul möhnətli -
 Həsrətli illərin sayı qədərdir.
 Onbeş il oğlunun məzarı üstdən,
 Mayası saralmış gözlər yol çəkir.
 Birdən dikəlir ki: balamdır gələn!
 Məzarı yanında...
 İnana bilmir.
 Oğullar ölməzdir analar üçün,
 Duyur anasını nəfəsindən o.
 Torpağın altında yatsa da bu gün,
 Baxır şəhidliyin zirvəsindən o:
 «Anacan, dar gəlir mənə bu qəbir,
 Mənim qisasımı de, kim alacaq?
 Cismim vətəndədir, ruhumsa əsir,
 Nə zaman bəs ruhum azad olacaq?
 Uğrunda canımdan keçdiyim Vətən,
 Bağışla, qarşında günahkaram mən.
 Düşməni goracan qova bilmədim,
 Məni yaman yerdə haqladı ölüm».
 Ana könül verir oğul səsinə,
 Yer-göy həsəd səkir iradəsinə.
 Gözləri danışır, qəlbi ağlayır:
 «Can bala, Vətən də anan günündə-
 Min-min şəhidinə matəm saxlayır.
 Bir ağ günü vardır qara günün də
 Ananın nifrəti, ana naləsi

Silahdan güclüdür, oğul, onu bil,
Hələ alınmamış oğul qisası,
Ananın ürəyi dinc olan deyil.
Ana qəzəbindən dağlar əriyər.
Analar dönməzdir-
Dönməyəcəyəm!
Sənin qisasını alana qədər
Analar ölməzdir-
Ölməyəcəyəm!»

QAYIT İLHAMIM, QAYIT

I

Qayıt ilhamım, qayıt,
Qayna əvvəlki kimi.
Bölüşmək istəyirəm
Bir az sənə dərdimi,-
Məcrasına sığmayan
Daşan sənə dərdimi.
Ürək dolub bulud tək,
Boşalmır nə müddətdi.
Quruyub söz çəmənim,
Çiskininə həsrətdi.
Məni haqqa səsləyən
Yarım-sözdü, sənətdi;
Məhəbbətlə yaşamaq
Ömrümə bir adətdi,
Qəlbimin boşalmağı
Sənin himinə bənddi.

Haçansa da qaralmış
Ocaq da alışarmış,
Bir sevda itən yerdə
Bir sevda qayıdarmış...

İtirməkdən qorxuram,
Bu da tanrı payıdır.
Qayıt, ilhamım, qayıt,
Bir sevdam da qayıdır.

II

Mənim kövrək ilhamım,
Olub keçəni andım:
Həzin-həzin bakirə
Duyğulardan yarandın,
Erkən-erkən günahsız
Uşaq qəlbimdə yandın.
İlk sevgi həvəsilə
Uşaqlıqdan boylanan,
Çağlayan gəncliyimə
Hökmünü verən də sən,
Köksümün tellərini
Dilə gətirən də sən,-
Zilə gətirən də sən;
Bir ömür dincliyimi
Alıb itirən də sən,
Həsrətin ayağına
Salıb öldürən də sən,
Sezib acizliyimi
Küsən də, gedən də sən!
Olan oldu... Üz vurma,
Bu da tanrı payıdır.
Qayıt, ilhamım, qayıt,
Bir sevdam da qayıdır.

III

Mənim itgin ilhamım,
Nə müddətdir həsrətəm
Köksümü qan eyləyib
Qınına çəkiləndən.

Üşütdün ürəyimi,
Sinəm qırov bağlayıb.
Elə bil o yanğıdan
Əsər belə qalmayıb.
Dan ulduzuyla birgə
Oyanmağın hardadır?
Səmalarda Günəş tək
O yanmağın hardadır?
Həyat çeşminə dönüb
Çağlamağın var idi,
Qartal olub zirvəyə
Ucalmağın var idi.
Canımda nazil edib
Nurdan iti xəyalı,
Eşqin böyüklüyünə
Fitva verən elçi tək,
Tanrının dərgahına
Aparan sən deyildin?
Həyat çeşmindən dadıb
Mən behiştə yatalı,
Hisslərimi kökləyib
Oyadan sən deyildin?
Eşqimi atəş edib
Yanarkən için-için,
Qırğı tək sinəm üstə
Qıy vuran sən deyildin?
Heç nə olmamış kimi
Ürəyimi tərək etdin.
Hisslərimə sinəmlə
Sipər çəkib də getdin.
Bəlkə dönüklüyümün
Hesabını çəkirsən?!
Yoxsa canamı gəldin
Lovğa fikirlərimdən?
...Neçə vaxtdır karvanım

Söz mülkündən keçməyir,
Qələmim də korşuyub,
Söz zəmini biçməyir.
Bir özümdən o yana
Sözlərim keçmir daha,
Fikirlərim dolaşib
İncini seçmir daha.
Yol üstündə qalmışam,
Bu yol sevda yoludur.
Qayıt, ilhamım, qayıt,
Bir sevdam da qayıdır.

IV

Qayıt dəli ilhamım,
Qaytar pərimi mənə,
Mənə rahatlıq düşmür,
Yanıma oduna yenə.
Sən əvvəlki felimə,
İsmimə qaytar məni.
İstərəm özüm olum,
Özümə qaytar məni.
Ürəklər isitməyən,
Hissləri titrətməyən
Bir neysə sənsizliyim,
«Məhəbbətsiz ömürdən
Ölüm yaxşıdır»-deyən
Analara nə deyim?
Ürəyimi göynədən
Vətən məhəbbətimə,
Yurd sevgisinə neynim?
Məndən şeir istəyən
O bəxtəvər, o məsum
Sevənlər necə olsun?
Baharla bir oyanan,
Bənövşə tək həsrətli

Ümidlər necə olsun?

V

Qayıt ilhamım, qayıt,
 Sanma ki, yatmağım var.
 Qafiyələr kökləyib
 Misralar tutmağım var,
 Qayıt ki, söz çeşmindən
 İçsin, doysun ürəklər.
 Neçə könül mülkündə
 Açsın güllər, çiçəklər.
 Qələmim qarış-qarış
 Gəzsin yurd baharını,
 Qəlbədən varağa çəksin
 İnsan arzularını!

Yatıb-yatıb daş kimi,
 Oyanan yaddaş kimi,
 Haçansa itib batıb,
 Qayıdan sirdaş kimi,
 Qayıt ömrümə yenə.
 Mən hələ yol üstdəyəm,
 Nə qayıdam, nə dönəm,
 Bir belə həvəsdəyəm,-
 Bu da tanrı payıdır!
 Yenə ürək doludur,
 Qayıt, ilhamım, qayıt,
 Bu yol sevda yoludur!

MƏNİM PARTİYAM

Yox, üzvi olmadım mən partiyaların...
 Ürəyim başında partkitabçanın
 Bir an da duymadım hərarətini,
 Siyasət özünə çəkmədi məni.

Həyat bir sınaqdır, ömür ixtiyar,
 Öz yolum, məsləkim, etiqadım var.
 Bu yolda bələdçim-azad vicdanım,
 Elimə bağlıdır ürəyim, canım.
 Yarandım, yaşadım vətəndaş kimi
 Özümdən çox sevdim, Vətənim, səni!
 Sadə, sədaqətli övladınam mən,
 Sevincin, kədərin fəryadınam mən.
 Keşiyində bariz əsgərəm-dedim,
 Hazıram, uğrunda ölərəm-dedim,
 Sonra bir partiya düşündüm fikrən, -
 «Vətəndaş partiyası» adlansın hökmən.
 Elə partiya ki, sözüdür haqqın,
 Məramı, məqsədi gün kimi aydın:
 Ədalət hər yerə hökmünü versin,
 Qalmasın insanda ədavətlə kin.
 Qayğısız, firavan yaşasın hamı,
 Hər evdə parlansın səadət şamı.
 Vətəndaş oğullar ayağa qalxsın -
 Bayrağım Şuşada göyə ucalsın!
 Zəfərə köklənib mənim partiyam,
 Vətənin namuslu vətəndaşıyam!
 Partiya biletim saf ürəyimdir,
 Himmimsə məhəbbət nəğmələrimdir.

15.12.06

QURBAN BAYRAMINA

Bayram gəldi, çox mübarək,
 Sayqı, sevgi, sidq ürək!
 Peyğəmbəri yad edərək,
 Hikmətinə qurban kəsim.

Canım atam, gözüm anam,

Sizsiz keçdi neçə bayram!
Axirətdə qoşalaşan
Ruhunuza qurban kəsim.

Kainatı xəlq eyləyən,
Yer üzünə həyat verən,
Min ruzi, nemət yetirən,
Xaliq, sənə qurban kəsim.

Qoru bizi hər bələdan,
Cana ruh ver, qəlbə iman.
Mərhəmətə haraylayan
Haqq səsinə qurban kəsim.

Başım üstə uca göylər
Ulu Günəş, min-min ülkər,
Ucalığım kimdən gələr-
Qüdrətinə qurban kəsim.

Ürəyim sən, ana yurdum!
Keşiyində əsgər durdum.
Sabahına göz açdığım
Dan yerinə qurban kəsim.

Təbiətdən payım gəlsin,
Qışım gəlsin, yayım gəlsin,
O müqəddəs ayım gəlsin,-
Müjdəsinə qurban kəsim.

Gəldi-gedər bir qonağıq,
Şükür, yarəb, hələ varıq.
Bir gün haqqa qovuşarıq.
Cənnətinə qurban kəsim.

ŞÜŞƏLİ GÖZLƏR

Duman çən örtə də göyün üzünü,
 Durnanı gözündən vuran gözlərim.
 Şəfəqlər sayrısan sübhün gözünü
 Görməyə başlayır toran gözlərim.
 Ahıllıq qismətsə, tale hökmü-zər,
 Çevirdi zərini bivəfa ömür
 Qoşa şeş gələndə parlayan gözlər,
 Nöqtələr yerində tozanaq görür.
 Baha başa gəlir kamillik neçin-
 Aparır ən əziz sərvətimizi?
 Müdriklik nuruyla dolduqca beyin
 Gözlərin ziyası tərkdir bizi.
 Bir az yaşdan olur, bir az dözümdən,
 Bir az özgələrdən, bir az özündən.
 Naşükür cahanı əsəblər yeyir,
 Dünyanın kələfi açılan deyil...

Baxıram dünyaya soluxur rəngi,
 Yaxın uzaqlaşır, uzaqsa itir.
 Dəyişir həyatın ritmi, ahəngi,
 Yolgöstərən gözlər dönüklük edir.
 Gün keçər, il ölər,
 Ömür ha gedər.
 Sizdəmi düşərsiz
 Gözlüyə gözlər?
 İki göz yetməyir sabaha baxım,
 Eynək gözlərimə işıq calayır.
 Uzağı uzaq et, yaxını yaxın,
 Gözlüyüm, sən ağı qaradan ayır!
 «Dördgöz»lə baxdıqca bu yay səhəri,
 Sizədir gümanım, son ümid yerim
 Həmişə gördüyüm doğma yerləri

İstərəm necə var eləcə görüm.

Durnanı gözündən vurmaq eşqinə
Gözlərim göylərə yollar salıbdır.
Baxıram dörd göz də yetməyir mənə,
Baxışlar şüşədə donub qalıbdır.

Ah gözlər, ah gözlər,
Şüşəli gözlər.
Varmı sizdən fayda,
«Nəşəli» gözlər.

Hər şeyi qoruyub göz bəbəyi tək
Bəzən unuduruq gözlərimizi.
Fəqət, gec də olsa qədrini bilək,
Pərişan etməsin bu gözlər bizi.

05.05.2005

AĞRIMAYIN HƏLƏ GÖZLƏR

Əllidəndir deyə-deyə,
Sinə gərdim yüz həmləyə.
Göynəyərsiz deyin niyə
Düşüb haldan-hala gözlər?

Şahin kimi şuxnəzərdim,
Təbiəti seyr edərdim.
Uşaq qədər sevinərdim
Hər naxışa, xala, gözlər.

Ürəyimin hərarəti,
Həyatımın hər qisməti
Necə vüsal, kam həsrəti
Çəkdi sizi yola, gözlər.

Bir gözucu ziya eşqi-
Mənə həyat, sizə vergi.

Əlli hələ yüz deyil ki,
Bizi dərdə sala, gözlər!

Ağrımamın göz neyləsin
Deyir: «Dünya, mənə dərdin!»
Baxır, yanır için-için.
Qıyma tanrım, sola gözlər.

Çətin tükü seçəm daha,
Sapa gəlməz iynəm daha.
Bir loğmana, bir allaha
Gümanımız qala, gözlər.

Ağrımayın tezdi hələ,
Arzu-kamım yüzdü hələ.
Bəlkə ürək dözdü hələ,
Gülüşümlə dola, gözlər,

Məşəl kimi şölə saçıb,
Sabahımı yenə açıb,
Ürəyimlə qoşalaşıb
Ömrə bəzək ola, gözlər.

May 2005

NUR DAĞI ZİRVƏSİ

Xəstə kimi qəbulunda olarkən onun gözlərində insanlara qəlbinin nuru ilə yoğrulmuş məhəbbəti hiss etdim. Allah taalanın bizə səxavətlə bəxş etdiyi ən qiymətli neməti-dünya işığının qədrini daha çox bilməyə başladım.

**«Dünya boyda dərdi olan ürəyin,
Nə qəm, Günəş boyda eşqi-nuru var».**

Elindən güc aldın, tanrıdan hünər,
Qəlbinə nur doldu əməllərindən.

Bir gün qələm tutdu şəfali əllər,
Şairin səsini eşitdi Vətən.

Səmada bərq vuran o Günəş kimi
Sən elin gözündə yandın, parladın.
Elə doğma oldun, əziz oldun ki,
Min eşqlə Qəlbinur çağrıldı adın.

Amalı nur olan, nəğməkar həkim,
Elin nur ürəyi, görən gözüsən.
Dönüb hüzuruna gələrsə hər kim
Gözləri qurtulur zülmət əlindən.

Sehirli əlində qələmlə bıçaq
Qəlblərə nur verər, gözlərə şəfa.
Neçə sönmüş ümid, qaralmış çıraq
Hünərinlə yanar, yaşar, mərhəbə!

Nə qədər həkim var, şair də çoxdur,
Ancaq dünyamızda təkdir Qəlbinur.
Sənətdə zirvələr fəth edən doktor,
Bu gün şairlərə bir yöndə durur.

Dünya boyda dərdi olan ürəyin,
Nə qəm, Günəş boyda eşqi-nuru var.
Xəşbəxt ki, məsləki nur olan elim,
Nur dağı zirvəsi-Qəlbinuru var.

Oktyabr 2005

AĞ İŞIQ

Qartal gözü zirvələri fəth edər,
Şahin gözü nişan alar, ov seçər,
Yarasalar gündən qaçar, səngiyər.
Müdrilik ver, ədalət ver, yaradan,
İnsan gözü seçsin ağı qaradan.

Baxdım kora sancılandı ürəyim,-
Amansızdır hərdən hökmü fələyin.
Öz haqqı var hər əməlin, istəyin,
İşıq tanrım qollarına çək onu,
Qəlbinə ver o gözlərin haqqını.

Dünyamıza pəncərədir ağ işıq,
Murad işıq, ülfət işıq, haqq işıq.
Olub günlər ona həsrət qalmışığı.
Ölsün nifrət, zülm-zülmət min kərə,
Dərd gəlməsin işıq gələn gözlərə.

İnfra-Ultra haşiyəli yeddi rəng
Yaşadılar dünyamızı həmahəng.
Birləşəndə gəlin qədər ağ, qəşəng,
Qədərbilən bəbəyində gəzdirər,
Bilməyənlə ağ da qara görünər.

Mən öz işıq pəncərəmdən baxdıqca,
Nur zirvəmə qanad-qanad qalxdıqca,
İşıq olub ürəklərə axdıqca
Rəng-rəng tale yazım olar ağ işıq,
Gələ bir gün mənsiz qalar ağ işıq...

İŞIQ DİLƏDİN

(Paşa Qəlbinurun bir deyiminə nəzirə)

Tutub ətəyindən ulu tanrının,
Gözümə, qəlbimə işıq dilədim.
«İşıq məhəbbətim, işıq varlığım,
Həyatın özü də işıqdır»-dedim.

BİR İŞIQ, BİR ÜMİD...

Könül verib doğma, əziz olana:
«Gözümün işığı»-deyirik hər an.
Bir işıq, bir ümid insan oğluna
Əvəzsiz vergidir ulu tanrıdan.

GƏNCLİYİM

Qaya üstə çiçək idi gəncliyim,
Həyatıma bəzək idi gəncliyim.
Nə tez düşdü bu dağlara boran, qar?
Əlim yetməz, bağlanıbdır o yollar.

BİLSİN ALƏM

Üz vurmayın, əlli varam, altmış varam,
Ürəyimin gəncliyini yaşayıram.
Təbim Günəş, eşqim atəş-bilsin aləm,
Mən məhəbbət, bir də gənclik şairiyəm.

HƏKİM

Dördyüz qırxyeddinci tənha palata...
Dəmir çarpayıda mən yata-yata
Başımda hər fikir bir tufansa da,
Yaşamaq eşqiylə vurur ürəyim-
Gümanım tanrıyla qocaman həkim.

Nanəcib əllərdə bıcaq qan salar...
Çəkdiyın bıçaqdan yaram sağalar,
Deyirəm necə də yüngül əlin var.
Kəssən də ağrımaz yaram, can həkim,
Əllərin var olsun, ay loğman həkim.

Səni yaşatdıqca Hippokrat andı,
Qəlbində mərhəmət məşəli yandı,
Neçə şirin ömrə ömür calandı.
Ömrünü elinə bağlayan hər kim
Elində uclar hər zaman, həkim

Dil ürək yaralar, yara sağaldar,
 Hamıya xoş sözü, xoş rəftarın var.
 Zəhər tək dərmana dilin bal qatar.
 Daim üzügülər, mehriban həkim,
 Ürəkdən ürəyə yol salan həkim.

Xəstənin dərdinə: «Dərdimdir»-deyər,
 Ümitsiz qəlblərə ümid yetirər.
 Tanrı vergisidir, yoxsa ki, hünər?
 O böyük hünərə mən qələm çəkim,
 Adına bağlayım bir dastan, həkim.

Hər loğman sənin tək insan olaydı,
 Hər insan insana loğman olaydı.
 İnsanı yaşadan vicdan olaydı,
 Qalmazdı bu qoca dünyada dərdim.
 «Mərhaba» deyərdim, yaradan, həkim.

Ey dünya, böyükdür mərazin sənin,
 Qoy bəşərlə vursun nəbzi təbibin,
 Bədənlər sağaltsın, sağlam ruh versin.
 Olmasın cahana hökmran ölüm,
 Gülsün gözəl həyat, xoş dövrən, həkim,
 Səni unutmaram heç zaman, həkim!

Volqoqrad. İyun, 2004

QUDAMIN ÖLÜMÜNƏ

(Vaxtsız əcəl daha bir mənalı ömrü yarımçıq kəsdi)

Ölüm xan pəlidi kökündən çaldı,
 Bir ömrün dastanı bitməmiş qaldı,
 Hamı qəm əlində yarımcan oldu.
 Neçə ürəksizə can verən ürək,
 Neçin-neçin özün dayandın, ürək?

Deyirdin: «Ölməyə tələsmirəm mən,
 Doyunca kam alım gərək ömürdən,
 Hələ hesabım var nəvələrimnən...»
 Hələ yaşa dedi min arzu, istək,
 Neçin bəs belə tez dayandın, ürək?

Dürr tək təmiz nəfsin, niyyətin vardı,
 Hara baxsan halal qismətin vardı,
 Hər eldə, obada hörmətin vardı.
 Şirindi kəsilən o təmiz çörək,
 Neçin bəs belə tez dayandın, ürək?

Dost yanında dönməz dəyanətini,
 Qonaq qabağında səxavətini,
 Yüz ürəyə sığmaz məhəbbətini
 İndi bizim ilə kim bölüşəcək?
 Neçin bəs belə tez dayandın, ürək?

Aprel, 2006

QALDI GÖRÜŞ DƏRDI

(Füsunkar diyarımızın nəğməli şairi Mustafa Camala)

Hələ görmədiyim şair qardaşım,
 Salam-sayqınızdan ucaldı başım.
 Əvəzsiz hədiyyə aldım sizdən mən,
 Sizə minnətdaram sidq ürəkdən.
 Qəlbimi kövrəltdi sizin dərkənar:
 Orda xalqımıza sonsuz sevgi var!
 İnanırım sizdəki səmimiyyətə,
 Ürəkdən bağlandım o saf niyyətə.
 Gözəldir qardaşım, gözəldir kitab,
 Yoluma nur saçan məşəldir kitab.
 O, dilsiz danışır, dindirir məni,
 Qaynayıb qarışır köhnə dost kimi.

Qəlbimdə alışıx, qəlbimlə yanır,
 Süfrəmdə çörəklə qoşa dayanır.
 Duyğulu ürəyə, duyan ürəyə
 Varmıdır şeirdən gözəl hədiyyə?!
 Hər sözdə, sətirdə görürəm sizi-
 Döyünən o şair ürəyinizi,
 Dəsti-xəttinizə heyrətlənirəm,
 Qəlb ilə sirdaşdır ilhamla qələm.
 Mən şair tanıdım bizim diyarda,
 Bir mahala sığmaz duyğu dünyası,
 Xeyir duasını verir dağlar da,
 Toyu toy, yasıdır elinin yası.

Ürəkdən vuruldum «Çiçək ömrü»nə,
 Bitişməmiş yaram göynədi yenə:
 Mənə də doğmadır o kövrək hisslər,
 Aparamış yarımı qəzavü-qədən.
 İçimin yanğısı gəldikcə gözə,
 Qəlbimi boşaltdım hər bəndə, sözə:
 «Ocağın nübarı, əzəli Nərmin,
 «Çiçək ömrü» oldu yaddaş mənzilin!»
 (Kimə çox düşürsə qəm, payı niskil
 Onun «səbəbkarı» unudulmur bil).

Hər qəmə bənzəməz şairin qəmi-
 Qəmdən sarsılana ümidlər verər!
 Ürəklə sirdaşa şair qələmi.
 Ucunda çiçəklər, güllər bitirər.

Hamıya pay verib «Qardaş payını»:
 Hər ocağa iman gəlsin –dediniz
 Qardaş qardaşına haqqı-sayını
 Canından, qanından versin-dediniz

«Sizsiz-sizinlə»ni oxuduqca mən,

Saf eşqin bulağı axdı qəlbimdən
Rəsul Nigar eşqi ölməzdir, əlbət,
Necə ki, ölməzdir uca məhəbbət!
Bir vaxt rəng çəkirdi kiçik qələmim
Böyük Rəsul Rza «Rənglər»i ilə.
Dünyada rəng alıb, rəng itirən kim,
Kimi əbədidir öz «Rənglər»ilə.

Zirvədə dayanır «Qafqaz Qartalı»-
İmam Şamil necə əzəmətlidir!
Orda əzablıdır istiqlal yolu,
Orda ölüm-dirim savaşı gedir.
Şamil böyüklüyü müdrikliyində,
Qüdrəti xalqının birliyindədir.
Bu gün hər oğul bir qartal yerində,
Vətən qartalların ümidindədir.
O «Qafqaz Qartalı» öyrətdiyi tək
Güc ki, birlikdədir, bir olaq gərək.
Bir səslə hay versə bütün şairlər
İnan vətən oğlu qeyrətə gələr.
Bir zindana vursa bütün şairlər,
Əzilər başları əhrimanların,
Rəna gözəllikdə açılar səhər,
Gülər üzümüzə günəşli yarı.
Bu gözəl diyarda doğulmuşuq biz,
Bu uca dağlardan güc almışıq biz,
Bir bulaqdan gəlir ilham pərimiz,
Bir eldə səslənir nəğmələrimiz.
Mən bu yaxınlığı ruhumla duydum,
Kaş çoxdan sizinlə tanış olaydım.
Qəlbinizdən işıq gəldi qəlbimə,
Can evim nura qərq oldu, qardaşım.
Siz məlhəm çəkdiniz neçə dərdimə,
Bircə qaldı görüş dərdi, qardaşım.

06.10.06

QUDAM İSA USUBOVUN BAŞ DAŞINDA YAZILAR

Ürək vəfa etmədi, getdi nəslin dayağı,
Dörd balanın pənahı, nəvələrin sorağı,
Ömür vəfadarına ölüm çəkdi göz dağı.
Nədən belə tələsdin, ömrünü vurdun başa?
Gözəl əməllərinlə ürəyimizdə yaşa!

Mərdliyi peşə seçdin, qeyrəti bayraq etdin,
Yaxşıdan-yaxşı oldun, həmişə öndə getdin.
Qəlbinin atəşinə neçə ürək isitdin.
El yolunda şam etdin o təmiz ürəyini,
Qoruya bilmədin sən təkcə öz ürəyini.

GÖZÜM AYA SATAŞDI

Yazqabağı bir axşam Günəş qürub edəndə,
Al şəfəqlər dağların başından çəkiləndə,
Gəlinlərin çöl-bağça qayğıları bitməmiş,
Toyuqlar, quşlar hələ yuxulara getməmiş,
Şən uşaqlar həyətdən evlərə yığışmamış,
Gözlərin aynasında hələ şər qarışmamış,
Mərd qınından sıyrılan misri qılınc misalı.
Sıyrıldı çıxdı şəstlə «Şam göyünün Hilalı»
Nəzərimi apardı Aypara öz hüsnünə:
Deyən ilk-əzəl görmək nəsib oldu tək mənə.
Çünki, xəyalım daim səmada azan səyyar
Fikirlərim, idrakım kainatdan güc alar.
Ay Günəşin nurundan gümüş kimi parladı,
Ürəyimə saldı nur, çözümdə nur qaynadı
Heyrət ilə baxdıqca elə bildim yelləndi.
Sanki mavi dənizdə bəyaz-bəyaz yelkəndi.
Qəlbimdə qönçə tutdu məsum, gizli bir istək,
Doğrumu kim dilərsə bu dəm, kama yetəcək?!

Çin olsun baxıb Aya ürəyimdə tutduğum,
 Bir ansa da dünyanın dərdlərini unudum...
 Ay təzə ay parası, gün ötər, həftə keçər,
 Göylərin aynasında səfhələrin dəyişər.
 Yurdumun torpağına Bahar qonaq olanda,
 On dördünü haqlayıb dövrələnib dolanda.
 Al Günəşin nurundan yaxıb bədir üzünə,
 Pərvanə tək dolanar, dönərsən Yer üzünə,
 Min illər ülfət ilə ona saldın mehrini-
 Gör necə də mükəmməl yaratmış tanrı səni!
 Bir əbədi eşqinlə sən ki, Yerə bağlısan,
 Yaşadacaqdır sizi ulu Günəş hər zaman.
 Sevənlər sənə baxıb əhd edər, peyman bağlar.
 Ay bənizli gözəllər nazını səndən alar.

Bəyaz buludlar səni çəkər örpək altına,
 Yanaqların rəng alar həyadan yana-yana.
 Hind gözəli deyərdim, bəs hanı xalın sənin,
 Avar qızına çəkib hüsnü camalın sənin.
 Gecəyarı dolan gəl pəncərədən bax mənə,
 Məhəbbətdən tel çəksin ürəyim ürəyinə.
 Qanadlanıb xəyal tək uçmaq həvəsindəyəm,
 Bağıma basıb səni qucmaq həvəsindəyəm.
 Ayaq açım tərkinə, ayrılım Yerdən çıxım,
 Sərasər dünyamıza sənin gözünlə baxım.
 Səmaları seyr edim, ulduz dərim göylərdən,
 İdrakım azad olsun hər sərhəddən, sipərdən.
 Hərgah məni yaşadan bir dünyəvi eşqsə də,
 Bu gün məkana sığmaz, pərvaz edər göylərdə.
 O, sönsə can evimin odu, ocağı söner,
 Ürəyimlə gərəksiz daşa, kəsəyə dönər.
 Vahiməli, qorxulu buluda girən ay tək,
 Müdhiş sükuta dalar eşqsiz, duyğusuz ürək.
 Çəkilin səmalardan siz, ey qara buludlar,
 Ləkəsiz yaşamağa dünyamızın haqqı var.

Yaşa, Dünyamız, yaşa Günəşinlə, Ayınla,
Əbədi məhəbbətdən doğan haqqı-sayınla!

10 mart. 2005

TALE SƏSİ

(*Şair dostum Mustafa Camala*)

Səni oxuduqca Mustafa Camal,
Gözümdə canlanır bu el, bu mahal.
Xəyalım dolanır dağı, aranı,
Şövqlə söz açdığın eli, obanı.
Çəmənlər keçərəm, çaylar aşaram,
Təmiz havasından xoşhallaşaram.
Nəgməli meşələr, zümrüd çeşmələr
Mənim ürəyimdə zümzümə edər.
Yürdumuz çiçəklə, güllə bəzənər,
Yayı da, qışı da bahara bənzər.
Cənnətdən pənəhdı təbiətimiz,
Nə gözəl məkanda yaşayırıq biz.
İlhamla dediyin məğrur yurddaşlar
Bu torpağı sevən eloğlu kimi,
El qədrini bilən eloğlu kimi
Mənim də qəlbimə hərarət salar.
Burda can tək sevər insan insanı,
Ləyaqət hər hissdən ucada durar.
Qaynayar, qarışar,
Bir canda vurar-
Avar, ləzgi qanı, azəri qanı.
Atama doğmayıdı Qabaxçöl, Muxax,
İndi tanımışıq-taleyə bir bax!
Ömür yolumuzun bənzəri varmış;
Demə, payızımız türfə baharmış.
Bir dünya duyğuyla, bir ürək sözlə,
Bir aləm hünərlə, bir sərrast gözlə
Qaçıb özümüzədən harada yatdıq?
Nə vüsala yetdik, nə dada çatdıq.

Duyğular ürəkdə kilidli qaldı,
Duyğulu ürəklər ümidli qaldı.
Qeylü-qalda keçdi çılgın cavanlıq.
Yamanca tələsdi, ötdü bir anlıq.
Gecikdik, qardaşım-
Ağrısın çəkdik.
Sənətə gecikdik, sözə gecikdik.

Fəqət öz dünyamdan ayrı düşsəm də
Bir şair ürəyi yatır sinəmdə.
Təbim məcrasından kükrəyib çıxır,
Yatıb dincəlməklə ürək boşalmır.
Təbiət üzündən gözəllik yağır,
Onu ki, duymamaq, yazmamaq olmur.
Ruha can gətirən bu gözəllikdən
İlhama gəldikcə gəncləşirəm mən.
Qardaşım, sənin də arzun çin oldu,
Eldən elə yazmaq nəсібini oldu.
Deməyək gecikdik söz qatarına,
Könül ki, qovuşub öz baharına.
İndi ömrümüzün düz məqamıdır,
Əsil sənət vaxtı, söz məqamıdır.
Bizə vüqar verən vuqarlı dağlar,
Min nemət yetirən bəhrəli bağlar,
Ağlayan şələlə, sızlayan bulaq,
Təbəssümlü gözlər, nəğməli dodaq.
Yayın hərarəti, qışın sazağı,
Füsunkar baharın çiçək qonağı;
Beşiyin üstündə ana laylası,
Şəhid anasının yanıq naləsi,
Ağsaqqal qocanın hər nəsihəti,
Nər oğul qeyrəti, gəlin isməti
Mehri məhəbbətlə bizi səsləyir,
Vətən övladından hikmət gözləyir.
Səs verək səsinə!-

Tale səsidir!
 Hünər dünyamızın tərənəsidir.
 Vətən çiçəyindən bir çələng hörək,
 Bizə hay verənə ərməğan edək.

Şair də sənətdə arı kimidir,
 Yurd çəmənzarından o da bal çəkir.
 Qardaşım, gecəni gündüzə qataq,
 Ömür vəfa etsin, yazaq , yaradaq.
 Görsün ana vətən bəhərimizi,
 Gələcək nəsillər yaşatsın bizi.

07.12.06.

NECƏ YARAŞIRDIQ BİR-BİRİMİZƏ
(Ömür yoldaşımın portreti önündə düşünərkən)

Qarşımda portretin, gözüm qalıbdır,
 Necə yaraşırdıq bir-birimizə.
 Ürəyimin qəmi gözə dolubdur,
 Necə yaraşırdıq bir-birimizə,

Xəyanət bilməyən ürəyimizlə,
 Minnətsiz yeyilən çörəyimizlə,
 Doğmanı, yaxını sevməyimizlə
 Necə yaraşırdıq bir-birimizə.

Mən haqqa haqq dedim, sən də düzə-düz,
 Bir yaz yağışıydı umu-küsümüz.
 Hərdən tutmasa da xasiyyətimiz
 Necə yaraşırdıq bir-birimizə.

Tərimiz qarışdı, yaratdıq, qurduq,
 Yol bizi yormadı, yolları yorduq,
 Necə qürurluyduq, necə məğrurduq,
 Necə yaraşırdıq bir-birimizə.

Burdan o tərəfə qıymadın, dünya,
Ayrılıq salmaqdan doymadın, dünya.
Sən ki, qocalıbsan, duymadın, dünya,
Necə yaraşırdıq bir-birimizə.

Qarşımda portretin-gözüm qalıbdır,
Təsəlli xətrinə dözümlü qalıbdır,
Sənə deyiləsi sözümlü qalıbdır:
Necə yaraşırdıq bir-birimizə.

Aprel 2006

MURADIN TUTUQUŞUSU
(*Ömür yoldaşımın əziz xatirəsinə*)

Bakıya getdi nənəm,
Gedəndə öpdü nənəm-
Hey öpdü-öpdü bizi,
Köksünə çəkdi bizi.
Söz verdi ad günümə
Tutuquşu alsın mənə-
Alaca boyu bəstə,
Özü zərli, qəfəsdə.

O gündən qaçıb yuxum,
Yorur gecələr məni.
Gərək mən qarşılayım
Hamıdan tez nənəmi.
Amma neçə gün keçir
Nənəmdən yox bir xəbər.
Hamı intizar çəkir:
Harda qaldı bu qədər?

«Can nənə, de hardasan?
Çoxmu uzaqlardasan?»

Bəlkə gəlim qarşına,
Olmaya sən dardasan?
Ad günüm də ötüşdü
Hədiyyəm «bəndə» düşdü?
Mənim rəhimdil nənəm,
Bəxtinə bəs nə düşdü?

Nağıl-noğul sözlərin
Qulağımızda qalıb.
Dadlı öpüş izlərin
Yanağımızda qalıb.
Tez qayıt gəl, nənəcan,
Gözləyirəm yolunu,
Görmək istəyirəm mən
Gözəl tutuquşunu.
Mən onu bəsləyərəm,
Danışmaq öyrədənəm.
Oyadar səhər bizi
Tutuquşumun səsi:
Nənə gözəldir!
Nənə gözəldir!»

14.20 mart 2006

**HİKMƏT
DÜNYASI**

ANAM DOĞMA MƏKTƏB

Məktəb-qəlbim, gözüm, ey doğma məkan,
Sən mənim and yerim, qibləgahımsan.
Dilimə gəldikcə o böyük adın,
Nəfəsim titrəyər həyacanımdan.

Sənə ana məktəb deməsəm əgər,
Öz anam inciyər, Vətən inciyər,
Anamdan Vətənə uzanan yolum
AXI sənin isti qoynundan keçər.

Mən sənə müqəddəs deməyim necə?
Səndədir neçə sirr, neçə möcüzə.
Elminlə ram etdin ayı, ulduzu,
Kosmos da heyrandır səndəki gücə.

Ucaltdın insanı yerdən göyədək,
Bütün zirvələrdən ucasan, demək!
Hər gün qədəm basıb pillələrinə,
Mən də pillə-pillə ucalam gərək.

Məktəb bir ocaq ki, elm-mayəsi,
Biliklə ədəbdir-odu, şöləsi,
Məşəli nur ələr bəşər yoluna,
Közündən od alar insan nəfəsi.

Məktəbdir insana ömürlük örnək,
Qədrini min kərə biləsən gərək.
İllər dönüb geri qayıtmasa da,
Qayıdıb məktəbə dönəsən gərək!

10 may 2006

MÜƏLLİM ÜRƏYİ

Düşünən bəşərin ilk əlifbası,
Yanar məşəlidir müəllim ürəyi.
Noğul balaların nağıl dünyası,
Sehirli aləmdir müəllim ürəyi.

Ana ürəyi tək müqəddəs, həlim.
Əzəli beşiyi xoş niyyətlərin.
Önündə baş əyib səcdəyə gəlin,
Haqqın məbədidir müəllim ürəyi.

De, başqa bir ürək varmıdır yenə
Millətin dərđini çəksin içinə?
Qisməti əzabdı-seçib özünə,
Hər cəfaya dözüür müəllim ürəyi.

Su kimi təmizdi, pakdır vicdanı,
Ucaldır göylərə yerdən insanı,
Bəşər damarında işləyir qanı,
Dünyanın qəlbidir müəllim ürəyi.

Özü yana-yana şam tək əriyər,
Ziyası nur saçar min-min ürəyə.
Cahil də dərş alar çatar ərsəyə,
Sirrələr xəzinəsidir müəllim ürəyi.

Elin məhəbbəti – hər hədiyyəsi,
Ən böyük rüşvəti - «sağ ol» - kəlməsi,
Dövləti varıdır hər yetirməsi,
Necə səmimidir müəllim ürəyi.

Yorulmaz, qocalmaz, həmişəcavan,
Kiçikdən böyüyə minnətdar olan,
Elin sinəsində qürurla vuran
Kimin ürəyidir - müəllim ürəyi!

Çalışaq borcunu qaytara bilək,
Ürəkdən bağlanaq, ürəkdən sevek.
İnciyər, üzülər xətrinə dəysək,
Bahar çiçəyidir müəllim ürəyi.

10.01.06

MÜƏLLİMLƏRİMƏ

(Həyatdan getsələr belə ölməzliyi ilə qədirbilən şagirdlərinin qəlblərində daim yaşayarlar).

Siz üzü ağ, vüqarı dağ, qüruru dağ müəllimlər,
Hər tamahdan, təmənnadan nəfsi uzaq müəllimlər!
Bu dünyada varsa kimim, varsa nəyim, sizdən oldu,
Torpaq üstə ayaq tutub, yeriməyim sizdən oldu.
Sizdən oldu insanlığım, halallığım, hər uğurum,
Sizdən oldu Rəsula da, Vurğuna da vurğunluğum,
«Ana» sözü bal tək axdı, dilinizdən ürəyimə,
Əlinizlə qələm tutdum, yazdım onu dönə-dönə
Vətən – dediz, sizdən bildim ona övlad olduğumu,
Mən «Vətən»ə ana dedim, varlığım ilə sevdim onu.
Siz səpdiniz ürəyimə məhəbbətin toxumunu,
Bu ülvü hiss həm yaşatdı, həm ucaltdı vücudumu.
Kim ki, sizi anlamadı, kim ki, sizi eşitmədi,
Milyonlara yetişsə də insanlığa yetişmədi.
Ey üzü ağ, vüqarı dağ, hünəri çox müəllimlər,
Tarix sizi min ülfətlə yaşadacaq, müəllimlər!

14 sentyabr 2006

HİKMƏT DÜNYASI

*«Dostluq et, əzizlə, istə kitabı.
Zülmətə nur salan işıqdır kitab.
Nadan, naqis üçün bağlı bir qapı
Qədirbilən üçün açıqdır kitab».*

Bizim evimizdə kitab hər zaman,
Hər vardan, dövlətdən uca tutulub.
Başımız üstündə müqəddəs Quran,
Qəlbimiz, nəbzimiz kitabla vurub.

Kitab çörəyimiz, hava-suyumuz,
Kitab diləyimiz, ülvi duyğumuz,
Kitab ev yiyəsi... Qonağımızdır,
Ürəklər isidən ocağımızdır.

Kitab ən maraqlı müsahib kimi.
Sevindirir bizi, güldürür bizi.
Kitab bizə verir öz sevincini,
Alır, yüngül edir kədərimizi.

Kitabla açırım səhər gözümü,
Alır o əlimdən hər gündüzümü,
Basıram bağrıma can dəftərimi-
Onunla yatıram yenə gecəmi.

Evimin hər yanı, hər üzü kitab.
Yatağı, mətbəxi, taxçası kitab
Ömür yoldaşımın cehizi kitab,
Gəlinimin güllü boxçası kitab.

Yaşdları sərvət-varı gəzəndə,
Mənimkilər düşdü təhsil dalınca.
Əldə kitab-hərə öz aləmində,
Murada çatırıq axşam olunca.

Kimlərsə rəflərə büllurlar düzür
Kimlərsə cah-cəlal içində üzür.
Kimsə xumar olur «Madonnasından»-
Mən isə Vahidin kitabçasından.

Kitab mənim üçün anam yerində
Çəkir yorulmadan ömür yükümü,
Özümü görürəm sətirlərində.
Ağır anlarımda alır könlümü,

Kimsə beş manata başını yarır
Onun ideali dövlətdir, vardır,
O bədbəxtki, məni özündən sanır,
Bilsin: dünyalarca mənliyim vardır!

Kim ömür sürürsə gözüyumulu,
Elmdən, ədəbdən qafil, kənardır.
Kitab çörək qədər dadlı, doyumlu,
Onun hikmət dolu dünyası vardır.

Yatır, rahatlanıb qonşular erkən,
Mənsə könül verdim xoş duyğulara.
Yataq otağımın pəncərəsindən
İşıq axır hələ qaranlıqlara!..

Gecən xeyrə qalsın əziz oxucu,
Gəlməsin söhbətim sənə yorucu.
Kitabı sinəmə çəkib yatıram,
Təzə bir dastana imza atıram.

GÖZƏL SƏHƏR*(İlk dərş gününə)*

Yenə gəldi sentyabr, ürəkaçan gözəl səhər,
İlk dərş günü, ilk zəng üçün tələsənlər nə bəxtəvər!
Ağ geyimdə şən uşaqlar – üzügülər, boyu bəstə,
İncə, zərif ağ əllərdə ağ çiçəklər dəstə-dəstə,
Şən üzlərdə zərifliyin, gözəlliyn nişanəsi,
Gülüş dolu gözlərində bir səadət tərənəsi.
İzdihamlı məktəb yolu dalğalanır dəniz kimi,
Oxşayıram dalğa üstə ağ qağayı dəstəsini.

İlk dərş günü, ilk zəng üçün hey tələsir məktəblilər,
Sevinc dolu həyacandan bir az əsir məktəblilər.
Bax indicə ana məktəb qollarını açar yenə,
Xoş əhvalı görüşlərin xoş anları yaşar yenə.
Eşidilər ürəkləri döyündürən ilk zəng səsi,
Sinifləri isindirər müəllimlərin xoş nəfəsi.
Hamı görüş həsrətilə doluşduqca dəhlizlərə,
Əvvəlki tək gözəlləşər doğma məktəb birdən-birə.

Bu gün mənim uşaqlığım yenə gəlir göz önünə,
Duyğularım qanad açır uzaq məktəb illərinə...
Bir zamanlar bax beləcə, deyə-gülə uşaқыana,
Axışaraq ilk dərş günü ana məktəb qucağına.
Məkr bilməz düzürəkli sadə, sakit uşaqlardıq,
Düşünərdik müəllim yeməz-onu müqəddəs sanardıq
Nə indiki bolluq vardı, nə də məktəb paltarımız,
Gözümüzə saray idi dərş otağıımız.
Bir sinfdə qırx nəfərdik-mehribandıq, bəxtəvərdik,
İkiyerlik bir partada üç-üç, dörd-dörd yerləşərdik.
Kitabların yoxluğundan boş qalardı çantamız da,
Dəftər, bir də yavan çörək «dost olardı» çantamızda.
Fəqət hər cür əziyyətlər, çətinliklər görsək də biz,

Məktəblə bir döyünərdi inam dolu qəlblərimiz.
Müəllimlərin hər sözünü acgözlüklə dinləyərdik,
Bilikləri acqarına çörək kimi mənimsərdik.

O illəri həyacanla xatırlayıb dönə-dönə,
Sizə baxdım, aranızda özümü də gördüm yenə.
Mən gəlmişəm sidq ürəklə salamıza səhər-səhər,
Sıranızda olsun yerim, ağ qanadlı göyərçinlər!
Siz vətənin baharına açılan tər çiçəklərsiz,
Sizinlədir gözəl sabah-görün necə bəxtəvərsiz!

14.09.06

MURADIN SƏRÇƏLƏRİ

Səhər-səhər sərçələr,
Uçub dama gəldilər.
Murad onları görcək,
Yaxınlaşdı sevincək.
O, quşları səslədi,
Çoxlu-çoxlu dən verdi.
Yedilər, tox oldular,
Doydular, dağıldılar.
Pırıl, pırıl uçdular,
Uçub uzaqlaşdılar.

AYRILMARIQ BİZ*(Son zəng günü münasibətilə)*

Məktəb müəllimsiz-tənha abidə,
Müəllim nəfəsidir ona ruh verən.
Ağac da bəhrəsiz, cansız bir gövdə,
Şirə işlənməsə yarpağa kökdən.

Müəllim, ömrünü əsirgəmədən
Böyütdün, kamala yetirdin bizi.
Qara saçlarına dən düşür nədən?
İllərin möhnəti üzümünü sizi?!

Açıb kitabları hey varaq-varaq
Yazdın sətir-sətir ürəyimizə.
Elmin qüdrətinə arxalanaraq
Necə yaşamağı öyrətdin bizə.

Hələ qabaqdadır həyat yolumuz,
Həm bizə bələdçi, həm məşəl oldun.
Səninlə bağlıdır hər uğurumuz,
Bizim günümüzdə ən gözəl oldun!

Mən sabah yüksəlsəm, ucalsam belə
Qarşında indiki tək müntəzirəm.
Nə zaman büdrəsəm, yıxılsam belə,
Səni haraylaram, səni səslərəm.

Əlvida demirəm, ayrılmırıq biz,
Ayrılmaz sevgiyə bağlanan qəlblər.
Bu gün doluxsunub kövrəlməyimiz
Sizə sayqımızdır dünyalar qədər.

29.05.2006

SON ZƏNGİMİZ

Bir nəsil də dolur yaşa,
Təhsilini vurur başa.
Dayanmışıq indi qoşa,
Mübarəksən, son zəngimiz

Sanki nağıl içindəyik:
Bəlkə hələ birinciyik?
Deyəydik, kaş ilk zəngdəyik,
Ay tələsən son zəngimiz.

Nə tez gəldi keçdi illər?
Ayrılığı seçdi illər.
Xatirəyə köçdü illər,
Tarixləşən son zəngimiz.

Dilbir olan, canbir olan
O qayğısız, o mehriban
Sinfimizin birgə vuran
Ürəyisən, son zəngimiz,

O ilk zəngdən son zəngədək
Şən, mənalı bir yol keçdik,
Kamilləşdik, gözəlləşdik.
Səslən, səslən, son zəngimiz!

Rəhbərimiz sinfin gözü!
Onun ürək döyüntüsü ,
Son öyüdü...
Titrək səsi,
Son sözsən, son zəngimiz.

Ustadımız müəllimlər,
Amalımız-mərdlik, hünər,
Biz vətənə dönməz əsgər-
Sən Himnisən, son zəngimiz!

Dostlar, bu gün yol üstdəyik-
Biz sabahıq gələcəyik,
Biz sadəyik, tələbəyik,
Biz ümidik, qələbəyik,
Məğrur səslən, son zəngimiz,

Yaşarmasın gözlər bu gün
Ağlasaq da için-için.
İlk kədərini, son sevincini.
Qəmli-qəmli, həzin-həzin
Nəğməsisən, son zəngimiz!

29.05.2006

İLK QAR

Ağappaq ulduzcuqlar,
Göydən yerə sərildi.
Budaqların gözündən,
Gilə-gilə yaş gəldi.
Bir az keçdi hər tərəf
Ağardı yavaş-yavaş.
Xəzan görünməz oldu,
Yollarsa naxış-naxış.
Dağlar, düzlər, yamaclar,
Ağ yapıncı geydilər.
Şən uşaqlar sevincək:
«Ura, ura!» - dedilər.

22 dekabr 2006

İKİ NEMƏT

Çörəklə yanaşı mənim süfrəmdə
Bir nemət də vardır-kitabdır adı.
Bu gün öz süfrəmdən mən söyləsəm də,
Ona müqəddəslik verən tanrıdı.

Çörək insanlığa həyatsa əgər,
Kitab ağla daddır, ürəyə duyğu.
Alidir rütbəsi çörəyin qədər,
Biri can yaşadır, o biri ruhu.

Çörək həyat eşqi-hərdən göz yaşı:
Bir qarın çörəyə möhtac da vardır.
Kitab həyat dərsi, tarix yaddaşı-
Nəsildən-nəslə bir yadigardır.

Qədirbilən üçün kitabla çörək
Cənnət neməti tək dadlı və ləziz,
Müqəddəs adına səcdə edərək
Çörəklə, kitabla daim varıq biz.

Çörəkdi adəmi cənnətdən atan,
Çünki, Yer üzünə həyat gərəkdi-
Belə buyurmuşdu böyük yaradan:
Xilaskarı Quran, bir də Çörəkdi.

O gündən qəlblərə qoşa yazılır
Müqəddəs kitabla çörəyin adı.
Biri firavanlıq, biri imandır,
Onlarla qurtulur bəşər övladı.

GƏNCLİYİN SƏSİ

(2 fevral gənclər gününə)

Mən gəncliyəm, o qayğısız uşaqlıqdan gəlmişəm,
Ataların dünəninə, bu gününə varisəm.
Mənim yolum nəsillərin mərdlik, hünər yoludur,
Qəlbim, ruhum ellərimə sədaqətlə doludur.
Allah məni gözəllikdən, ülviyyətdən yaratdı,
Nəsibimsə təmiz sevgi, gözəl ömür, həyatdı.
Ellər mənə bahar deyir – tərəvətdə baharam,
Tükənməyən arzularla, istəklərlə yaşaram.
Qızıl günəş şəfəqiyəm, parlayıram üfüqdən,
Qərq edirəm yurdumuzun səhərini nura mən.
Bir an belə sığınmadım rahatlığa, dincliyə-
Nə ətalət, nə laqeydlik yaraşmayır gəncliyə!
Ana Vətən torpağında dəyanətim, gücüm var,
Gözlərimdə şimşək oynar, ürəyimdə od qaynar.
Yeni həyat, yeni dövrən qurmaq-tale qismətim,
Sabahımla bağlıdır hər səadətim, şöhrətim.
Ey atalar, meydan verin xarüqələr yaradım;
Dayaq verin bu dünyanı məhvərindən oynadım,
Zirvə verin qartal kimi qanad açım, fəth edim,
İnam verin, inam verin!
İnamdadır qüdrətim.

Mən gəncliyəm, zamanım hər sınağından çıxmışam,
Vətən üçün şəhidliyin zirvəsinə qalxmışam.
Bu gün yenə əldə bayraq zəfərlərə köklənim,
Sənin bariz əsgərinəm, mən hazırım, Vətənim!

UCALMAĞIN SİRRİ

Ucalmaq istəsən, gəlməsin asan,
Əzəl ucalığı dərk edəndən ol.
Çalış zirvələrdə qərar tutasan
Qartalın əslindən, cərgəsindən ol.

Deyiblər beşikdən qəbrəcən öyrən,
İbrət al hər aqıl nəsihətindən.
Qıraqla dolanma yol göstərəndən,
Həyatda görəndən, götürəndən ol.

Özünü düşünüb, özündən demə,
Şərik ol, hamının yaxşı-pisinə,
İşinlə fayda ver, yara elinə,
Xalqına şan-şərəf gətirəndən ol.

İstəsən məclisin şahı olasan,
Uzaqlaş sünidən, riyakarlıqdan.
Necə var eləcə görün hər zaman,
Hamıya xoş ovqat yetirəndən ol.

Toplaşa başına hər qədərbilən,
Üzük qaşı kimi qapana dövrən,
Hüsn rəğbət göstər, dür tök dilindən,
Yüz eşidəndən ol, bir deyəndən ol.

Heç vədə gətirmə dilinə yalan,
Yaltaqdan, şərçidən bacar gen dolan.
Adını uca tut, ucada dayan,
Mehri-mərifətdə seçiləndən ol.

Ucalıq gətirər insana zəhmət,
Halallıqla qazan, muradına yet.
Azından, çoxundan acizə pay et,
Bir kəsə yük olma, yükçəkəndən ol.

Kimsəyə keçməsin pisləyin sənin,
Düşmə caynağına tamah-iblisin,
Özgə tikəsində olmasın gözün,
Nəfsini ağına qul edəndən ol.

Təmiz ürəyinlə, ülviyyətinlə,
Əhdinə, eşqinə sədaqətinlə,
Saflıqda su kimi ləyaqətinlə,
El-oba içində seviləndən ol.

ANAMIN BAYRAMI

Ən gözəl bir bayram var, bayramların içində,
Əzizdən də əzizdir, bu gün mənim üçün də.
8 mart – qadınlara bəşər ehtiramıdır,
Dünyalarca sevdiyim anamın bayramıdır.
Bir əlində bənövşə, bir əlində səməni,
Anamın təbrikinə gəlir yenə ilk bahar.
Bu gözəl səhər yenə, hər il olduğu kimi,
Hədiyyələr gətirir, ona dostlar, yaxınlar.
Nə gözəl gündür bu gün – dünya sevinci içində,
Şadlıq edir yapon da, ərəb də, türk də, çin də,
Yer üzündə hamını bu gün doğmalaşdırır,
Axı, bütün insanlar bir ana övladıdır.
Sənin böyük bayramın, mübarək olsun, ana!
Əla qiymətlərimdir, hədiyyəm, bayramına.

07.03.2007.

ATAMIN BİR CAVANA SÖYLƏDİKLƏRİ

Günlərin birində sordu bir cavan
 Mənim dünya görmüş ahıl atamdan:
 Əsrlər şahidi ey müdrik qoca,
 Dediniz çatmışam düz yüz on yaşa.
 Gümrah görünürsüz, maşallah sizdən,
 Hələ yaxşısiniz, nur yağır üzdən.
 Əsla sındırmamış sizi yaşınız,
 Cavanla cavansız, ürəkaçansız
 Sizin hər sözünüz həyat dərşidir,
 Söylədikləriniz tarix özüdür.

O yaddaş, hafizə heyrətə salır-
 İndiki nəşildə mægər varmıdır?
 Siz el ağsaqqalı, məsləhətçisi,
 Qəlbən sevir ellər, obalar sizi.
 Bəs uzun və sağlam ömür sürməyin,
 Nədir görən sirri, yolunu deyin.

Qoca bir anlığa xəyala daldı,
 Xəfif təbəssümlə sözə başladı:
 -Çox yaşamaq keçir könlündən demək,
 Ömür şirin şeydir, elə deyilmi?
 Ancaq bir elm var – yaşamaq elmi,
 Əzəl dərk edəsən bu elmi gərək.
 Ay oğul, mən deyim, sənsə qulaq as:
 Həyatda kor kimi yaşamaq olmaz,
 Xoş bir ömür Verdi, mənə Allahım,
 Səbirdən, şükürdən uzaq olmadım.
 Hər günün öz zövqü-səfası vardır,
 Yaşaya bilənə qış da bahardır.
 Doyunca kam aldım mən bu həyatdan,
 Şükür bu gün ölsəm, deyiləm peşman.
 Ömür də bir yoldur, sonu bilinməz,
 O yolun yolçusu geriyə dönməz.

Bacar bu səfərdə dörd şeyi qoru:-
Cismini, ismini, ürəyi, ruhu.
Həyatda hər şeyin öz nisbəti var,
Yüz ölç, bir biç deyib bizim atalar.
Çox keçsə könlündən azdan qalarsan,
Qədərini bilsən, rahat olarsan.
Yükü də götür ki, çəkdiyən qədər,
İfrata varmağın əzab gətirər.
Hər şeydə, hər yerdə «Qızıl həddi» tut,
Cisminə, ruhuna rahatlıq yarat,
Zəhmətdir insanı, insan eyləyən,
Həvəslə girişib, həzz al işindən.
Sadə, səmimi ol göründüyün tək,
Vicdan təmizsə də, ağrımaz ürək.
Sevgiyə qanad ver, uçsun hər yana,
Qovuşsun həyata, yurda, insana
Ürək genişliyi, bir də insanlıq,
Ruha saflıq verər, cana sağlamlıq.
Hər uğursuzluqdan dönmə, sarsılma,
Hər cılız hisslərin əsiri olma.
Qoru ürəyini, əsəblərini-
Beyindir idarə edən bədəni.
Səbr et, xəşbəxtliyin açarıdır o,
Ömrün maneəsiz axarıdır o,
Səbir məqsədinə, kama çatdırar,
Şükürdən ürəyin rahatlıq tapar,
Elm itiləyər zəhnini hər an,
İnsanı pak edər din ilə iman,
Ədalət ucalıq, şuxluq gətirər,
Mərhəmət ürəyi, ruhu təmizlər,
Ölüm qorxusunu öldürər inam,
Ömrə qanad verər, arzu ilə kam.

İllərin sayıyla ölçülmür ömür,
Məna, məzmun ömrə ölməzlik verir.

Demək, allahsa da səni xəlq edən,
Ömrünü, adını yaşadan sənsən.

YAZ GƏLİR

Yağış yağır sırha-şır,
Budaqlar pıçıldaşır,
Deyir-deyir: «Yaz gəlir».

Çaylar çəşür çağlayır,
Yolları sel bağlayır,
Deyir-deyir: «Yaz gəlir».

Günəş üfüqdə yanır,
Qar zirvəyə dırmanır,
Deyir-deyir: «Yaz gəlir».

Qaçır duman, yatır çən,
Yaşıllaşır çöl-çəmən,
Deyir-deyir: «Yaz gəlir».

Bənövşə boynun əyir,
Novruzgülü üşüyür,
Deyir-deyir: «Yaz gəlir».

Qaranquşlar görünür
Hamı-hamı sevinir,
Deyir-deyir: «Yaz gəlir».

OĞLUMA

Varsa pak ürəyin, təmiz niyyətin,
Ömür əzab olmaz, həyatsa çətin,
Baban tək yüz onu haqlamaq üçün
O ağıl, o səbir, o hünər, gərək,
Vüqarın dağlara bərabər gərək!

HALALLIQ

Halallıq dünyada ucalığıdır,
Halallıq asudə qocalığıdır,
Halallıq varındır, alacağıdır.
Halallıq yığılsan qaldırar səni,
Öləndən sonra da yaşadar səni.

NƏVƏMİN QIZILGÜLÜ

Nəvəm qoydu, masam üstdə qızılgül,
Mən oturub gülə şeir yazırkən.
Əlimdəki qələm dindi elə bil:
Gülün ətri gələr indi şeirdən.

NƏVƏM MƏKTƏBƏ GEDİR

Mənim Mahama nəvəm,
Çatıb məktəb yaşına.
Bu gün ilk zəng günüdür,
Yığışmışıq başına.
Yerə, göyə sığmayır,
Ailənin sevinci.
Axı o evimizdə,
Birincidir, bir inci!
Çox yaraşır əyninə,
Təzə məktəb forması.
Budur, hazırdır artıq
Belində də çantası.
Əlvida oyuncaqlar,
Haydı dərəcə, irəli!
Getdi qayğısız çağlar,
Gəldi məktəb illəri.
Oğul, məktəbə gedən
Qədəmlərin mübarək.
Sənin üçün ilk dəfə
Bu gün çalınar ilk zəng,
Daşı şərəflə, oğul,
Sən məktəbli adını,
Qoru təmiz vicdanla
Sən məktəbli andını.
Yolun uğurlu olsun,
Həyat gülsün üzünə.
Əməyinlə çatasan
Hər elmin zirvəsinə.
15 sentyabr 2006.

BALACA RƏSSAM

Murad şəkil çəkməyi,
Öyrənib qardaşından.
Yaman həvəs göstərir,
Hələ kiçik yaşından.
Rəngli qələm dəftəri,
Sehrlı fırçası var.
Yazır, pozur, rəngləyir-
Öz nağıl dünyası var.
Çox balacadır hələ,
Qarışdırır rəngləri,
Ayıra bilmir hələ,
Qazları, ördəkləri.
Qaranquş yuvasına,
Ala sərçələr qonur,
Ağacın yarpaqları,
Qonur, qırmızı olur.
Şam üstündə yam-yaşıl,
Almalar «gülümsəyir»,
Sarı-sarı armudlar,
Limonlara bənzəyir.
Çəkdiyi maşınlar da,
Yaman gülməli çıxır,
Ev «tikəndə» özünə
Qapısını unudur.
Bu nədir çəkib yenə,
Tülkü, yoxsa canavar,
Dovşanın üç qulağı,
Məstanın buynuzu var?
Murad kiçik olsa da,
Rəngləri səhv salsa da,
Çoxlu şəkillər çəkir,
İşindən yorulsa da.
Bu sehrlı sənətə,
Bağlanıbdir ürəkdən,
Deyir ki, böyüyəndə,
Rəssam olacağam mən.

TƏK BƏNÖVŞƏ

(Nəvəm baharın gəlməsinə hələ dörd həftə qalmış kol dibində tək bir bənövşə gördü. Bu tapıntıdan onun sevincinin həddi-hüdudu yox idi.)

Nəvəm gəlir gülə-gülə,
Sağ əlində tək bənövşə.
Yaza dörd həftə var hələ,
Hardan belə ilk bənövşə.

Hey oxşayır, əzizləyir,
Şirin-şirin sözlər deyir.
Gör o, səni necə sevir,
A boynu bükük bənövşə.

Noğul balam qoy şad olsun,
Deyə-gülə yaşa dolsun.
Ömrü solmaz bahar olsun,
Sən ona bəzək, bənövşə!

12 fevral 2006

**NƏVƏM, QARPIZ VƏ QORUQÇU
HAQQINDA HEKAYƏT**

Bir nəvəm var – Mahama,
Özüm qurban balama.
İstəklidir, gözəldir,
Nolar bir az dəcəldir.
Mənsiz bir an durmayır,
Gəzməyi çox xoşlayır.
Onunla seyrə çıxdıq,
Çölə - çəmənə baxdıq.
Dolaşdıq bağ bostanı,
Göz oxşayır hər yanı.

Qarpız, yemiş yanaşa,
Şamamalar tamaşa.
Qocaman qoruqçunun
O yandan gəlir səsi.
Parlayır, gülür onun
Gündən yanan çöhrəsi.
Bu yay məhsul bol gəlmiş,
Kefi yaman düzəlmiş.
Bizə «Xoş gəldin» deyə
Dönür qarpız üzməyə.

Nəvəm qarpız istəyir,
Mən kəsirəm, o yeyir.
Şirəsi axa-axa,
Gah qarpıza, gah bizə
Heyrətlə baxa-baxa
Yeyir özündən razı,
Şirin-şəkər qarpızı.
Yenə həmişəki tək,
Başını yelləyərək
Başlayır suallara,
Daha verməyir ara:
-Baba, gör nə deyirəm:
Qarpızı çox sevirəm
Nə dadlıdır, şirindir,
Torpaqda necə bitir?
Qarpızlar qalaq-qalaq,
Yaman yekədir, bir bax?
Qoruqçu gülə-gülə,
Nəvəmlə gəldi dilə.
-Ay səni şirin balam,
Dilini yeyim balam.
Qarpız şirinsədə, bil,
Yetirmək asan deyil.
Bostanlığa xam tala,

Torpağı münbit ola.
Əkəsən, becərəsən,
Min əziyyət görəsən.
Qayğı göstərsən əgər,
Şitillər tez boy verər.
Kökü gedər dərinə-
Torpaqdan şirələnə.
Yaşıl-yaşıl yarpaqlar,
Günəşdən işıq alar.
Ay-ulduzlu gecələr
Tağı uzanar gedər.
Gün ötdükə görünər,
Sarmaşıqla çiçəklər.
İşə başlar arılar,
Çiçəklər maya tutar.
Yumru-yumru meyvələr,
Yavaş-yavaş böyüyər-
Boyu yerdən, nəmişdən
Şirinliyi Günəşdən.
Tağlarına yaraşır,
Məhsul yetişər artıq-
Dadlı-dadlı, şip-şirin,
Yaraşığı süfrənin.

Ye oğlum, doyunca ye,
Yetirənə sağ ol de.
Nəvəm yedi nuş etdi,
Hekayət burda bitdi.

İyun 2005.

**KÖNÜLLƏR
QOVUŞANDA**

SEVƏNLƏR ÜÇÜN

Vüsal həsrətilə gələr ilk bahar,
Təbiət bəzənər, bənövşə açar.
Bu çiçəkli çəmən, şehli laləzar,
Deyin, belə göyçək yaranmış neyçin?
Sevənlər üçündür, sevənlər üçün.

Bir evdə daha gur yanırsa çıraq,
Bir evdə daha bərk çatırsa ocaq,
Bir evə erk ilə gəlırsə qonaq,
Bilin ki, bu ocaq sevənlərindir,
Ocağın qədrini bilənlərindir.

Gələrsə uzaqdan şən gülüş səsi,
Sizi məst edərsə sevgi nəğməsi,
Duysanız bəxtəvər qoşa nəfəsi,
Çəkilin, yol verin, sevənlər gəlir-
Bu yolu bir yerdə gedənlər gəlir.

Yoxsa ürəyini ağrıdan, gərən
Fərəh nə qanarsan, qəmi neynərsən?
Sevənlər kam alar, qoşa ömürdən,
Bu dünya əzəldən sevənlərindir,
Demək, bir sənindir, bir də mənimdir.

KÖNÜLLƏR QOVUŞANDA

İl boyu bahar olar,
Nə xəzan, nə qar olar,
Bülbül gülə yar olar
Könüllər qovuşanda.

Aşib-daşar sevinclər,
Sevənlər ürəklənər-
Nə qəm bilər, nə kədər
Könüllər qovuşanda.

Gözlər dinər, danışar,
Şəkər dillər, lal olar.
Qəlbdən qəlbə nur axar,
Könüllər qovuşanda.

Dünya, güllü bağmısan,
Nə gözəl rəng almısan?
Sən bəxtəvər olmusan
Könüllər qovuşanda.

Həyat, sən nə gözəlsən,
Bir behiştə dönərsən,
Ömürləri bəzərsən,
Könüllər qovuşanda.

BİZİM QIZLARIN

Eldən-elə gəzər səsi, sorağı,
Saf təmiz, qəlbi var bizim qızların.
Gəlin görüşünə ilk bahar çağı,
Hər biri bir bahar – bizim qızların.

Ürəkdən sevinən, ürəkdən gülən,
Ədəbdə, ərkində tayı yox, gəzsən.
Dindir ki, dürr töksün şirin dilindən,
Cümləsi «can» olar bizim qızların.

Üzündə, gözündə təbəssüm gəzər,
Yerişi, duruşu marala bənzər.
Düşəndə naz edər, özünü çəkər,
Baxışı can alar bizim qızların.

Qoruyar hissini, ləyaqətini,
Gəlin namusunu, qız ismətini,
Cavanlar kənara salsa meylini,
Ürəyi qırırlar bizim qızların.

Necə gözəldirlər, tər çiçəkdirlər,
Hər evə, ocağa bir bəzəkdirlər,
Məhəbbətdə, sədaqətdə təkdirlər,
Eşqi pünhan olar bizim qızların.

MƏHƏBBƏTİM

Ömrümün bu çağında
Məhəbbətim nədir, nə?
-Könlümün ilk baharı,
Həyatımın axarı,
Səadətin açarı-
Ömrümün bu çağında
Tükənməyən xəzinə.

Məhəbbətim, bəs nədən
De, yarandın, yoğruldu?
-Soyumun mayasından,
Anamın laylasından.
O dilbərin nazından-
Ətri tər bənövşənin,
Dadı, duzu yurdumun.

Məhəbbətim, yangını,
Gücünü aldın nədən?
-Qartalın qanadından,
İgidin qılıncından,
Şimşək qığılcımından,
Bir şəhid anasının
Ahından, naləsindən,
Düşməyə nifrətindən!

Məhəbbətim, öyrəndin
Yaşamağı bəs kimdən?
-Günəşdən sönməzliyi,
İgiddən ölməzliyi
Tanrıdan dönməzliyi-
Bir də sirrini eşqin
Öyrəndim sevgilimdən.

Məhəbbətim nədir, nə?
 Söylə yolun hayana?
 -Məhəbbətim bir çapar,
 Eldən-elə yol alar,
 Ürəklərə yol tapar-
 Divanədir, divanə,
 Yaşayar yana-yana.

Məhəbbətim bir çeşmə,
 Suyu hər dərdə məlhəm-
 Ataların mirası,
 Tamburda el havası,
 Həzin zurna sədası,
 Bir də o şirin nəğmə-
 Gah zildən, gah da bəmdən
 Deyər məhəbbətimdən.

SEVMİŞƏM

Nə sərvəti, nə şöhrəti, nə də varı sevmişəm,
 Qəlb evimi isindirən, dostu, yarı sevmişəm.

Seyrəngahı göz aldadadan çox məmləkətlər gəzdim,
 Əvvəl-axır Vətən adlı gülüzarı sevmişəm.

Hər gülə, hər çiçəyə olmadı məftun ürəyim,
 Yurduma bahar gətirən müjdəkarı sevmişəm.

İllər ötdükcə ömür salır payıza məhrini,
 Özgələri bilmərəm, mən ki, baharı sevmişəm.

Vurğun könül qovuşubdur bir əbədi sevdaya,
 Mənim hər cəfamı çəkən vəfadarı sevmişəm.

Dönmərəm, çəksəniz də yüz yol imtahana məni,
Çünki əzəldən düz əhdi, düz ilqarı sevmişəm.

DANIŞAN MƏHƏBBƏT OLUR

Məhəbbət ürəyin titrək səsidir,
Ruhun ahəngidir, musiqisidir,
Dünyanın ən böyük möcüzəsidir,
Onu yaşadansa saf əməl olur.

Arada sevgi var söz nə gərəkdir?
Ürəklər dinəcək, sözləşəcəkdir,
Dodaq qaçacaqdır, göz güləcəkdir-
Danışan məhəbbət, susan dil olur.

Yaşa baxmaz ürək sevda gələndə!
Könlünə yatdığın üzə güləndə,
Qarşında maral tək boynun əyəndə
Sənin gözlərində ən gözəl olur.

Məhəbbət sədaqət, vəfa istəyir,
Nə hicran, nə ayrı cəfa istəyir,
Könül verdiyindən səfa istəyir,
Özgələr gözündə solğun gül olur.

Fırlanır dünyanın başında sevda,
Günəşin, hilalın qaşında sevda,
Bəşərin canında, yaşında sevda,
Sarsıdan, öldürən bir əcəl olur.

SƏNİNDİR

Getdiyın yollara göz dikmişəm mən,
Sənə uzatdığım əllər sənindir.
Ürəyim başında bəsləmişəm mən-
Çiçəklər sənindir, güllər sənindir.

O qarlı dağların zirvələrindən
Əsib sərin-sərin düzlərə gələn,
Şair ünvanıma salam gətirən.
Küləklər sənindir, yellər sənindir.

İçimdə bir həsrət göynəyir mənim,
Gedənim geriyə dönməyir mənim.
Özgələr dərdimi neyləyir mənim,
Ürəyimdən axan sellər sənindir.

Ürək qoy uymasın şirin xəyala,
Qismətdən deyilsə, yetməz vüsala.
İllər möhnətindən düşüb bu hala
Qar kimi ağaran tellər sənindir.

Könlünü almağa baharım olsun,
Düz sözüm, düz əhdim, ilqarım olsun,
Səninlə bölməyə aylarım olsun,
Bizi xoşbəxt görən illər sənindir.

BƏNÖVŞƏ, BAHAR, BİR DƏ SEVGİLİM

Sevgilim, sən mənə salam yetirdin
İlk dəfə gördüyün tər bənövşədən.
Həmişə xoşxəbər olasan, gülüm,
Baharın müjdəsi var bənövşədən.

Hərərət alıbdır Günəş də bu gün
Bizim eşqimizin hərərətindən.
İlk bahar da bu il gəlibdir erkən,
Mənə də pay elə, ver bənövşədən.

Gəlişin bənövşə, özün bənövşə,
Bədir ay üzünə qoyma gün düşə,
Belə gözəllikdə qıza kim düşə?-
Bir naxış alıbsan hər bənövşədən.

Təravətdə ötər çiçəyi, gülü,
Gülüşü məst edər şeyda bülbülü,
Öyrənib baxmağı boynubükülü
Bənövşə yarımdan, yar bənövşədən.

Qoy açsın bənövşə yurdumun bağı,
Bəzənsin təbiət gəlinsayağı,
Ətrindən xoş olsun hər baharçağı
Səma bənövşədən, yer bənövşədən.

DARIXMIŞAM

Yaman sıxır məni təklik,
Sənin üçün darıxmışam
Nə vaxt bir gün görəcəyik,
O gün üçün darıxmışam.

Beş ötdüyün, bir dediyin,
Bal eyləyib gizlədiyin,
İncə-incə, şirin-şirin,
Dilin üçün darıxmışam.

Ülkər kimi gəndən süzən,
Şöləsilə can incidən,
Qaş altından qoşa gülən,
Gözün üçün darıxmışam.

Azmış səni istəməyim,
Apardın da qaldı nəyim?
Üzür məni mənsizliyim,
Özüm üçün darıxmışam.

Eşqə dilək, ömrə bəzək
Həzin-həzin bir nəğmətək,
Təbəssümlə söylənəcək
Sözün üçün darıxmışam.

AYRILIQ

Hökmü zaman verdi qəfil bir qərar,
Çəkdi xəncərini amansız rüzgar.
Vahimə libaslı, qara buludlar
Örtdü bir vüsalın Günəş üzünü-
Yenə də ayrıldıq bir bahar günü.

Xəstəlik adında məkrli iblis,
Yersiz qonaq kimi gəldi xəbərsiz.
Çox da öyünməsin, düşərliyik biz.
Qalib çıxacağam mən bu savaştan,
Mənə qüvvət verir o əhdi-peyman!

Ürəklər üşüdən müdhiş gecələr,
Xəyalı öldürən lal düşüncələr,
Yuxusuz gözlərdə açılan səhər
Bir də sınaq edir taleyimizi-
Zamanın hər hökmü ayırmaz bizi!

Yaz erkən çiçəyə düşən qar kimi
Ayrılıq üşüdür kövrək qəlbimi.
Tək bircə təsəlli yaşadır məni,
Hər sərt qışın sonu yazdır, gəlişdir,
Hər ayrılığın da sonu görüşdür.

Volqaqrad may 2004

DÜNYANIN BƏXTƏVƏRİYƏM

Ömrə bir bəzəkdir könül həmdəmi,
Eşqin böyüklüyü yaşadır məni.
Tər lan duyğuları cuşa gətirən,
Şərimə güc verən, qol-qanad verən
O ürək sirdaşı yaşadır məni,
Ömrə bir bəzəkdir könül həmdəmi.

«Sədəf dəhanından dürr töküləndə»,
İçdiyim çeşmədən o da içəndə,
Elə bil uçuram nağıllarda tək,
Eşqin qüdrətindən vəcdə gələrək.
Səadət gölündə üzürəm mən də,
İçdiyim çeşmədən o da içəndə.

Məhəbbət günəşdir, səadət dəniz,
Uçur dalğalarda ağ yelkənimiz.
Həyat əbədidir, biz müvəqqəti,
Zamanın hökmü bir, qərarı qəti.
Kamala yetirik düşündükcə biz:
Məhəbbət günəşdir, səadət dəniz.

Deyirəm, dünyanın bəxtəvəriyəm,
Çünki mənə yaddır bu gün qəm, ələm.
Darayır saçımı erkən yaz mehi,
Üzə gülümsəyir səhərin şəhi,
Günəşdən nur içib nəşələnirəm,
Deyirəm, dünyanın bəxtəvəriyəm.

Volqoqrad may 2004

VURULMUŞAM

Sərvi boylu, ay bənizli,
Camalına vurulmuşam.
Gözü sərraf, sözü inci,
Kamalına vurulmuşam.

Ədasından oldum bihal,
Aldı məni fikir, xəyal,
Bir canımı gündə yüz yol
Almağına vurulmuşam.

Göydə yanan ülkər kimi
Göynədidir ürəyimi.
Sağalmayan dərdə məni,
Salmağına vurulmuşam.

Yelə dönsün, ötsün hicran,
Doymamışam hələ yardan.
Özü şirin, eşqi pünhan
Olmağına vurulmuşam.

MƏHƏBBƏTDƏN DANIŞAQ

Əzizlərim, məclis quraq, söz deyək,
Ürəkdolu məhəbbətdən danışaq.
Hər sözü-söz edib, məna gəzməyək,
Hüdüd bilməz ünsiyyətdən danışaq.

Hər insana həyat verən, ruh verən,
Yana-yana məhəbbəti bəsləyən,
Bir ovucda dünya dərdi gəzdirən,
Ürək adlı bir zinətdən danışaq.

Yurd sevgisi – varlığımın qayəsi,
Ana eşqi – gözlərimin mayası.
Sevgilim də məni qana salası-
Hansı əzəl, bu hikmətdən danışaq.

Vətən, eşqin yanar oddu sinəmdə,
Bu yangıdan qübar edər sinəm də
Güman etmə, soyuyam da, sönəm də,
Hər daşına sədaqətdən danışaq.

Anam mənim, gileylisən bilirəm,
Qurban olub, ayağına sərilməm.
O laylalı dilin üstə ölürəm,
Dilin ölsə nə qeyrətdən danışaq?

Sevgilimə deyiləsi sözüm çox,
Əcəl girsə aramıza dönüm yox,
Onsuz mənim həyatım yox, günüm yox,
Dəyanətdən, ləyaqətdən danışaq.

Başım üstdə uca dağlar, vüqarım,
Göz oxşayır çəmənzarım, gülzarım:
Gözəlliyə tacdı mənim diyarım,
Göz açdığım təbiətdən danışaq.

Qızlarımız söz istəyir nə vaxtdı,
Baxışları yol üstdədir nə vaxtdı,
Bəs toy-düyün harda qaldı havaxtdı
Bu həvəsdən, bu büsatdan danışaq.

İgidlərin yönü düşüb qürbətə,
Analar da daha dözmür möhnətə.
Deyin haçan gələcəksiz mürvətə,
Analarla xoş niyyətdən danışaq?

Ay insafsız, bir göz yetir, göz-dolan,
Elçi daşı boş qalıbdır nə vaxtdan...
Anaların dilindən xoş söz alan
Elçilərdə fərasətdən danışaq.

Əzizlərim, şad gün görək, sevinək -
Nə gözəldir ömür, həyat, xoş dilək?!
Gülə-gülə, ehtiramla söz deyək,
Ürəkdolu məhəbbətdən danışaq.

MƏN SƏNİNLƏYƏM

Tənhalığa qaçmaq istədim sənsiz-
qaça bilmədim.
Qanad açıb, uçmaq istədim sənsiz-
uçma bilmədim.
Xəyalınla keçdi yuxusuz gecəm,
Səhərimi açmaq istədim sənsiz-
açma bilmədim.

Bir gün tənhalığa qaçacaq olsan,
məni də apar,
Arzu qanadında uçacaq olsan,
məni də apar,
Həmdərd sorğuyla düşüb yollara
Haraya, haraya çatacaq olsan-
məni də apar.

Sən kimi arasan, harada olsan-
mən sənənləyəm,
Hansı bir diyara pənah aparsan-
mən sənənləyəm,
Ömrümdən ömrünə calasın Allah,
Bil ki, bu dünyada yüz də yaşasan-
mən sənənləyəm.

DƏYANƏTİN VAR

*(Paklığı, ləyaqəti və dəyanəti ilə el arasında
sevilən, seçilən qızlarımıza)*

O məğrur hüsnünə heyran olmuşam,
Sənə söz qoşmağa şücaətim var.
Bu gün nəğmənlə mehman olmuşam,
Söz-sənət payımdan öz qismətim var.

Qaynayır gözündə həyat çeşməsi,
Qəlbində yaşamaq, yanmaq həvəsi,
Paklıq nümunəsi, ismət zirvəsi,
Saf arzun, istəyin, xoş niyyətin var.

Səni sındırmadı hər çətin anlar,
Hüsn-rəğbət etdi duyan insanlar,
Qoy uzaq dolansın dönük olanlar,
Çünki dağ vüqarın, dəyanətin var.

Bir gün yandırarsan bəxtin şamını,
Əlinlə açarsan özgə qapını.
Olarsan doğmaca evin xanımı-
Səni yaşadacaq səadətin var.

Ürəyincə yaşa, həyatdan kam al,
Ömürdən vəfa gör, göylərə ucal.
Hər zaman özün ol, özün kimi qal,
Sənin el içində ləyaqətin var.

BU SEVDA MƏNİ

Heç bilmədim nə vaxt yolumu kəsdi,
Kəməndinə aldı, bu sevda məni.
Bir alagözlünün nə imiş qəsdi,
Qeylü-qala saldı bu sevda məni.

Buludlar qaraldı, qatdı aranı,
Yayda qarla gəldi qışın boranı,
Başımda oynadı çəni, dumanı,
Qasırğa tək çaldı bu sevda məni.

Bircə nişan ilə gözümü aldı,
İkinci hədəfi ürəyim oldu.
Ağlımı apardı, ruhum qaraldı,
Qara günə saldı bu sevda məni.

Ürək dincliyinə vermədi aman,
Bir vüsəl dəminə varmıdır güman?
Gecikmiş sevdanın yanğısı yaman,
Xəbərsiz ağartdı bu sevda məni.

Hər ürək tab etməz dəyanətim var,
Düz əhdim, düz sözüm, sədaqətim var.
Bir sevda adında qəbahətim var,
Deməyin, qocaltdı bu sevda məni.

O GÜLƏN GÖZLƏR

Sən baxdın... Sən güldün... Güldü gözlərin,
Hər tərəfə həzin bir nəğmə axdı,
Dodağından gözə qonan gülüşün,
Dolanıb qəlbləri yandırır yaxdı.

Sən güldün, günəş də hərarətləndi,
Dünyaya gülüş tək nur səpələndi.
Səma inciləşdi, yer inciləşdi,
Çiçəklər üstünə çiskin ələndi.

Deyirəm bəlkə də, ay gülən gözlər,
Səma öz rəngini səndən alıbdır.
Sənin gözlərinlə gülür çiçəklər,
Təbiət nə gözəl rəngə çalıbdır?

Bəlkə gülüşündən alıb, deyirəm,
Bənövşə ətrini, yaz nəfəsini.
Baharın qisməti olub deyirəm,
Payıza da vermək tərəvətini.

Dünyaya baxıram gözlərinlə mən
Mənim sevincim var, gülüşlərində
Sevənlər öyrənir, gülməyi səndən,
Məhəbbət payıdır, gülüşlərin də.

MƏNİM İKİ GÜLÜM

Səhər-səhər qızılgülü iylədim, -
Yaz da gəldi, gül də açdı, nə dərdim,
Ürəyimdə sənə Qızılgül dedim,
Gülsüz səni, sənsiz gülü neylərəm,
sənsiz, gülüm, neylərəm?

Gülə baxdım, yağlı düşdü gözümə,
Ləçəyilə aldı məni gözünə.
Aman, həsrət qaldım işıq üzünə,
Açmasan da günahından keçərəm,
sənsiz, gülüm, neylərəm?

İki gülün vurğunuyam bu gündən,
Onun biri Qızılgüldü, biri sən,
Biri ətrim, biri cəmi xəzinəm,
Sizin ilə ömrü başa yetirəm,
sənsiz, gülüm, neylərəm?

Taleyimi adınıza yazandan,
Özgələrçün itkin düşüb azandan
Nəğmələrim təkçə sizə ərmağan.
Qızılgüldən, bir də səndən söylərəm,
sənsiz, gülüm, neylərəm?

ÖYRƏNCƏLİYƏM

Könlüm baharına bir bənövşəydi,
Sanırdım, ömrümə sonsuz bəzəkdi,
Amandır, deməyin bu nə gileydi-
Yanıram gec açıb tez solmağına.

Dinmir, oxu atıb yayı gizlədən,
Küsüb barışmağı özü bir aləm.
Qınamayın məni,- öyrəncəliyəm
Bulud tək tez dolub boşalmağına.

DƏNİZ SƏRTLİYİ

Mən inadkar səyyah, sən mavi dəniz,
Qoynunda mirvari, inci gəzirəm.
Sahilim mayaksız, gəmim yelkənsiz,
Şıltaq dalğalara gücsüz əsirəm.

Amansız olurmuş maviliyin də,
Bir dəniz sərtliyi sənin ovqatın.
Məni tənha atıb dərinliyində,
Dalğalara dönüb, sahilə qaçdın.

NƏDİR BU TƏZAD

Nə tez dönər oldun, nədir bu təzad-
Bir baxanda doğma, bir baxanda yad?!

Nəçə yol dəyişir halətin sənin?-
Bir baxanda küskün, bir baxanda şad.

Uzaqlara baxır dalğın gözlərin,
Haradan, haradan dilərsən imdad?

Bu necə əyyamdı baş açmaq olmur,
Kimə gül yağdırır, kimə qar – həyat.

Bu necə taledir yazır, hey yazır, -
Bizə dərd, özgəyə gündə toy, büsat.

Bu sevda baş alıb haraya gedir,
Sən də narahatsan, mən də narahat.

Cənnət görməyimiz müşküldü hələ,
Bu dünya mülkündə can evi yarat.

Çox da yüksəklikdən parlamayaq biz,
Sənlik, mənlik deyil nə şöhrət, nə ad.

Atəşi canları yandıran şeirim
Salaydı könlünün şamına bir od.

Sənin tək gözəli yaşatsın gərək
Ürəyində atəş, dodağında dad.

Mən tale əsiri, qismət quluyam,
Təki sən azad ol, muradına çat.

ÖLDÜ EŞQİMİZ

Bir dünya sevinci yaşadıq qoşa,
Hər an üzümüzə güldü eşqimiz.
Həyat gülüstandı, ömür tamaşa
Dedik: həmişəbahar güldü eşqimiz.

Nə idi bu sevda – bir əfsanəydi,
Duyğular oyadan titrək nəğməydi,
Elə ərköyündü, elə kövrəydi-
İpək tək zərifdi, tüldü eşqimiz.

Düşdü əfsanəmiz dillərə əzbər,
Ah çəkdi həsədlər, «güldü» bədnəzər.
Sözə-söz caladıq hər axşam-səhər,
Bu halətdən gözə gəldi eşqimiz.

Həddini bilmədik biz ikimiz də,
Hər dəfə «mən» dedik, biz ikimiz də.
Mənimiz əridi öz içimizdə,
Nazildi, üzüldü, öldü eşqimiz.

İndii o sevdanın sədası qalıb,
Bizə əzab verən cəfası qalıb,
Soyuq sinəmizdə yuvası qalıb
Nə vardı içində sildi eşqimiz.

Dərd üstə dərd verir bu həsrət bizə,
Yenə həmdəm olaq bir-birimizə.
Qayıdaq o nağıl illərimizə,
Bəlkə dönər oldu gəldi eşqimiz.

İNANMAZ DAHA

İnciyən məhəbbət, küsən məhəbbət
İnanmaz bir daha o göz yaşına.
Soyuq ürəklərdən köçən məhəbbət,
Daha qayıdarmı öz yuvasına?

MƏN Kİ, GİZLƏTMİRƏM

Mən ki, gizlətmirəm qovrulmağımı,
Bilirəm sənəin də göynəyir için.
Bir kərə anlayıb od olmağımı,
Boşalan buludsa olmadın neçin?

UÇDU KÖRPÜMÜZ

Uçdu sevgimizin, büllur körpüsü,
Baxırıq hərə öz sahilimizdən.
Körpüsüz sahillər ayırır bizi,
Kimdir günahkarı – bir sən, bir də mən!

ELƏ BAXMA Kİ...

Baxma, gülüm belə, gözə-köz dəyər,
Baxma gülümsəyib, gözə göz dəyər,
Baxma baxan olar, bizə söz dəyər.
Yamanca çoxalıb göz götürməyən,
Arifəm bəsimdir bircə işarən.

GƏL KÜSMƏ...

Bir sözdü demişəm, gəl küsmə məndən,
Bir küsmək, bir dönmək yaraşmır sana.
Özümdən qiymətli nəyim var mənim
Qurbandı, verərəm barışmağına.

TANRI SƏNİ QORUSUN

(Ömür yoldaşıma)

Sənsiz mənim nə günüm var, nə çaram,
Həyatımı sənin ilə yaşaram.
Nə qədər ki, varsan, demək mən varam,
Yaşa, Fatma, Tanrı səni qorusun,
Tanrı səni qorusun.

YAD ƏLİNƏ KEÇMƏSİN

Ürəyimi verdim sənə,
Görsətmə, sal ürəyinə.
Bilmək olmaz, zəmanədi,
Nagah, keçər yad əlinə.

MƏN DƏ... SƏN DƏ...

Bu fani dünyada birdi dərdimiz,
Mən də yaralıyam, sən də yaralı.
Baş alıb getməyə yoxdu yerimiz,
Mən də buralıyam, sən də buralı.

Mənə qanad verdin pərvazlanmışam,
Enməyə məkan yox boşda qalmışam.
Nə vaxtdan sənə mən özgə olmuşam?
Mən də aralıyam, sən də aralı.

Göydən üç almadı hər kəsə qismət,
Kimə nə qismətdi o da bir nemət.
Nağıl dünyamızı yaşayaq fəqət,
Mən də havalıyam, sən də havalı.

Bizəmi qalib bü dünyanın dərdi?
Bizim öz dərdimiz dərdən bətərdi.
Dönüb bir xoş kəlmə desən yetərdi,
Mən də cəfaliyam, sən də cəfali.

Unut keçənləri bu günlə yaşa,
Sevgi bir zinətdir, ömür tamaşa.
Açılsın bəxtimiz, verək baş-başa,
Mən də vəfaliyam, sən də vəfali.

ÜMİDLƏR DƏ TALANIR

O soyuq, lal baxışlardan
Gözlərim də qırovlandı.
Düşdü bir qəm....
Kədər qopdu
Solmuş payız
yarpağıtək.
Ürəyim üşüdü,
döndü...
Döndü lal baxışlar
Döndü
bir də
Beynimdə dumanlı,
Ümidli, andlı-amanlı,
Qarışiq,
soyuq fikirlər.
«Qabağı yaz» - deyirlər
Görünmür
fəqət bir əsər.
Elə bil qış
uzanır, hey uzanır
Ümidlər də
talanır, hey talanır.

QOŞMA

Axsaq yerişindən, pəltək dilindən,
Küsən baxışından aşıkar olar.
Bir etibarsıza meyil saldım mən,
Hardan biləydim ki, sonu xar olar.

Şahların önündə əyilməz qəddim!
Bir üzüdönüyə döndüm baş əydim.
Büdrədim, yıxıldım, daşlara dəydim,
Bu halətdən günüm ahu-zar olar.

Uğursuz ov etdim cəncələ düşdüm,
Azdım, ilanmələr cəngələ düşdüm,
Baş qoşdum bilmədim əngələ düşdüm,-
Şıkarım məkrli şahımar olar.

Yayın qızmarında qar istəyənin,
Qışın oğlan çağı bar istəyənin,
Ürəksiz, duyğusuz yar istəyənin
Qisməti bir acı zəhrimar olar.

Yar üçün döyündü dilsiz ürəyim,
Yanıldım, köz üstə yandı ciyərim.
Acı ağrılara dözməz bədənim,
Bivəfa əlindən tarımar olar.

GEDİRƏM

Demə getdin, bir nişanə qoymadın,
Gözlərini nişanlayıb gedirəm.
Məni sual eyləməkdən doymadın:
Ürəyimi sənə qoyub, gedirəm.

Demə ürək əyləncədi, inciyər,
İncə, zərif bir incidi, inciyər
Sevgilərdə birincidi, inciyər
Günahımı, varsa, yuyub gedirəm.

Səndə qalan ürəyimdi əmanət,
Etməyəsən əmanətə xəyanət.
Məhəbbətədi söylədiyən qəbahət,
Ürəyini oğurlayıb gedirəm.

Ayrılıqdan kədər olar, dərd olar,
Yar həsrəti ürəkləri yaralar.
Hara getsəm könlüm səni arzular,
Demə, gülüm, səndən doyub gedirəm.

AXTARACAQ

Məndən ayrılıb gedəndə
Ürək səni axtaracaq,
Qəpub köksümdən sinəndə
Öz yerini axtaracaq.

Gözüm hara baxsa belə,
Güman yeri yoxsa belə,
Yaşlar sel tək axsa belə,
Gözlərini axtaracaq.

Səni andım hər nəfəsdə,
Qulağımsa yenə səsdə,
Eşitdiyi neçə sözdə,
Sözlərini axtaracaq.

Xəyallar da zaman-zaman,
Keçir sənin diyarından.
Səni məndən uzaq salan,
İzlərini axtaracaq.

Arzularım yel qanadlı,
Sən gedən yollara çatdı,
Gecəsinə haram qatdı
Səhərini axtaracaq.

Ayrılığın həsrətindən
Bəxt ulduzum sönər ikən,
Səmalarda itkin düşən
Ülkərini axtaracaq.

HAMISI SEVGİDƏNDİR

Günəş hərarətini
Verir yerin qəlbinə,
Yersə sədaqətlidir
Onun cazibəsinə
Söylə nədəndir, nədən?
-Sevgidəndir, sevgidən.

Ay da baxıb gülümsər,
Gah görünər, gah itər,
Min-min illər həsrətlə
Yerin başına dönər,
Söylə nədəndir, nədən?
-Sevgidəndir, sevgidən.

Çaylar axar sırha-şır,
Sahillə pıçıldaşar.
Səmada ulduzlar da
Qoşa-qoşa sayrışar,
Söylə nədəndir, nədən?
-Sevgidəndir, sevgidən.

Gül üstdə yana-yana,
Oxur bülbül-divanə.
Şamın başına dönər,
Odda yanar pərvanə.
Söylə nədəndir, nədən?
-Sevgidəndir, sevgidən.

Yazda oyanar lalə,
Ala boyanar lalə.
Qızların yanağında
Od tutub yanar lalə,
Söylə nədəndir, nədən?
-Sevgidəndir, sevgidən.

Ay cavan oğlan nədən
Bu gün belə qəmlisən?
Gözlərin də yol çəkir,
Xəyalda üzülmüsən,
Söylə nədəndir, nədən?
-Sevgidəndir, sevgidən.

Çiçəklərin açmağı,
Gülün ətir saçmağı,
Duyğularla oyanıb
Könüllərin uçmağı,
De nədəndir, de nədən?
-Sevgidəndir, sevgidən.

GÖRÜŞƏ GƏLMƏDİ

Odur gəlir asta-asta
Ala gözlü sarışın qız.
Meydanın lap ayağında
Ayaq salır, durur yalqız.
Qaş altından oğrun-oğrun
Ətrafına edir nəzər,
Sonra baxıb uzaqlara
Fikrə dalır ala gözlər.
Duyuq düşüb hürkür birdən
Ovçu görmüş ceyran kimi:
«Anlamazmı yoldan ötən
Mən görüşə gəldiyimi?»
Həyəcandan, ya həyadan
Ay bənizi rəng-rəng alır,
Qəlbə dolan şübhələrdən
Kədər üzə kölgə salır.
Vədəsində gələn qalar
İntizarda – bu adətdir.
Gözlədən yoxmu qəlbi?
Ah, bu necə məhəbbətdir!
Vaxt ötdükcə, an keçdikcə
Gözlərini yorur bu yol,
Göz yaşıyla kirpiklərə
Axır, gəlir neçə sual:
«Neçin gəlməz? Gəlməyəcək
O vəfasız üzüdönük?»
Od püskürür içəridən...
Saatına bir də baxır,
Dikildikcə uzaqlara
Xumar gözlər axır-axır...
Həsrət dolur gözlərinə-
Sevgilərdən doğur həsrət.

Əgər dönsə göz yaşına,
 Sevgiləri boğar həsrət!
 İntizardan üzulsə də
 Ümid ölməz belə asan.
 Bu görüşün sevincindən
 Bir ümiddir ona qalan!...
 Anasından ayrı düşmüş
 Hürkək ceyran balası tək,
 Məlul-məlul baxır yenə,
 Pıçıldayır: «Gəlməyəcək!»
 O oğlanı gətirən yol
 Qoymayır heç ümid yeri,
 Sarıqın qız məyus halda
 Gəldiyi tək dönür geri.

GÜLƏN, AĞLAYAN SÖYÜD

Bir payız axşamı çay kənarında,
 İki cavan durmuş söyüd altında.
 Qarışib başları mübahisəyə,
 Deyilən hər sözdə eyham, kinayə.
 Soyuq təəssüf var baxışlarında,
 Sularda donubdur baxışları da.

Söyüd-sərv boylu bu nazlı nigar,
 Ülvi təbiətdən bizə yadigar,
 Hansı şux görüşün yerində bitib,
 Uğurlu sevgi tək əbədiləşib.
 Pay gəlib bu kənim Qursu çayına,
 Özü də vurulub, baş əyir ona.
 Kökləri dıp-duru sulardan içir,
 Salxım pöhrələri sularda çimir.
 Söyüd sehirlənib çay ilə axır,
 Suyun aynasında özünə baxır.
 Qoşulub suların zümzüməsinə,
 O da nəgmə deyir Şur ilə yenə.

Görüş ağacıdır bizim bu söyüd,
 Bura görüşə gəl – muradına yet!
 Bu ağac altında illərdən bəri
 Yazılmış məhəbbət tarixçələri.
 Neçə sirr gizləyir özündə söyüd,
 Neçə yol azana olmuş ün, öyüd.
 Vermiş qədirbilən bir ana kimi
 Xeyir-duasını, nəsihətini.
 Neçə toy dünyünün şahidi olmuş-
 Ailə təməli burda qoyulmuş.
 Burda neçə ömür qoşalaşmışdır,
 Talelər xoş günə yollar açmışdır.
 Olub ki, torpağa düşüb əhd-peyman,
 Nifrətə çevrilib məhəbbət. Aman!
 Söyüd çəkib onun acısını da,
 Ayrılan yolların ağrısını da.

Sular güzgüsüdür, yellər darağı,
 Daranar, düzənər hər axşam çağı.
 İndicə sevənlər görüşə gələr,
 Söyüd salxımları yola sədd çəkər.
 Bir hicran karvanı ötər bu axşam,
 Sevənlər vüsala yetər bu axşam...
 Söyüdün qəlbi var: gülər, ağlayar,
 Talelər oxuyar, qəlbləri duyar.
 Bəxtəvər görəndə sevgililəri,
 Onlarla birlikdə sevinər, gülər.
 Nakam sevgilərdə duyub kədəri,
 Yaş tökər, ağlayar, o da üzülər.

II

İndi deyim həmin cavanlardan mən:
 Küsüüb ayrılmış onlar heç nədən.
 Bu axşam gələrkə söyüd üstünə,

Tənə yağdırırlar biri-birinə,
 Donmuş baxışları çay sularında,-
 Dolaşıb cavanlar ömür yolunda.
 Bir zaman bu yerdə görüşərdilər,
 Burda səslənərdi çox şirin vədlər,
 Burda verilmişdi toy üçün qərar,
 Xəşbəxt görünürdü o zaman onlar.
 Sonra söz-söhbətlər qapını döymüş...
 Arada körpənin günahı nəymiş?!
 Hər iki tərəfdən ittiham yağır,
 Ailə taleyi tükə bağlıdır.
 Hər şeyi bölərsən - evini, varı,
 Bəs necə bölərsən o ilk nübarı?

Onları bağlayan o canlı körpü,
 Oyadır getdikcə ötən hissləri.
 Göz-gözə baxmağa üzləri gəlmir,
 Bir sözə bənddilər – sözləri gəlmir.
 Bu dəm göy qaralır xəcalətindən,
 Söyüdü başını örtür duman – çən.
 Qatıb-qarışdırır hər yanı rüzgar,
 Qəmli nəğmə deyir əsən yarpaqlar.
 Narahat baxırlar göyün üzünə,
 Nəm çökür onların soyuq üzünə:
 «Bu nədir yağırımı?» - dillənir xanım,
 «Yox yağış deyil bu, söyüddür, canım,-
 Bizim sevgimizin şahidi söyüd!
 Axı əhdimizdən xaliydi söyüd!
 Acıyır halına gül balamızın,
 Bu dərddən ağlayır, tökür göz yaşın.
 Söyüd barışığa çağırır bizi,
 O, bütöv istəyir ailəmizi,
 Qayıt evimizə bu axşamçağı,
 Qalansın ocağı, yansın çırağı».

Cavanlar bu yerdə halallaşdılar.
Əl-ələ verdilər və...
Barışdılar!
Söyüdün altında verib qol-qola,
Üz tutdular evə aparən yola.

Söyüdün qəlbi var, ağlayar, gülər,
Söyüddə görüşün bütün sevənlər.

**SATİRİK
ŞERLƏR**

YAZIĞIM GƏLİR

Halıyam, a dostum, əhli-zamandan-
«Könlüm xanə-xanə», - yazığım gəlir.
İstərsən inanma, istərsən inan
Arifə, qanana yazığım gəlir.

Arzuları bikar, özü biganə,
Eşqdən, sevdadan uzaq olana,
Çiçəyi ot bilib ayaqlayana-
Duyğusuz insana yazığım gəlir.

Baxıram seçilmir rəğbəti, kini,
Gülüşü, sevinci-kədəri kimi.
Anlaya bilmirəm içindəkini ,
Heykəl «qüruruna» yazığım gəlir.

Qurunun oduna yaş yanmayana,
Aləmi sel alsə islanmayana,
Xeyir qanmayana, şər qanmayana,
Qıraqda qalana yazığım gəlir.

Günü hədər keçən növcavanlara,
Yaşamaq eşqilə yanmayanlara,
Hələ cavan ikən qocalanlara,
İçim yana-yana yazığım gəlir.

Doğma balasını bircə kərə də
Alıb oynatmayan dizinin üstdə
Sazağı ürəkdə, sevgisi üzdə,
Ər-ata olana yazığım gəlir.

Vay günə ki, övlad üzünə dura,
Ata ürəyinə yüz yara vura,
Ocağı söndürə, külü sovura-

Bunca xanımana yazığım gəlir.

Nə yaman yad oldun qardaşa-qardaş?
Uyma əl çirkinə, mərd yaşa, qardaş!
Qıyma ki, soyumuz cırlaşa, qardaş,
Vallah, o zamana yazığım gəlir.

Qonşu bostanına daş atanlara,
Özgənin varına kəc baxanlara,
Paxıla, xəbisə ev yıxanlara-
Yüz belə nadana yazığım gəlir.

Yaltaq, baş əyməkdən qozbel olana,
Özgə kölgəsində ruh tək yatana,
Xəyanət əkənə, böhtan yığana,
Vicdanı satana yazığım gəlir.

İndi sağsağan da hey ötür dil-dil,
Sarsaq, qızılgülə salıbdır meyl.
Qəfəsdə inləyən bülbülə deyil,
«Azad» sağsağana yazığım gəlir.

«İmanda saqqal da bəsimdir» - deyə,
Könlündən mollalıq keçən keçiyə,
Bazarda lovğalıq edən pişiyə
Züyük tutan siçana yazığım gəlir.

Ördək qaz yerışı öyrənir indi,
Sərçə yumurtada cık edir indi,
Dovşan da aslanı hürküdür indi,
Bir belə yamana yazığım gəlir.

Dünyanın görünən üzü qalıbdır,
Yalan meydan çapır, düzü qalıbdır,
Birisi yaşayır, yüzü qalıbdır,

Haqqı haqq yazana yazığım gəlir.

BELƏ DOSTLAR DA OLUR

Var dostum, üzdəniraq özündən razı dostumuz,
Hikkəli, əfi kimi kinli, tamarzı dostumuz.

Necə xoş əyyam ilə əlbir idik doğru-gerçək,
Gülərək dövrəmizdə dövr edərdi, pərvanə tək.
Deyərdi: «Bir əbədi dostluq üçün əhdə gələk».
Vədə ötdü vəd ilə ha çaldı sazı dostumuz,
Moizən, quran isə xoşdu avazı, dostumuz.

Öyrətdik kulturaya, qafil oldu intelligent,
Bəxti oyandı, aralandı, elə ki, gəldi moment
Çürümüş lax diş imiş, silkəlləndi, düşdü fəqət,
Qurd ilə əlbir olub indi də tazı dostumuz,
Fənd ilə xəlqi soyur, salır narazı dostumuz.

Dələduz, üzdəniraq, həm fırlıdaq min işi var,
Fəqirdən, fükəradan müf etdiyi üç-beşi var,
Hər nə verməz, nə yeməz, çünki xəsis vərđişi var.
Olubdur el-obanın dərđi-bələsı dostumuz,
Bu naxoş, xalqımızın mədə yarası dostumuz.

Görməmiş göylə gedir gündə çıraq yandıraraq,
Piy alıb gözaltını, kimsəni, saymır bu sayaq.
Elə bil xozeyindir – ədasına, forsuna bax,
Əcəba, yox salamı, eyləyir nazı dostumuz,
Deyərsən kəndxudadır, yoxsa ki, qazı dostumuz.

Nə dosta, nə aşnaya – heç kimsəyə yox inamı,
Paradır övrəti, övladı, dini, həm imanı.
Öyrənib qaz yerışı, - şöhrəti-şandır gümanı.

Yuxuna haram qatıb ad-san xülyası, dostumuz!
Əcaib zəmanənin zalım balası dostumuz!

Bizə sən atma təpik, biz həminik əvvəlki tək,
Səni də mat eyləyər çərxi-fələk dövr edərək,
Libasın köhnə çuxa, ruzin olar arpa çörək.
Çalınb çoxlarının axır havası, dostumuz.
Sənin də işlərinin çıxar əmması, dostumuz.

BELƏ KOMMERSANTLAR DA VAR

Diplomlu, diplomsuz yaman girişər,
Varlanmaq eşqilə canından keçər,
Hesabda ilişər, borca da düşər,
Nə qohum tanımaz, nə dostu yarı
Bu dövrün bir para kommersantları .

Paxıllıqda qalmaz dala qonşudan,
Satar danasını açar bir dükan,
Arabaçı dönüb olar «kommersant»
Fors ilə ədası tutar bazarı,
Bu dövrün bir para kommersantları.

Birisi bəhs ilə nə gəldi satar,
Özgələrdən xəlvət müştəri-yığar
Axırda nişyənin əlində qalar,
Müf olar, baxmazlar dükana sarı.
Edər üzüqara kommersantları.

Biri satır qaloş, tuman, soğan, yağ,
O birisi kişmiş, sement, sarımsaq.
Dükan «sənayedir», yoxsa ki, «ərzaq»?!
Hər kəs öz payını götürsün barı,
Bu dövrün bir para kommersantları.

Yaman çoxalıbdır «optom» - deyənlər,-
 Hesab bilməyənlər, say bilməyənlər,
 Qiymətdən qaldırar, çəkiddən kəsər.
 Allah, sən insafa gətir onları-
 Bu sayaq biçərə kommersantları.

Qeyrəti satmayaq pula-paraya,
 Bir az kəndimizə edək sərmayə,
 Biz də qədəm qoyaq abad dünyaya.
 Desinlər: «Halaldır qazandıqları,
 Ay dövrün bir para kommersantları!»

MƏRDİMƏZARI AXTARMAQLA DEYİL

*(Bir gözəl gün, bir gözəl yerdə, bir çirkin adam gözəl
 kefirmizə acı soğan doğradı)*

Nə bəxtəvər idik bir gözəl gündə,
 Deyirdik, gülürdük şadlıq içində.
 Gül kimi məclisin şirin yerində
 Çağrılmamış qonaq eylədi bazar,
 Hardan gəldi çıxdı bu mərdiməzar?

Haçandı itirib seyrək aqlını,
 Ellər də dəyişib dönük adını.
 Yırtıq xəngəl kimi yayıb ağzını
 Düşərə, düşməzə söz atmağı var,
 Düşəndə yaltaqdı bu mərdiməzar.

Divansız darğadır, dəvəsiz ərəb,
 Zatından gədadır – nə ad, nə mənəb?
 Nə mərifət qanar, nə elmi ədəb,
 Köksüz bir ağac da gətirərmə bar?
 İşıqsız çıraqdı bu mərdiməzar.

Dil-dil ötməyi var özündən deyər,
Müftəsi gəlməsə acından ölər,
Qırağında gəzər, ortada yeyər.
Millət də əlindən olubdur zinhar,
Bax belə qoçaqdı bu mərdiməzar.

Can ilə cananı dövlət ilə var,
Qohuma xor baxar, dostunu danar.
Düşsə ev də yıxar, aranı vurar.
Paxıldı, xaindi, yoxdur etibar,
İslanmış yaraqdı bu mərdiməzar.

Elinə xor baxma, ay yersiz qonaq,
Hər yetənə ağız əymə bu sayaq.
Çox da göylə getmə, qabağına bax,
Bu gözəl dünyanı bizə etmə dar:
«Hardan gəldi çıxdı bu mərdiməzar?»

ÖZÜMÜZDƏN OLAN İTLƏR

(2006-cı il – it ilidir, Allah itlərə vəfa versin!)

Gözlə, dostum, çoxalıb məmləkətdə yaman itlər,
Yetər dəxi, hürməyin, özümüzdən olan itlər.

İnşaallah it ilində xoş olaq, var gümanı,
Çünki aləm mədh edir itdəki sidqi vəfanı,
Özü itdən olan it bir elə etməz xətanı,
Vay onda halına ki, qapsın səni adam itlər.
Yetər dəxi hürməyin, özümüzdən olan itlər.

İtlər imanə gəlib göydəkiyə and da verər,
Hələ səndən bac alıb «Köpəyə-ehsan» da verər.
Sadıqi – xozeyindir, can desən lap can da verər,
Xaltalı, ya xaltasız o yazıq yarımcan itlər
Yetər dəxi hürməyin, özümüzdən olan itlər.

Varsa itlərdə o əvvəlki sədaqət, de hanı? -
 Ov iti ov edir indi xəlvət ev quşlarını.
 Quzuya tamarzıdır, qov sürüdən Bozdarını.
 İndi quyruq bulayır bir zaman qurd basan itlər
 Yetər dəxi hürməyin, özümüzdən olan itlər.

Bizim itlər ki, artıb, yad itləri dərdə salıb,
 Bu yandan xırda küçüklər də əcəb sırtıq olub,
 Tanımır böyük-kiçik, itdə bir itlikmi qalıb?
 Hürkməyir indi daha dəyənəkdən, daşdan itlər,
 Yetər dəxi hürməyin, özümüzdən olan itlər.

Nəyimiz var idi ki, yüklədi apardı xoruz,
 İt ki, itdir yox ondan bir elə umduğumuz.
 Bəsdi ki, şükür edək, cümlə adam olduğumuz.
 İt hürər, keçər karvan, keçərik biz də yan, itlər!
 Yetər dəxi hürməyin, özümüzdən olan itlər.

31 dekabr 2006.

SU VERİN

Su verin, su verin yandı ciyərim,
 Nə şirin, nə gözəl bir nemətdi su.
 Su verin, o şirin, saf sudan verin,
 Həyatdı, dərmandı, kəramətdi su.

İndi sular növ-növ, sular rəngarəng,-
 Naz ilə boylanır, piştaxtalardan.
 Nuş edib içərdik, amma nə bilək-
 Neçə cür söz gəzir indi sulardan.

Deyirlər bir para çevik «işbazlar»
 Çirkab sularından şirələr çəkir.
 Tamah qurbanları – o cinayətkar
 Varlanmaq eşqilə min yoldan keçir.

Deyirlər çəkilib zirzəmilərə,

Millətin qeydinə qalan oğullar.
Zirzəmi dönübdür sərçəşmələrə,
Axır hər diyara «təbii sular».

Duzlu göl suyundan «Borjomi» çəkən,
Xar oldu içənin ciyərpərası.
«Essentuki» vurdun paslı çənlərdən,
Neyləsin biçarə mədə yarası?

Ey əməli saxta, ürəyi saxta,
Açgözlüyün səni bir gün ac qoyar.
Bəlkə arxan da var, adamın da var,
Yoxdur adamlığın, olmayacaq da!

İnsanlar, çalınısın həyəcan təbili,
Saxta dələduzun kəsilsin əli!
Hər suyu verməyin içsin balalar,
Onların sap-sağlam gələcəyi var.

08.02.2007.

DƏRMAN VERİN

(Ölkə prezidentinin «Dərman vasitələri haqqında» fərmanı saxta dərman vasitələrinin istehsalına və satışına marağı olan üzdənirəq iş adamlarını təşvişə saldı). Kütləvi informasiya vasitələrindən.

Dərman verin xəstəyə can ağrısı kəsilsin,
Əvvəl Allahdan, sonra dərmandan şəfa gəlsin.
Dərman verin xəstəyə, dərman - saxta deyilsə,
Xəstə qalmaz dünyada saxtakarlıq əzilsə.
Təbəşirdən, zəhərdən, daha nədən, nələrədən,
Dərman edən işbazlar, çıxın zirzəmindərdən.
Siz ey «Qara bazarda» dava-dərman satanlar,
İnsan canı üstündə firavanlıq quranlar,
Xalqı şikəst qoyanlar... Ağrımasın canınız,
Fəqət əməlinizdən ağrısın vicdanınız,
Bir belə qəsd etməyin millətin sabahına,
Siz də düçar olarsız bu millətin ahına!

08.02.2007

FİTNƏKAR

Dilini aş, ətəyini daş edib
Yetərinə, yetməzinə atırsan
Nədəndir ki, haqq-nahaq savaş edib
Sən də məni o dəstəyə qatırsan,
Gəl eyləmə hər yetənə tay məni.

El obanı təngə yığıb hər fitnən,
İstəmirəm , xeyir də, şər də səndən,
Çək şələni, uzaq dolan – göz məndən,
Aranı min bəhanəylə qatırsan,
Gəl eyləmə hər yetənə tay məni.

Fitnəkarsan-düzü tanı getmə sol,
Bundan başın daşa dəyib neçə yol.
Tök bu daşı ətəyindən, adam ol,
Nahaq yerə günahlara batırsan,
Gəl eyləmə hər yetənə tay məni.

POEMALAR

56-CI BAHAR*(Poema – elegiya)**Faciəli ölümlə həyatdan vaxtsız getmiş ömür yoldaşım Fatma müəllimənin əziz xatirəsinə həsr edirəm.***I HİSSƏ***Sən ki, gözəlliyə tac idin, bahar,
Bəs necə qəsd etdin o gözəlliyə?
İnsan ürəyinə bəzək arzular
Torpağın qəlbində uyusun niyə?***1. Baharla bağlardıq hər yaxşı günü**

Bir gələr dünyaya ömürlə qismət,
Ömür yola çıxar, qismət gözləyər.
Yollar eniş olar, yoxuş da fəqət,
Bir gün sevinc gələr, bir günsə kədər
Bir qəlbə uyuyar yamanla doğru,
Yaxşı da yazılar, pis də adına.
Ömür adlayanda payıza doğru
Baharlı illərin düşər yadına.

Bahar, fəsillərin gözəli bahar,
Bütün arzuların əzəli bahar.

Xəşbəxtlik gətirib gələrdin bizə,
Ürək isinərdi hərarətindən.
Məhəbbət çələngi hörərdin bizə
Ən gözəl, ətirli çiçəklərindən.

Bu nə adət idi ailəmizdə:
Baharla bağlardıq hər yaxşı günü.

Ömür yoldaşıyla – hər ikimiz də
 Baharda istərdik – toyu, düyünü.
 Qayğılar, söhbətlər ev üşüdəndə:
 «Bizim baharımız qaçıb» - geyərdik,
 Biri – birimizdən xoş üz görəndə!
 «Deyəsən çiçəyin açıb» - deyərdik.
 Fatma üç oğul bəxş edəndə mənə,
 Sandım yazda gələn qaranquşlardır.
 Evimə üç bahar gətirən ana
 Özü bəxtiyardır, özü bahardır!
 İlk gəlin gələndə ana sevincək:
 «Ayağı sayalı, baharım» - dedi,
 Tərəvət gətirər gəlin bahar tək,
 Nəvələr ətirli çiçəkləridir.

Fəqət hər baharın bir qışı da var,
 Ömür yollarına boran, qar düşür.
 Bir gün qılıncını çəkəndə rüzgar
 Qismətin kor gəlir, ümidin küsür.
 Tale üz döndərib baxtın qaçanda
 O gözəl bahar da qış olur sənin,
 Üstdəki budağa əlin çatanda,
 Ayaq altındakı qırılır sənin...

2.Erkən gəldi bu bahar

Nədən belə erkən gəldi bu bahar,
 Nədən belə əlvən don geyir dünya?
 Bəzənirsə qeyri bir niyyəti var-
 Yenəmi sirrini gizləyir dünya?
 Hələ gəlişinə dörd həftə qalmış
 Nə əcəb bənövşə uydurur bahar,
 Nəvənin əlindən bənövşə almış.
 Nənədən görəsən nə umur bahar?

Öpüb bənövşəli totuq əlindən:
 «Əlli altı bahar görürəm - deyir-
 Can balam, verdiyin bu tək bənövşən
 Bütün çiçəklərin ən qəşəngidir».
 Nədən bəs ətrini çəkib özünə,
 Dalğın fikirlərə daldı, dinmədi?
 Nədən bəs qəm yaşı doldu gözünə,
 Niskildən çöhrəsi soldu, dinmədi?
 Baharla bir gülən ağıllı gözlər,
 Nədəndir içində gizlənən kədər?
 Yoxsa bircə bahar yaşayıb solan
 Bənövşə ömrünə acıyır, nədir?
 Bəlkə düşünür ki, vaxtsız qırılan
 İnsan ömrü-çiçək ömrü kimidir...

3. Ürək üşüdən telefon zəngi

Telefon zəng çalır,
 uzun-uzadı,-
 Yuxulu-yuxulu qulağım alır.
 Düşünürəm bəlkə
 Bu, yuxudadır?!
 Sükut...
 Sonra yenə,
 Telefon çalır.
 (Zənglərlə idarə olunur cahan,
 Zəngdir uzun yolu indi qısaldan)
 Birdən!
 İlanvuran tək atılıram,
 AXI,
 Yol üstədir ömür yoldaşım!
 Soyuq bir gizilti keçir canımdan,
 Ani vahimədən gicəlir başım.
 Aləm yuxudadır,
 Sökülməmiş dan,

Bu vaxtsız vədədə zəng nə istəyir?
Bütün vücudumu alır həyəcan,
Soyuq mikrafonda bir səs titrəyir:
-Ramazan müəllim, mənəm, Heybullah,
Burda...
Avtobusa...
Qəzadı...
Olub.
Ürəyim üzülür:
-Nə? Aman Allah!
-Fatma müəllimə...
Yüngül xəsarət alıb
Dağ uçur başıma:
Söz deməsəm də,
Gözümdə ildırım yanır, qaralır.
Yenə nəşə deyir,
Kor hafizəmdə
Bircə «Hacıqabul» kəlməsi qalır.
Bir mddət qızdırma içində yandım:
Huş azıb, başıma nə çarə qılım?

Beynin bir anlığa, eyni zamanda
Yüz fikri daşımaq qüdrəti varmış,
Fəlakət başına təbil çalanda
İnsan əzizləri yada salarmış...
Səngidim
Oturdum
Durdum biixtiyar
Özümdə güc tapıb:
-Oğlum, dur! – dedim –
Qəzaya uğrayıb avtobus bizim.
Nuriyə bilməsin nigaran qalar!
Üzülmə,
Dedilər,
Yaxşıdır ana,

Zəng elə əminə, qayınatana.

Tezliklə qəzaya gedən yoldayıq
Bir kimsə dillənmiş çəşqin haldayıq.
Yollar! Kimə hamar – ürəkdən, candan,
Kimə daş – kəsəkli, büdrədən yollar.
İnsanı evindən uzaqlaşdıran,
İnsanı evinə gətirən yollar.
Birinə ayrılıq, əzablı hicran,
Birini vüsala yetirən yollar.
Kimisə aparıb başına qoyan,
Kimisə ayaqda gəzdirən yollar.
Kimini doğru-düz yola qaytaran,
Kimini azdıran, itirən yollar.
Gözləyəni daim intizar qoyan,
Dərd də, fəlakət də gətirən yollar.
Birini şadlığa, toya aparın,
Birini qəm üstə ötürən yollar!

Qəm üstə gedirik, uzanır yollar,
Yollar uzandıqca səbir tükənir.
Batinimdə sönməz bir təlatüm var,
Gözümdə səhər də qara görünür.
Zülmətləri qovan ağ səhərləri
Hər zaman, həmişə sevmişəm qəlbən,
Bəs niyə bəd oldu səhərin şəri,
İntizar gətirən gecə xeyrindən?!

Uğur diləmişdim bu axşam ona,
Bakıya gədirdi rəfiqələrlə.
Dinib danışmadan minib maşına,
Geriyə baxmışdı sakit nəzərlə.
Qəlbimdən sancmışdı məni bu nəzər,
Dolmuşdu beynimə min cür fikirlər.
Narahat yatmışdım bütün gecəni,
Bir an dinc qoymurdu fikirlər məni.

Səhərdən «Halsızam – deyirdi – yaman,
 Elə bil yer məni özünə çəkir».
 Sonra öz-özünə təskinlik verir:
 «Eh, keçər, - deyirdi – yola çıxandan»
 Yoldan saxlamağa cəhd etsəm də mən,
 -Eybi yox, qalmayım öz səfərimdən,
 Mümkün isə oxu təzə şerini,
 Sənin şeirlərin sağaldır məni.
 Gedirkən qapıdan şəst ilə dönüb:
 «Sağ olun – söyləyir, - siz əzizlərim».
 Hamını doyunca – doyunca süzüb:
 -Könlüzdən keçəni deyin, gətirim.
 Sonra nəvələri qucub boynundan,
 Dönə-dönə öpür, öpür oxşayır.
 Doymaz nəvələrdən, nəvələr ondan,-
 Elə mehribandır, elə yaxşıdır.
 Noğul nəvələr də hey öpür onu
 Sarılıb boynuna sevindirirlər,
 Sonra sığallayıb yanaqlarını,
 -Bizə tutuquş al, nənə, - deyirlər.

4. Beş saat çarpışır ölümlə həyat

Bu sabah amansız tale yazısı
 Əli-Bayramlıya aparır bizi.
 Mərkəzi Şəhər Xəstəxanası,
 Tələtüm titrədir qəlblərimizi.
 Cərrahiyyə şöbəsi sükut içində,
 Gözləmə otağı dolu – adamlar.
 Rəfiqələr qəmli,
 Durur bir tində,
 Qalmayıb üzlərdə qandan bir damla.
 Heybullah gizləyib həyəcanını
 Qaçır qabağıma

Təskinlik verir:
-Şükürdür, öyrəndim indi halını,
Yaxşı cərrah gəlib Bakıdan – deyir.
Bütün xəstəxana ayaq üstədir,
Mənimsə ağrılar qəlbimi didir.
Zərbədən partlamış qara ciyəri,
Mənimsə içimdə yara-ciyərim...
Yazıq bıçaq altıda yatır beş saat,
Beş saat çarpışır ölümle həyat.
Mənə illər kimi gəlir beş saat,-
Beş saatda beş yaş qocaldım, heyhat!
Sormayın bu anlar mənim halımı-
Həyatda heç kimə nəsis olmasın.
Yüz can da götürməz bir əzabımı,
Ümid qırılmasın, ümid solmasın.
Bu anlar yaşadım öz gözlərimdə
«İntizar» sözünün mənasını mən,
Bu anlar daşdım titrək qəlbimdə
Acı izzirabın ağrısını mən.
Beynimdə dolanır çənlər, dumanlar,
Məşhərə çəkirəm özümü min-min.
Dilim təkrar edir qeyri ixtiyar:
«Suçluyam, zavallım, bəxtsizim mənim.
Sükan arxasında ağarıb başım,
Allah hər xətdən qoruyub məni.
Tale çaş-baş salıb, qismətə baxın,
Bu gün tutmalıydım sənin yerini».
Siz ey gecə reysi təşkil edənlər,
Naşı sürücülər, havadarları,
Siz ey işıqforda növbə çəkənlər,
İşıqsız teplovoz sürən «erkəklər»,
Siz ey biganələr, daş ürəklilər,
Əsla düşünmədiz...
Daşının barı!
Qəza Allahdandır, əməl bəndədən,
İnsan taleyilə oynamaq olmaz.

Adam aparırsız daş deyil, bilin,
 Haqsızlıq gec ya tez cəzasız qalmaz.
 Hər kəsin şəxsində bir tale durar,
 Hər kəsin evində gözləyəni var!
 Dəli fikirlərin burulğanında
 Batıram
 Qəzəblə ümid canımda...
 Xəstə gecəyarı gözünü açır,
 Mənim ürəyimə işıqlar saçır.
 Ağır-ağır qalxır yorğun kirpiklər,
 Gücsüz baxışları süzür dörd yanı.
 Üzümdə dayanır ani bir nəzər,
 Sonra da seyr edir iki oğlunu.
 (Ailəcanlıydı əzəldən bəri,
 Ömrün mənasını onda görərdi.
 Ev ona məbəddi, ocaq and yeri,
 Hər eşqi, səfası övladdı, ərdi.)
 Yup-yumşaq əlini ovcuma alıb
 Təskinlik verirəm, «can» deyə-deyə:
 «Artıq çətin anlar arxada qalıb,
 Sağ olun həkimlər, yetsin istəyə!»
 Üz-üzə dursa da mənfur ölümlə
 Həyat ocağında bir ümid çatır.
 Necəsən – deyənə xoş təbəssümlə:
 Şükürdür – deməyə gücü də çatır.

5. Altı günə bərabər ömür

Gecə-gündüz növbə çəkir həkimlər,
 Deyirlər, ağırdır xəstənin halı
 Büllur tək zərifdir bu qaraciyər,
 Çoxlu qan itirmiş hələ zavallı.
 Budur, ölüm-dirim savaşı gedir,
 Bir insan həyatı vardır ortada.
 Həkimlər mətindir, iradəlidir,
 Hazırdır canları etsinlər fəda.

Kim deyir dəyişib, xarabdır zaman-
 Şəxsi mənfəətlər dünyanı udur?
 Kim deyir həkimdə qalmayıb vicdan-
 Hippokrat andına sədaqət yoxdur?
 Kim deyir tükənib ülvü duyğular-
 Böyük məhəbbətin ancaq adı var?
 Mehriban, qayğıkeş, fədakar insan-
 İşinə can qoyan Namizəd həkim,
 Nəbzini xəstə ilə bir vurur hər an,
 Amalın önündə mən də baş əydim.
 «Can Fatma müəllim, anamsan – deyən,
 Yaxını, doğması, əzizi kimi
 Mən bir qayğı ilə ona çay verən,
 İki körpəsini qoyub evində.
 Axşam-səhər xəstə başına dönən
 O gözəl el qızı Jalə həkimi
 Görüncə vuruldum ürəkdən mən də.
 Həyat mən yaşatsın Rəhim doktoru,
 Bizə ürək açıb təsəlli verir.
 O mehriban sadə tibb bacıları
 Yorgunluq bilmədən qayğı göstərir...

Bu gözəl insanlar əhatəsində
 Günü-bə-gün düzəlir xəstənin halı.
 Dizlərimə taqət gəlir mənim də,
 Qəlbim minnətdarlıq hissiylə dolur.
 Nə yaxşı dünyada qalıb yaxşılar,
 Onlarsız həyatın nə mənası var?!
 Həkimdə nikbinlik, ümid duyaraq
 Evə tel də vurdum: «O, yaşayacaq!»
 Fatmayla bir yerdə ağrılar çəkən,
 «Can bacı» - deyərək göz yaşını tökən
 Gözəl rəfiqələr – yol yoldaşları,
 Sizi Allah dardan qorusun bari.
 «O, mənim sevimli müəllimimdir,

Ona qan da gərək mən verim» - deyən;
 Mənsiz də əziyyət, cəfalar çəkən
 Heybullah mərd insan deyilsə, kimdir?
 Mən yaşa eloğlu İbrahim müəllim,
 Dar gündə sən oldun arxam, dəstəyim.
 Sağ olsun qardaşım İbrahim hacı-
 Ürəkdən sevdiyim, başımın tacı.
 Var ol dünya qədər sən İsa qudam
 Həmişə, hər yerdə səninlə varam.
 Ən ağır günümdə dayaq oldunuz
 Bilirəm mənimçün siz hazırsınız...
 Sizi anlayıram, mərd oğullarım,
 Ana dərdi Sizi yandırır-yaxır.
 Ananız yerində kaş mən olaydım,
 Bu gün göz yaşınız içəri axır.
 Nə yaxşı dünyada oğullar vardır,
 Onlarsız ev-eşik soyuq divardır!

Mənim cəfakeşim, ömür sirdaşım,
 Anadır, nənədir həyat yoldaşım.
 Bütün nemətlərin ən qiymətli-
 Gözəl əməl vermiş yaradan ona.
 Bir ürəyə sığmaz həyat sevgisi,
 Əl tutar dərdliyə, möhtac olana.
 Heç zaman, heç kimin xətrinə dəyməz,
 İnci tək saf-təmiz ürəyi vardır.
 Varıyla öyünməz, özündən deməz.
 (Səmimi insanlar nə bəxtiyardır!)
 Qəlbinə bəzəkdir səbirlə, təmkin,
 Hamı heyran qalır sadəliyinə
 Hamıya mehriban, gülürüz, şirin,
 Bağlıdır Allaha, imana, dinə.
 Arxadan söz deməz, qeybət də qılmaz:
 Özün yaxşı ol ki, pis adam olmaz.
 Üzlərdən oxuyar, duyar qəlbləri,

Sevər öz elini, el isə onu.
 «Ana»-deyir ona yetirmələri,
 Şərəflə daşıyır müəllim adını.
 Bu gün yenə halsız, əzab içində
 Amansız ölümün pəncəsindəykən,
 Dəyanət və səbir tapır özündə
 Pozmur təmkinini, sınmayır mənən:
 «Bilirəm sizi çox yoruram, doktor,
 Eybi yox, pis günün ömrü az olur.
 Baxarsız, bu dərddən salamat çıxsam
 Sizin yanınızda xəcil qalmaram».
 «Necə də yüngüldür sizin əliniz,
 Siz vuran iynə də sancmır, a doktor».
 «Mənə şəfa verir şirin diliniz
 Acı dərman da bal dadır, a doktor»...
 Hamıya, hamıya xoş rəftarı var,
 Hər yerdə həmişə tərəfdarı var!

6. Bu bahar onunçün son bahar oldu

Beş gün işıq verən şam idi ümid,
 Altıncı gecəsi əridi ümid.
 Qəflət gəldi günün qara gecəsi,
 Birdən məyus oldu Namizəd həkim:
 «Ah, qara ciyəri...
 Çatmır nəfəsi...
 İndi ürəyədir mənim ümidim».
 Ürək!
 Dünyanı özünə yük edən ürək,
 Neçə dərdə dözsün, neçə möhnətə?
 Altı gün tarıma çəkilən ürək,
 Necə tab gətirsin bu müsibətə?
 Ümid addımlayır, həyat dalınca,
 Həyatsa ilğım tək əlçatmaz olur.
 Fələk ölümləri salıb yanınca,
 Bəxtsiz zavallının üstünə cumur.

Hər yara min əzab versədə ona,
 Dözür «ah» da demir, mərdü-mərdanə.
 Ölüm həsəd çəkir, məğrurluğuna
 Yox!
 Ölüm yaraşmayır onun ruhuna!
 Ürək parçalayan sönük baxışlar,
 Dikilib gözümə imdad diləyir,
 Sandıqca özümü aciz, günahkar,
 Enir kirpiklərim – tab gətirməyir.

Bu gün qəza gəlib qismətimizə,
 Burdamı qırılır?
 Taleyə bir bax!
 Ömür yoldaşımı saf, sevgimizə,
 Bir də üç ölçümə bağışla, Allah.
 Fəqət ağla-qara yazandır Allah!
 Bir gün verdiyini alandır Allah!
 Sönərkən daha çox parlayır ölkər,
 Söyləyib, «Rəfael» bu son sözünü,
 Anıb uzaqdakı son beşiyini,
 Saldı üzümüzə yanıqlı nəzər,
 Dünyaya əbədi yumdu gözünü.
 Baharım qovuşdu haqq dünyasına
 Ürəyimdə qışa döndü baharım.
 Ucadan-ucaydı mənim dildarım-
 Ulduz idi uçdu öz səmasına.

Ömür tənha qayıq, fikirsə dərya,
 Sükansız qayığa acımaz boran.
 Sən də acımadın, bivəfa dünya.
 Bir cavan taleyə qəsd edən zaman,
 Qurtula bilmədi o mənfur gecə.
 Zavallı tək düşdü bu faciəyə,
 Mən necə anlayım sizi, de, necə?
 Taleyə bənzədi tək bənövşəyə,

Hər yara bir ölüm gətirdi ona.
 Sarsıda bilmədi iradəsini,
 Ölüm həsəd çəkdi, məğrurluğuna.
 Ümidlə yaşadı son nəfəsini,
 Fəqət ölümdən də amansız olan
 Qisməti əlində çiçək tək soldu,
 Qəlbində əbədi dayandı zaman.
 Bu bahar onunçün son bahar oldu.

II HİSSƏ

QƏMLƏ GƏLDİ BU BAHAR

Bu bahar fələk də yenilməz oldu,
 Neçə cavan ömür seçdi, apardı.
 Neçə çıraq söndü, ocaq qaraldı,
 Külünün üstündən keçdi, apardı.

Qəza qara gəldi, batmış, bu bahar,
 Ömür sirdaşımı əlimdən aldı.
 Dağ çəkən qəlbimin bir dağ dərdi var:
 Bu boyda dünyadan mənə nə qaldı?

Bu bahar ona gül bitirəcəkdi,
 Yerində ucaldı güllü başdaşı.
 Bu bahar toy-düyün, gün görəcəkdi,
 Məzarında selə döndü göz yaşı.

Bu bahar gəlirdi uzaq nəvəsi-
 Hələ görmədiyi o «Qızılsaçlı»
 Ah, neçin yubandı ciyərparəsi-
 Qəbrinin üstündə ilk ayaq açdı.

Bu bahar həyətdə toy olacaqdı,
 Mübarək, bəxtəvər oğul anası!
 Bu bahar gəlmədi oğul, uzaqdı.
 Oğula dağ çəkdi ananın yası.

Bu bahar bir gəlin gətirəcəkdİ,
 Mİn yaşa, gəlinin gül qaynanası,
 Zavallı bİlsəydi...
 Bİlməyəcəkdİ-
 Fələkdi bəxtinə tələ qurası.
 Bu bahar çöl-çəmən çiçək açanda
 Mənim çəmənzarım qar-boran oldu.
 Bu bahar çiçəklər ətir saçanda,
 Könlüm yaraşığı bir gülüm soldu.

Bu bahar evimin çırağı söndü,
 Zülmət üzə gəldi, üzüm gülmədi.
 Bu bahar durnalar geriyyə döndü,
 Evimin sonası neçin dönmədi.

Bu bahar yüz bahar həsrətli könlüm
 Axşam qürub edən Günəş tək soldu.
 Ağrılar güc gəldi, büküldü belim,
 Polad tək vücudum yarımcan oldu.

Bu bahar tutuldu günəşin üzü,
 Gecəykən bir ulduz söndü yanaşı.
 Bu bahar sel-sular apardı bizi,
 Səngimək bilmədi göyün göz yaşı.

Bu bahar yarısı mələk tək uçdu,
 Yolunu gözləyən yarısı qaldı.
 Bu bahar yarısı cənnətə tuşdu,
 Fəqət, yarısını nə günə saldı.

Sən ki, gözəlliyə tac idin, bahar,
 De, necə qəsd etdin o gözəlliyə?
 İnsan ürəyinə bəzək arzular
 Torpağın qəlbində uyusun niyə?

2. Yaşamağa tələsirdi

*Gözündə sonbeşik oğul həsrəti,
Hələ görmədiyi nəvə möhnəti,
Vaxtsız ölüm oldu tale qisməti.
Bu gözəl həyatdan doymadı getdi,
Dünyanın varına uymadı getdi.*

Yaman kövrəlmişdi axır zamanlar,
Gücsüzə, halsıza halı yanırdı.
Qəlbində mərhəmət tutmuşdu qərar,
Hər yaxşı əməldən xoşhallanırdı.

Alışib yanırdı gözü, ürəyi,
Bitib tükənmirdi, sözü, istəyi.
Arzu varaq-varaq, diləklər dil-dil,
Yazmaqla, deməklə qurtaran deyil.

Göstərib rəhmimi, səxavətini
Allah qəlbimizə iman yaxırdı.
Küləkdən yasəmən çiçəyi kimi
Sevinc başımızdan yağır, yağırdı.

Əsirdik nəvələr, övladlar üçün,
Yox idi dünyada ayrı qayğımız.
Heç zaman əsmədik dövlət-var üçün,
Təki xəşbəxt olsun balalarımız.

Şabalıd taxtında bardaş qurardı,
Nəvələri dərhal dövrə vurardı,
Nağıllar bitmir ki, səhərə qədər,
Bir şirin nağıla dönürdü ömür!

Necə tələsirdi yaşamağa o,
 Simurq tək Günəşə-alışmağa o.
 Hələ görmədiyi nəvəsi üçün
 Qərar tuta bilmir – uçurdu bütün.

Necə tələsirdi oğul toyuna,
 Doyunca, doyunca oynayacaqdı.
 Neçə qız gözaltı etmişdi ona,
 Hələ neçəisni oxşayacaqdı.

Bahara, bahara tələsirdi o,
 Min arzu, min ümid, min istək üçün.
 Sanki səmalara tələsirdi o,
 Ulduzlu göyləri bəzəmək üçün.

3.Sən ölməz oldun

Cavan ömrü seçdi pirani dünya,
 Saldı aralığa hicranı dünya.
 Səni aparsa da bu fani dünya
 Ölüm sevinməsin qoy dünya kimi,
 Apara bilmədi ölməzliyini.

O böyük yaradan xəlq etdi səni
 Göstərsin insanın gözəlliyini.
 Sən ellərə verdin öz ürəyini,
 Ellər də çiyində apardı səni,
 Ürəklərə yazdı ölməzliyini.

Sənin ölməzliyin övladlarında,
 Evin ocağında, nəvəqanında,
 Bu elin-obanın ehtiramında.
 Ölüm ayırsa da bizdən cismini
 Apara bilmədi ölməzliyini.

Hər tale bir hökmün qurbanı olur,
 Qoruya bilmədim, getdin, qəlbi nur.
 Qəlbimdə əbədi kədər uyuyur.
 Tale mənə verdi sənsizliyimi

Apara bilmədi ölməzliyini

May 2006

YAŞAMAĞA TƏLƏSİRƏM

(Poema)

HARA GEDİR DÜNYAMIZ?

Yaranandan Yer kürəsi –
Kainatın bir zərrəsi
Cansız bütöv daş qayıdı
Əhatəsi ulduz-aydı.
Yer üzünə həyat gəldi –
Ulu tanrı möcüzəsi,
Günəş, torpaq, hava və su,
Cana gəldi yer kürəsi.
Təbiət öz qərarıyla
Xoş bir dövran yaşayırdı.
Yer üzündə bu hikmətə
Kainat da baş əyirdi.

İnsan! Bütün canlıların
Ən canlısı, ən alisi
Allah onu yaratdı ki,
Ucalıqdan gəlsin səsi.
Zəkasının nuru ilə
Zülmətlərə işıq salsın
Ağlı ilə, hünər ilə,
Cahan qayğısına qalsın.
Gözəl həyat eşqi ilə
Qəlbi yansın, alovlansın.
Xoş məramı, niyyətilə
Yerə, göyə zinət olsun.
Dünya haqqın sorağında,
Könül versin ədalətə.
Kainat da həsəd çəksin
Yer üzündə mərhəmətə.

Bir döyünsün ürəyimiz,
Bir döyünsün insanların,
Doğmalaşan ürəkləri.
Özübütöv bir dünyada
Ayrılmasın məsləkləri.

Fəqət iblis insanlığın
Ürəyinə yol açandan,
Vahid dünya ikiləşdi
Tirələndi zaman-zaman.
Nəfs əlində paralandı
Adəm oğlu - qanbir bəşər
Qarşı durdu iki düşmən,
Biri xeyir, o biri şər
Ayrılmayan iki qollu
Tərəziyə döndü həyat.
Nədəndir bəs rəzalətlər
Ağır gəlir orda qat-qat.
Bu gün bədxah xeyirxahı
Şərləyir ki, nahaq sanmış
İgid meydan çapmağına
Qorxaq deyir, bu asanmış,
Xəyanətin əli ilə
Namərd yenə mərdi boğur.
Əxlaq dərsi keçir indi
Nanəciblər - kübar olur.
Yuxarıdan kinayəylə
Baxır nadan aqillərə,
Bəhanəylə divan tutur
Ədalətsiz adillərə.
Yaltaq ağa uşağının
Sol əlindən duz yalayır.
Satqın gündüz satdığını
Para edib gecə sayır.
Naşükürlər səbr üstədən
Adlamağa tələsirlər.

Kinlə nifrət neçə ülvî
Məhəbbəti dəfn edirlər.
Bu minvalla qəbahətlər
Girdabında üzür dünya.
Dövrünün şər işlərinə
Dözür bəşər, dözür dünya.

Fəqət insanı yaşadan
Hünəridir, əməlidir,
Onu yıxan, qaldıran da
Öz gözüdür, öz əlidir.
Yaxşı köçüb gedən zaman
Ona rəhmət oxuyarlar,
Pis adamın goruna da
Min-min lənət oxuyarlar.

Hərəkətdir yaşamağın,
Mövcudluğun təminatı,
Hərəkətlə cazibələr
Yaşadır bu kainatı.
Yer kürəsi heyrətamiz
Bir sürətlə dönmədedir,
Sükunətdə yoxdur həyat
Yaşamağa o, tələsir.
Bax beləcə vüsət alıb
Xeyir şəri üstələsin;
Rəzaləti,qəbahəti
Boğmaq üçün qoy tələssin,
Gecikmə də, ətalət də
Ölümlərə bərabərdir!
Kainatın hər sərvəti
İnsan üçün yaranıbdır,
Bəs nədən ki, insan oğlu
Var-dövlətə aldanıbdır?
Yer üzündə ömür gözəl,
Həyat isə bir möcüzə.

Nədən bəşər tirələnib
 Dayanıbdır o, üz-üzə?
 Mən də vardım yaza-yaza
 Bu sualda hər mənaya.
 Hara gedir yaşamağa.
 Tələsdiyim qoca dünya?

İNSANLAR DA TƏLƏSİR

Bizim ahıl dünyamız,
 Bizim ağıl dünyamız
 Səbirsiz çapar olub
 İndi hara tələsir?
 Cahan bir bazar olub,
 Adamlarsa tələsir-
 Biri alıb-satmağa,
 Biri satıb-almağa,
 Yaxşılar yaxşılığa,
 Xainlər ev yıxmağa...
 Yer üzündə xeyir-şər
 Hələ də Qoşa gəzir,
 Xeyir qalıb piyada
 Şərsə atla tələsir,
 Yüz qanadla tələsir.
 Nələr olur dünyada...
 Cömərdlər səxavətə,
 Tamahkar daş yarmağa,
 Mərd olanlar mərdliyə,
 Namərdlər namərdliyə
 Tələsir bu dünyada.
 Vədiylə sözü yalan,
 Əqidəsi zay olan,
 Zahirindən bir ayrı,
 Batinindən bir ayrı,
 Özü nadan, şərəfsiz,
 Cəmiyyətə gərəksiz,
 Cılız hisslərə əsir

Sizcə nəyə tələsir?
Rahat gündə, çətində
Hamıya gərək olan,
Xalqına xidmətində
Xoşbəxtliyi axtaran
Təmiz vicdan sahibi,
Gözəl dövrən sahibi,
Bu günündən doymayan,
Xoş diləklə yaşayan,
Namus, qeyrət qalası,
Vətən oğlu, el qızı
Sabahamı tələsir?!
İndi hamı tələsir...

Ehey!.. səbirli ulular,
Yüz ömürlü ulular.
Öküz arabasında
Tiflisə gedərdilər,
At belində Həcci də
Ziyarət edərdilər.
Kəl boynunda, xış üstdə
Çörək yetirərdilər,
Vaxt tapıb qohumgilə
Qonaq da gedərdilər.
Yaxşının da, pisin də
Sayı vardı hər evdə,
Kiçiyi öz yerində,
Tanınardı ər evdə.
İnsanlar arasında
Təmənnəsiz, əvəzsiz,
Büllur kimi pak, təmiz,
Şirin ünsiyyət vardı.
Səxavət də, namus da
Kişiliyə meyardı.
Əhdə sədaqət vardı,
Yurda məhəbbət vardı,

Düşməyə nifrət vardı...
O məğrur böyük insan-
Atam yüz on yaşadı.
Səbirlə xeyirxahlıq,
Xoşniyyətlə mərhəmət
Ürəyində qoşadı.
Uymaz dünya malına,
Gözü, könlü tox idi,
Etdiyi yaxşılığa
Təmənnası yox idi.
Başı üstə Allahı,
Qəlbə inamı vardı.
Kasıb, zəngin deməzdi,
Hamını bir tutardı.
Ruhu da yoğrulmuşdu
Zəhmətdən, hallalıqdan,
Sonsuzdu həyat eşqi
Doymadı getdi ondan.
İndi zaman tələsir,
O mənalar itibdir.
Səbrin kasası dolub-
Qoca, cavan tələsir.
Qərinə ilə dönür,
İl elə bil ay olub.
Yüz illik müdrik ömür,
Bir təsbehə say olub.
Səsdən iti təyyarə
İndi tənbel görünür,
İş bir an düzəlməsə,
İndi əngəl görünür.

Ey tələsən insanlar!
Deyin, nə qaça-qaçdır?
Qazancımı gəzirsiniz?
Bəs bu necə qazandır-
Ömür itirirsiniz!

O, verilir bir kərə.
 Gərəksizə, hədəyə
 Tələsməyin, insanlar,
 (Səbir cənnətə açar)
 Ömrün öz ahəngi var.
 Adın ucadan uca,
 Ömür qıtsadan-qıtsa-
 Ahəngini pozmadan,
 Büdrəmədən, azmadan
 Yaşamağa tələsin,
 Yaşamağa tələsin.

TƏBİƏT DƏ TƏLƏSİR

Tələsir ömür, həyat,
 Bizim ulu kainat
 Təbiət də tələsir-
 Xoş niyyətlə tələsir.
 Məramıdır mərhəmət,
 Yerdə, göydə ədalət:
 İlbə-il, fəsil-fəsil
 Ahəngi pozan deyil.
 Nə böyük hikməti var?!
 İbrət alın insanlar!
 Səmanın tacı olan,
 Dünyamıza nur salan.
 Günəş qürub etməyə,
 Hər gün tələsir niyə:-
 Ay, ulduz gəlsin deyə,
 Həyat dincəlsin deyə...
 Nə tez ötür bu illər,
 Nə tez gəlir fəsillər?
 Düşündüm uzanır qış,
 Budur hey, - sulanır qar,
 Cana gəlir ağaclar,
 Görünür ilk qaranquş.
 Orda dağlar qoynunda

Çən qalxır, bulud dolur.
 Yağış səmanı yuyur,
 O, torpağa tələsir.
 Körpəni çimizdirən,
 Oxsayıb əmizdirən
 Qayğıkeş ana kimi
 Yuyur çölü – çəmənini.
 Sel-sular tüğyan edir,
 Dağdan düzə tələsir,
 Çay dənizə tələsir,
 Qış bahara tələsir...
 Qönçə dönür gül olur,
 Təbiət gözəl olur,
 Bülbül yara tələsir.
 Zəmilər sünbül olur,
 Bağlar bara tələsir.
 Yay da gəlir xoş olur,
 Bar-bərəkət nuş olur...

Budur payız da gəldi,
 Çölə xalı döşəndi.
 Fırçasında min çalar,
 Mahir bir rəssam kimi
 Təbiətin rəngini,
 Həyatın ahəngini
 Dəyişər, rahatlanır.
 Görən qışa nə qaldı?
 Tələsmək mənə qaldı.
 Fəqət zaman tələsir,
 Ömür yaman tələsir...

TƏLƏSİRƏM MƏN DƏ

Bu dünyada hər dərdlinin
 Öz yarası, öz loğmanı.
 Şer, sənət, söz əhlinin

Öz havası, öz məqamı.
Neçə vaxtdır batinimdə
Aslan yatır,
Oyanmadı-
Oyatmağa tələsmədim.
Ürəyimdə neçə-neçə

Yazılmamış dastan yatır,
Yazammadım-
Yaratmağa tələsmədim.
Ötdü zaman, bax beləcə,
Susdu gecəm, ağ səhərim.
Sinəmdəsə döyünmədə.
Nəğmə dolu kövrək ürək,
Səslənmədi nəğmələrim,
Ürək susdu,
Tələsmədim.
Bir ürəkdə neçə dilək,
İstək susdu,
Tələsmədim.

Neçə vaxtdır dinir qəlbim,
Haraylayır ilham pərim.
Çəkilibdir ərşə yuxum,
Pozulubdur rahatlığım.
Axtarıram öz yolumu,
Cığırımı - tapam gərək,
Öz yükümü, söz yükümü
Mənim üçün kim çəkəcək?

Bir anlığa dönüm geri,
Ələk edim ötənləri.
Dost-düşməni, yar-əğyarı
Gec də düşsəm seçim barı.
Nadanı öz libasında,
Fəzilətlər dünyasında
Qərq eləyim, boğam gərək,

Hər sınaqdan çıxam gərək
 Hər saflığın kölgəsində,
 Rahatlanım, dincəlim mən,
 İnsanlığın haqq səsində
 Qüvvət tapım, güclənim mən.
 Yer titrətsin qoy nifrətim,
 Ürəyimdə yana, yana
 Zəfər çalsın məhəbbətim.
 Hələ çoxdur görəcəyim,
 Sabahıma yox gümanım,
 Gen dolansın rahatlığım,
 Getsin ağrım, qaçsın yuxum.
 Olsun gərək, yer-döşəyim,
 Daş-balıncım, göy-yorğanım.
 Yəhərləyim köhlənimi,
 Qana-tərə bata-bata
 Yaxınlara, uzaqlara
 Çapam gərək.
 Həsrətimə möhnətimi,
 Sevincimi qata-qata
 Öz dünyamı bu dünyada
 Tapam gərək.
 Edilməmiş səfər üçün,
 Görülməmiş işlər üçün
 Tələsim mən.

Şeir, sənət dünyasında
 Gecikmiş bir qonağam mən,
 Şərqlərin sırasında
 Yazılmamış varağam mən.
 İtiləyin qələmimi,
 Nəğmələrim sətirlənsin.
 Vəsf eləyim öz elimi,
 Sevgilim də qoy bəzənsin.
 Açılmamış mənaları açam gərək,
 Yazılmamış mahnıları yazam gərək.
 Öz adımla yaşanacaq,

Ünvanıma yazılacaq
İllər üçün tələsim mən...
Həlim rəftar, təmiz əməl
Hər yaranın məlhəmidir,
Yıxılana uzanan əl
Ümid yeri, təsəllidir.
Bir gün darda qalan varsa,
Məni soran, duyan varsa
Kara gəlim, tələsim mən.

Hələ çoxdur arzularım,
Hər əzaba sinə gərim.
Gülsün ömür, gülsün yarım,
Pərvazlansın istəklərim.
Bir səyyah tək bu dünyanı.
Ayaq açıb dolanım mən.
Vətən, sənin tayın hanı?-
Ellərimdən ruh alım mən.
Dostlarımla şadlıq edəm,
Toy-düyünə gedəm hələ.
Sevqlimi əzizləyəm,
Nəvələri öpəm hələ.
Yaxınlarım yaxın olsun-
Arxa-dayaq gərək mənə.
Sirdaşımsa yarım olsun,
Vəfa etsin ürək mənə.

Öz əlimlə ürəyimə
Taleyimi yaza-yaza,
Qismətimi yoza-yoza
(Həyat üçün mən əsirəm!)
Bu dünyanın hər yükünü,
İnsanlığın dərd yükünü
Daşımağa tələsirəm.
Bu dünyada hər dərdlinin
Öz şəfası, öz loğmanı,

Şer, sənət, söz əhlinin
Söz havası, öz məqamı.
Gec də düşsəm yanılmaram,
Söz mülkündə ixtiyaram.
Ömür qısa, dünya fəna,
Günəş kimi yana, yana
Yaşamağa tələsirəm!
Yaşamağa tələsirəm!

İLLƏRİN QANADINDA**I**

Gəldi görüşümə o ilham pərim,
Yoluma nur saçan tale ülkərim.
Canlandı gözümdə ömürdən illər,
Dolaşiq fikirlər açıldı tel-tel.
Xatirə dediyim o məchul əsər.
Bir hekayət olub dilləndi dil-dil.

Səfərə yollandı fikir karvanım,
Ürək yaddaşımdır mənim sarvanım.
Neçə yol azdığım, ac da qaldığım,
Ürək ağrıtdığım, saç ağartdığım
Bozarmış yollara düşdü güzarım.
Düşdü ki, o itən illər axtarım...
Üstündən min kərə yellər əssə də,
Neçə yad karvanlar gəlib keçsə də,
Axtarıb tapıram itən yolumu-
Ömürdən taleyə gedən yolumu.
Kəndir tək dolanan bom-boz yollara
Baharlı illərim səpələnibdir.
Bəzən də tuş gəlib acı rüzgara
İllərdən ömrümə qar ələnibdir.
Orda uşaqlığın qalıbdır izi.
Şirin-şıltaq ömrün həzin nəğməsi.
Anamın sədası gəlir illərdən,
Gözümə yaş dolur, kövrəlirəm mən.
Orda cavanlığın xatirəsi var
Nə gözəl qayğılı, qayğısız anlar!
Gənclik havasıyla havalandığım,
Gah kama çatdığım, gah da yandığım,
Qolumun gücünə güvənib hər dəm
Üç-bir, beş-bir aşıb o pillələrdən

Şöhrət zirvəsinə həmlə etdiyim;
 Gah zəfər çaldığım, gah büdrədiyim...
 Həyatın gözündə, günün üzündə
 Dadıb ləzzətini hər xoş günün də,
 Ürəyimizcə biz ömür sürərdik;
 Yeri də, göyü də mavi görərdik.
 Məkana sığmazdı həyat eşqimiz,
 Müqəddəs tutardıq gözəlliyi biz.

II

Çox çəkdi bu illər sınağa bizi,
 İmtahan eylədi iradəmizi.
 Çox küləklər əsdi ömür yoluna,
 Üzləşdi boranla, düşdü çovğuna.
 Daddı acısını saxta dövrənin:
 Xəyanət də gördü, xain də gördü,
 Üzə hırıldayan satqın yaltağın
 Məkrinə neçə yol sinə də gərdi.
 Bu yolda zamanın polad maşını
 Əzdi neçə xain məlun başını
 Toyuq kimi küldə eşələnərkən,
 Şöhrət xülyasıyla kürsü güdənlər,
 Fitnəkar şərəfsiz ikiüzlülər
 Alçaq niyyətlərə qurban getdilər.
 Çox küləklər əsdi ömür yoluna,
 Üzləşdi boranla, düşdü çovğuna
 Çox çəkdi bu illər sınağa bizi,
 İmtahan eylədi iradəmizi...

Həyat bir məktəbdir insan oğluna,
 Onun hər elmmini mükəmməl öyrən.
 İtirmə inamı dara da düşsən,
 Ürək də, idrak da tab edər ona.
 Həyat bir məktəbdir insan oğluna.

Yenə gözlərimdə oyandı şimşək:
 İllər nə tez keçdi göz qırpımı tək,
 Sel kimi hayqırdı, yel kimi əsdi.
 İllər həyat dadlı, həyat nəfəsli
 İllər köhlən atlı, illər qanadlı,
 Min sirli, savaşı, min-min muradlı.
 Ömrün payızını vaxtsız haqlayıb,
 Qara saçlarıma qar salan illər.
 Ayranı qocalıq üçün sağlayıb,
 Üzdən qaymağını aparən illər.
 Gizlənpaç oynuyla məni azdırıb,
 Çiyinə xeyir də, şər də yazdırıb
 Mənalı-mənasız ötdü illərim,
 Gizləndi illərim, itdi illərim.
 İndi gözlərimdə oynayır şimşək:
 İllər nə tez keçdi göz qırpımı tək?

III

Bu gündən dünənə körpüdür xəyal,
 Ömürsə gəlişi nikbin bir nağıl.
 Deyəsən çox uydum duyğulara mən,
 Uzaqdır varlığım, bədbin hisslərdən.
 Bilirəm ki, zaman dönməzdir geri,
 Ancaq ürəyimdə mən o illəri
 Yaşaya-yaşaya kamilləşirəm,
 Sanmayın illərə muti-əsirəm!
 Fikir karvanımı sürdüm dünənə
 Ki, ibrət götürüm,
 Qurtulum deyə!
 Saf-cürük etdim ki, keçən ömrümü,
 Bu çağdaş həyatdan qalmayım geri.
 Ömürdən saymadım bir cücü kimi
 Qarğa dimdiyində gedən günləri.
 Yaşa, zirvələri məslək eyləyib
 Qartal qanadında ucan illərim!

Çıxım qabağına, «günaydın», deyim
 Yolumu sabaha açan illərim!
 Çox da öyünməyə yoxsa da haqqım,
 Mən gərək gecəni gündüzə qatım:
 Qoy hədə getməsin bircə dəqiqəm,
 Ellər faydalansın əməllərimdən.
 Bu gündən sabaha açım qarımı,
 Gəlsin sevə-sevə üzümə hamı
 Bir aşıyan quraq sözdən, sənətdən,
 Doyunca söz açaq biz məhəbbətdən.
 Bəxtəvər yaşayım qoy ellər ilə,
 Qəlbən sirdaş olum sevənlər ilə.
 Tər töküm, bağ salım, güllər əkim mən,
 Hər yan behişt olsun çiçək ətrindən.
 Ülvi duyğulardan cuşa gələrək.
 Döyünsün sinəmdə narahat ürək.
 O azad ilhamım, o saf məhəbbət,
 Şərimə ruh versin sözümə qüdrət.
 Olaylar qırmasın iradəmizi,
 İllər, qərinələr yaşatsın bizi.

IV

İllər köhlən atım, ömürsə çapar,
 Edir səfərini bahardan qışa.
 Hər günün öz hökmü, öz qərarı var,
 İnsan kamilləşir dolduqca yaşa –
 Edir səfərini bahardan qışa.

Yaşayıb ötərgi bir dövran ilə
 İllər cəmləşdikcə qərinələrdə,
 Görüşə gedirik asiman ilə.
 Kimə nöqtə qoyur, kimə abidə!
 İllər! Cəmləşdikcə qərinələrdə!

İllərin əsiri olmayaq, fəqət.

Deməyək: «nə yaman qaçır bu illər?»!
 Amaldır həyatda insana zinət,
 Keçməsin ömrümüz faydasız, hədər,
 Deməyək: «Nə yaman qaçır bu illər?»!

BİZİM ULDUZ ÜNVANIMIZ

(Poema)

Xəyallarım göylər ilə görüşdükcə gecəyarı,
 Yuxum qaçır, pəncərədən seyr edirəm ulduzları.
 Nə gözəldir gecə göyü, kəhkəşanlar təntənəsi,
 Yaşı, sirri bilinməyən kainatın mənzərəsi!
 Sanki səma nəhəng şəhər, ulduzlarsa sakinlərdir,
 Hər küçədən, hər mənzildən min-min ulduz şölələnir.
 Ulduzlar nə müxtəlifdir-biri yaxın, biri uzaq,
 Biri göydə göz oxşayır, gur-gur yanır parlayaraq.
 O birisə saralmışdır, sanki xəstə-güclə yanır.
 «Kəhkəşanlı» xiyabanda yenə böyük izdihamdır.
 Bürclər Ulduz şəhərinin səksən səkkiz məhəlləsi-
 Birlik rəmzi, dünyamızın ilahilik nişanəsi.
 «Kiçik Ayı» yanır-yanır göy qaşında əzəmətlə,
 Onun gözü-Qütb ulduzu
 Mayak olub yol göstərir Yerə-Göyə min ülfətlə.
 Harda azıb «Günəşdən nur əmən» Gözəl səyyarələr?-
 Siz Günəşin həsrətində, gözlərimlə sizi gəzər

Deyirlər ki, ömür edib bu dünyadan köçən zaman
 Ruh bədəndən ayrılaraq göyə uçur yer altından.
 Bəlkə onlar aramızdan gedənlərin ruhlarıdır
 Hərəsi bir ulduz olub həsrət ilə göydə yanır?
 Ömür şirin, həyat çətin, tərki dünya daha çətin,
 Asimana qovuşduqca şirin ruhu gedənlərin
 Sonsuz səma yeni-yeni ulduzlarla zənginləşir:
 O bizim son mənzilimiz varlıq qədər əbədidir.

Mən baxdıqca ulduzlara işıq kimi uçur xəyal,
 Göylər ilə dərdləşirəm, gözlərimdə min bir sual.
 Sanki bizi seyr edərək dilə gəlir o ulduzlar:
 «Ey insanlar, bu dünyada hər əməlin haqq-sayı var,
 Başımızın üzərində şölənənən parlaq ülkər
 Bilin, halal bir insanın şad ruhudur o, -bəxtəvər.
 Odur orda bir zəlilin bədbəxt ruhu güclə yanır,
 Xəcalətdən gizlənibdir, sönməyinə azca qalır.
 Bir vaxt siz də gələrsiniz, aramızda yeriniz var
 Hər əməldən işıq alar, od götürər, yanar ruhlar».

Hey baxıram heyərtlə mən, gözlərimdə min bir sual,
 Həyat sual-cavabı yox, dünya sirli, kainat lal.
 Zaman-zaman sıramızdan gedənləri anıram mən,
 Ulduz deyil insanların ruhlarıdır, sanıram mən.
 Orda qoşa ulduzların yanmağı bir tamaşadır,
 Sevən canlar ayrılrsa da, sevən ruhlar ayrılmayır.
 Məhəbbətlə keçən ömür, məhəbbətlə sönər bir gün,
 Məhəbbətlə qoşa yanar cüt ülkərə dönər bir gün.
 Bir dostum da isti-soyuq anlamadı bu dünyada,
 Nə dost qandı, nə xeyir-şər, ömrü tənha verdi bada.
 İndi onun xəstə ruhu o közərən fəqir ulduz.
 Ənginlikdən yerə baxıb usanmasın ruhlarımız!
 Ən ucada ulduzlardan bir xiyaban görürəm mən,
 O həyacan, o izdiham, o təlatüm nədir görən?
 Şölələnən şəhidlərin ən müqəddəs ruhlarıdır,
 Vətən oğlu, bu gün səni intiqama haraylayır.
 Onlar kimdir o Ağ yolun düz nəbzində qoşa duran?-
 Rəsul ilə Səməd Vurğun! Tanıyıram yanmasından
 «Qəm də yeyib» daşdınız insanlığın «dağ yükünü»,
 Müqəddəssiz, əbədisiz kainatın özü kimi!
 Odur Puşkin qonaq gəlmiş, lirikanın məqamıdır
 Məclis qızır, şölə saçır gözəl şeir, nur tək axır...
 Qoca Qafqaz üzərindən «Böyük Ayı» qalxır Zəhmli-
 İmam Şamil qazavata hazırlaşır müridlərlə.

Orda-gendə od qoparır itigözlü Hacımurad,
 Can atır İmama çatsın, barışmış ruhları, heyhat!
 Bilirəm ki, o yaralar sağalmayıb, sağalmaz da,
 Hürriyyətə can qoyanlar azad olur səmalarda.
 Son illərdə yurdumuzun sinəsindən silən dərdi,
 O parlayan ulduzlardan birisi Böyük Heydərdi.
 Öz elinə, torpağına o bəxş etmiş hürriyyəti
 Yurdumuzun göylərindən, yurda çəkir o diqqəti.
 Qoca Şərqi səmasında o əbədi parlayacaq,
 Azərbaycan nəsil-nəsil ziyasından nur alacaq.
 Kəhkəşanın nizamında ulu Günəş gəlmir gözə-
 Gecə ulduz ziyasını boğmamaqçün çıxmaz üzə:
 Deyirəm ki, anamızın ruhudur o nurlu Atəş-
 Zülmətləri boğa-boğa səhərləri açan Günəş.

Ulduzları baş-başadır, sülhə gəlib böyük məkan,
 Ey insanlar, ruhlarınız nə mehriban, nə mehriban!
 Bəs nədəndir Yer üzündə var həyacan, hər b, istila,
 Bir torpaqda yarananlar, bir torpaqda getmir yola?!
 Yaranmışdan insan özü bir zinətdir bu həyata,
 Onun ruhu ulduz kimi bəzək verir kainata.
 Ürəyində vətən eşqi, yurd atəşi olanların,
 Hər əzaba sinə gərib Günəş kimi yananların,
 El içində qeyrət rəmzi-igidlərin, ərənlərin,
 Haqq yolunda qəhrəman tək ölənlərin, gedənlərin,
 Adı çörək becərənin, daşyonanın, yol salanın,
 Neçə dahi, neçə şair, neçə şəhid anasının
 Adı yerdə, ruhu göydə-ən ucada parlayacaq,
 Ellər dastan bağlayacaq. Var olacaq, var olacaq!
 Zülmətləri yara-yara ağ səhərə can atanlar
 Canlarsa da, ruhlarsa da, nə bəxtiyar, nə bəxtiyar.
 Bu dünyada yana-yana yaşayanlar yaşayacaq,
 Sən yanmasan, mən yanmasam dünyanı kim yaşadacaq?
 Yanmağındır tale, qismət, sevgi, nifrət, həyat özü,
 Sevə-sevə yaşamağın yanmağının odu-közü.

Həyatı tərک etməyin də yanmağının təntənəsi,
Yanan ulduz sönən ömrün son ünvanı, şah zirvəsi.
Gözəlliyə əbədilik gözümüzü yumanda biz
Ulduz göylü səma olur yurd yerimiz, mənzilimiz
Bir anlığa xəyallarım işıq kimi uçur göyə
Mənim də son mənzilimin ünvanını yazsın deyə:
Sağlığında nə qazandım, köçüm olar fəqət o da
El gözündə yerim harda-son ünvanım, yerim-o da
Yerim orda, yerim orda...

Ey bizlərdən ayrı düşüb səma ilə görüşənlər,
İstəyincə kam almadan bu dünyanı tərک edənlər,
Hərəniz bir ulduzsunuz, yana-yana yaşayınız!
Daha nurla parlayınız,
Qoy şad olsun ruhlarınız!

Təzə Ay da nazənin tək gözlərimə gülümsəyir
Ona baxdım.
Ürəyimdə arzularım çin olacaq.
Dan ulduzu yaxınlaşan xoş səhərdən xəbər verir,
Vaxtdır daha, yatım bir az xəyallardan ayrılaraq.

MÜNDƏRİCAT

ÖN SÖZ	3
--------------	---

NECƏ YAZMAYIM

Vətən	9
Balakənim	10
Dəyişdi dövrümüz	12
Səhər-səhər	13
Sabahın xeyir, qardaşım	14
Necə yazmayım	17
Qabaqçöldədir	18
Qədrini bilək	20
Bağmanbulaq	23
Gözəldir	24
Anamın kəndi	25
Yaşa, dostum	27
«Əks-səda» çalır	28
Bu diyara vurğunam	29
Beşik başında ananın oğluna mahnısı	31
Beşik başında ananın qızına mahnısı	32
Zaqatala qoruğunda	33
Bizə qalan qonşudur	34
Qursuçay	35
Səhər-səhər sac üstünə	36
Ay eloğlu, qədrini bil	37
Hürkütməyək, qovmayaq	38
Qədəmlərin mübarək	40
Nəvələrim	41

KÖNLÜM BAHAR İSTƏYİR

Cavanlıq	45
Könlüm bahar istəyir	45
Varam mən	47
Kövrəldim	48
Bahar gəlir	49
Bu gün mənim günümdür	50
Bənövşə	51
Gözəllik nişanəsi	52
Təqvimin qızıl vərəqi	53
Asudəlik	54
Kəndə su gəlir	56
Yasəmən çiçək açır	57
Gəncliyim	58
Ürəyimin bahar sevgilisi	59
Şirin-şirin səslənsin deyə	59
Payızın da baharı var	59
İnciçiçəyi	60
Gözümə işıq düşür	61
Gecikmiş bahar	62
Çiçəyin də dili var	63
Payız gəlir	65
Təzə il	67

HƏR ÜZLÜ DÜNYA

Mənim dünyam	71
Dünyanın yaşı	72
Bir an və bütöv ömür	73
Nübar nəvəm	74
Özümüzə qayıdaq	75
Atılmış ana	77
Can ağrısı	79
Mən dayandım, sən də dayan	80

Nəfs	81
Şarlatandı borc	82
Ticarətin şərtləri	83
Yada düşür	84
Keçən-keçir, olan olur	85
Adı mənim, dadı özgənin	86
Deməyin gecəyə qara	87
Birgəyaşayış	89
Can oğul	90
Danışaq	91
Hər üzlü dünya	92

TALE SƏSİ

İlk oxucularıma	97
Şəhid anası	100
Qayıt ilhamım, qayıt	101
Mənim partiyam	105
Qurban bayramına	106
Şüshəli gözlər	108
Ağrımayın hələ gözlər	109
Nur dağı zirvəsi	110
Ağ işıq	111
İşıq dilədin	112
Bir işıq, bir ümid... ..	112
Gəncliyim	113
Bilsin aləm	113
Həkim	113
Qudamın ölümünə	114
Qaldı görüş dərdi	115
Qudam İsa Usubovun baş daşında yazılar	118
Gözüm aya sataşdı	118
Tale səsi	120
Necə yaraşdıq bir-birimizə	122
Muradın tutuquşusu	123

HİKMƏT DÜNYASI

Anam doğma məktəb	127
Müəllim ürəyi	128
Müəllimlərimə	130
Hikmət dünyası	131
Gözəl səhər	133
Muradın sərçələri	134
Ayrılmırıq biz	135
Son zəngimiz	136
İlk qar	137
İki nemət	138
Gəncliyin səsi	139
Ucalmağın sirri	140
Anamın bayramı	141
Atamın bir cavana söylədikləri	142
Yaz gəlir	144
Oğluma	145
Halallıq	145
Nəvəmin qızılıgülü	145
Nəvəm məktəbə gedir	146
Balaca rəssam	147
Tək bənövşə	148
Nəvəm, qarpız və qoruqçu haqqında hekayət	148

KÖNÜLLƏR QOVUŞANDA

Sevənlər üçün	152
Könüllər qovuşanda	153
Bizim qızların	154
Məhəbbətim	155
Sevmişəm	156
Danışan məhəbbət olur	157
Sənindir	158
Bənövşə, bahar, bir də sevgilim	159

Darıxmışam	160
Ayrılıq	161
Dünyanın bəxtəvəriyəm	162
Vurulmuşam	163
Məhəbbətdən danışaq	164
Mən sənirləyəm	166
Dəyanətin var	167
Bu sevda məni	168
O gülən gözlər	169
Mənim iki gülüm	170
Öyrəncəliyəm	171
Dəniz sərtliyi	171
Nədir bu təzad	172
Öldü eşqimiz	173
İnanmaz daha	174
Mən ki, gizlətmirəm	174
Uçdu körpümüz	174
Elə baxma ki... ..	174
Gəl küsmə... ..	175
Tanrı səni qorusun	175
Yad əlinə keçməsin	175
Mən də... sən də... ..	176
Ümidlər də talanır	177
Qoşma	178
Gedirəm	179
Axtaracaq	179
Hamısı sevgidəndir	180
Görüşə gəlmədi	182
Gülən, ağlayan söyüd	183

SATİRİK ŞERLƏR

Yazığım gəlir	188
Belə dostlar da olur	190
Belə kommersantlar da var	191

Mərdiməzarı axtarmaqla deyil	192
Özümüzdən olan itlər	193
Su verin	194
Dərman verin	195
Fitnəkar	196

POEMALAR

56-cı bahar	199
Yaşamağa tələsirəm	215
İllərin qanadında	226
Bizim ulduz ünvanımız	230

Ramazan Mahama oğlu Xutrayev

KÖNLÜM BAHAR İSTƏYİR

Yığılmağa verilmişdir: 10.04.2007

Çapa imzalanmışdır: 03.05.2007

Tiraj 1000; şərti çap vərəqi 16

«MBM» mətbəəsində

çap olunmuşdur

Ünvan: Bakı ş., F.Ağayev, 14

Tel.: 439-75-06